

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി

ആമുഖം

Malayalam Language
Mayilpeelisparsam
Novel

by Ashita

Rights Reserved
First Published October 2001
2nd edition April 2005

Illustrations & Cover Design
K.R. Balagopal

Printed in India
at D C Press (P) Ltd., Kottayam 686 012

Publishers
D C Books, Kottayam 686 001
Kerala State, India
website : www.dcbbooks.com
e-mail : info@dcbbooks.com
Online Bookstore : www.dcbbookstore.com

Distributors
D C Books
Thiruvananthapuram, Kottayam, Ernakulam, Cochin Airport,
Thekkady, Palakkad, Kozhikode, Kannur, New Delhi
Current Books
Kottayam, Thiruvananthapuram, Kollam, Pathanamthitta, Thiruvalla, Alappuzha, Thodupuzha,
Ernakulam, Aluva, Irinjialakuda, Palakkad, Kozhikode, Vatakara, Thalassery, Kalpetta, Kanhangad
D C Bookshop Thirissur, Kairali Pushakasala Thirissur

No part of this publication may be reproduced, or transmitted in any form
or by any means, without prior written permission of the publisher.

ISBN 81-264-0383-7
D C BOOKS - The first Indian Book Publishing House to get ISO Certification
Rs. 32.00

21/05-06 S.I.No. 5945-dcb 2439-(2)1000-1265-04-05-And. 186-p gr-(f) ns-d(i) aj

ഇതു രണ്ടുപേർക്കു സമർപ്പിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്.

എനിക്ക് ഒരു ഗുരു ഉണ്ട്. ഗുരു നിത്യചൈതന്യത്തി. മഹാസമാധിക്ക് മുൻപ് അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ വീട്ടിൽ വരികയും മുഖവുകളില്ലാതെ “കുട്ടി കൾക്കുവേണ്ടി ഒന്നും എഴുതാൻ സാധിച്ചില്ല” എന്നു പറയുകയുമുണ്ടായി. അന്ന് എനിക്ക് ചെറുപ്പമായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിന്റെ ഒരു ധൈര്യത്തിൽ “അതിനെന്താ ഞാനെഴുതിക്കോളാം” എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നെ സാക്ഷ്യം വീക്ഷിച്ച് അദ്ദേഹം പിന്നെയും പറഞ്ഞു: “പലതും എഴുതി, കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഒന്നും എഴുതാൻ സാധിച്ചില്ല.” “സങ്കടപ്പെടേണ്ട, ഞാനെഴുതി കോളാം” എന്നു ഞാൻ വീണ്ടും വാക്കുകൊടുത്തു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചിരിച്ചു. നിറയെ സന്തോഷം വഴിയുന്നു, ശിശുസഹജമായ ഒരു ചിരി. ശരിക്കും മുതിർന്നവരാകുന്നവരിൽ സദാ ശിശുക്കളുടെ നിഷ്കളങ്കത വർത്തിക്കുന്നു എന്ന് അങ്ങനെയൊന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞത്.

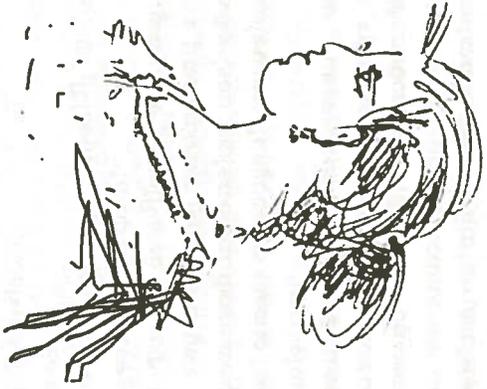
എനിക്ക് ഒരു മകളും ഉണ്ട്. ചെറിയ കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ അവൾക്ക് ഉണ്ണാനും ഉറങ്ങാനും ഉണരാനും ഗൃഹഹാരം ചെയ്യാനും കഥ വേണമായിരുന്നു. സന്ധ്യയ്ക്കു നക്ഷത്രങ്ങളെയും നിലാവിലനെയും നോക്കി പറഞ്ഞു നൃണക്കഥകൾക്കു കണക്കില്ല. പെട്ടെന്ന് ഒരു ദിവസം അവൾ കഥകളെ ഉപേക്ഷിച്ച് കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെയും ടി വി യുടെയും ലോകത്തേക്കു ചേക്കേറുകയും വലിയ കുട്ടിയാവുകയും ചെയ്തു. എന്റെ സന്ധ്യകൾ പൊടുന്നനെ നിശ്ശബ്ദമായി. അങ്ങനെ ഒരു നിശ്ശബ്ദസന്ധ്യയിലാണ് അയൽപ്പക്കത്തേക്കു മുന്നൂ വയസ്സുകാരി അവളുടെ അമ്മയുടെ പിന്നാലെ നടന്നു കഥയ്ക്കായി കെഞ്ചുന്നതു ഞാൻ കണ്ടത്. ഈശ്വരന്റെ അവസാനിക്കാത്ത അനുഗ്രഹം പോലെ, ഈ ഭൂമി പൂക്കളാലും കുഞ്ഞുങ്ങളാലും കഥകളാലും എക്കാലവും സമൃദ്ധമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ—എന്നും അങ്ങനെ ആയിരിക്കട്ടെ—എന്നു ഞാനറിഞ്ഞത് അപ്പോഴാണ്.

അതുകൊണ്ടു മൂന്നാമതായി ഈ കഥ എല്ലാ ചെറിയ കുട്ടികൾക്കും മുതിർന്ന ചെറിയ കുട്ടികൾക്കുമായി സമർപ്പിക്കുകയാണ്. എന്നെന്നേക്കുമായി മുതിർന്നുപോയവർക്ക് ഇതിൽ കാര്യമൊന്നുമില്ല. അവർ ഇതു വായിക്കേണ്ടതുമാണ്.

അഷീത

ശകരൻനായരേ!”

കേണൽ മുത്തശ്ശൻറെ ആ ഗർജ്ജനത്തിൽ വിടാകെ ക്വലിച്ചുങ്ങിതെന്നു ഉണ്ണിമായയ്ക്കു തോന്നി. മേശയ്ക്കടിയിൽ ശാസനമടക്കി ഒളിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു ഉണ്ണിമായ. മുത്തശ്ശൻ നിവർന്നെന്ന നിൽക്കു. ഒരിക്കലും തലകുനിക്കുകയില്ല. അതറിയാം. ഉണ്ണിമായയ്ക്കു. അതുകൊണ്ടാണ് മേശയ്ക്കടിയിൽതന്നെ ഒളിക്കാമെന്നു വെച്ചത്. പട്ടാളത്തിലിരുന്നതിന്റെ ബാക്കിയാണ് ആ ഗർജ്ജനവും. ബുട്സും. തല കുനിക്കാതെയും എന്നു ശങ്കുമാവൻ പറയും. ഇരുന്നിടത്തുനിന്നു മുത്തശ്ശൻറെ ബുട്സിട്ട കാലുകൾ കാണാം. പുകച്ചുരുളുകൾ വട്ടമിട്ട് ഉയർന്നുപോകുന്നതും കാണാം. മുത്തശ്ശൻ പൈപ്പ് ആഞ്ഞുവലിക്കുന്നുണ്ട്, തീർച്ച. അത് ഒരു ചീത്ത ലക്ഷണമാണ്. ദേഷ്യം കലശലാകുമ്പോഴാണ് മുത്തശ്ശൻറെ പൈപ്പുവലിക്കു വേഗം വരിക. അത് ഉണ്ണിമായയ്ക്കു നല്ല നിശ്ചയമാണ്. ബുട്സിട്ട കാലുകൾ

അമർത്തിച്ചുവിട്ടി കേണൽ മുത്തശ്ശൻ മേശയ്ക്കരികിലേക്കു നീങ്ങുന്നത് ഉണ്ണിമായ കണ്ടു. “ശകരൻനായരേ!” എതു പാതാളത്തിലാണെന്നു കിലും. ശകരൻനായർ കിട്ടിങ്ങിപ്പോകുന്ന വളി. ഉണ്ണിമായയ്ക്കും തോന്നി ലേശം. ഒരു വിറയൽ. മുത്തശ്ശൻ

“നാലും കൊറപ്പി കടിച്ചുതന്നെ ശങ്കരൻനായരേ, അഞ്ചു വയസ്സായ കുട്ടിയെ ഒന്നെ തല്ലാൻ പാടുണ്ടോ?” ഉണ്ണിമായയുടെ കൈ തലോടി അമ്മമ്മ ചോദിച്ചു. ഉണ്ണിമായയുടെ കരച്ചിൽ ഏറി. അമ്മമ്മയുടെ മങ്ങിയ കണ്ണുകളിൽ നോക്കി അവൾ ഏങ്ങലടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“എന്തിനാ മോളേ മുത്തശ്ശൻ തല്ലീത്?” അമ്മമ്മ ഉണ്ണിമായയുടെ താടി പിടിച്ചുതർത്തി മെല്ലെ ചോദിച്ചു.

“അറിയില്ല,” ഉണ്ണിമായ പറഞ്ഞു.

അതു സത്യമായിരുന്നു. പല കാരണങ്ങളിൽ ഏതിനാണ് അടിക്കൊണ്ടതെന്ന് ഉണ്ണിമായയ്ക്കു നിർപഥമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അമ്മമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ ഈറനായി. അമ്മമ്മ ഉണ്ണിമായയെ മടിയിലേക്കു പിടിച്ചിരുത്തി:

താടിക്കു കൈയും കൊടുത്തു ശങ്കുമാവാൻ പറഞ്ഞു: “കഷ്ടം! അതിന്റെ അപചരനും അമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നുല്ലോ...”

അപ്പോഴാണ് പടികടന്ന് അശോകൻ കയറിവന്നത്. പത്താംക്ലാസ്സിലാണ് അശോകൻ പഠിച്ചിരുന്നത്. ഉണ്ണിമായയും അശോകനും ഒരു സ്കൂളിലായിരുന്നു വന്നപാടേ, അശോകൻ ഉണ്ണിമായയെ എടുത്തു വട്ടം കറക്കി. ഏങ്ങലടിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഉണ്ണിമായ ചരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉണ്ണിമായയെ തോളത്തിരുത്തി അശോകൻ അകത്തേക്ക് കയറിപ്പോയി.

അന്നു രാത്രി ഉറക്കം തുങ്ങുന്ന ഉണ്ണിമായയെ ചുമലിലിട്ട് മുകളിലെ അവളുടെ കിടപ്പുമുറിയിൽ കൊണ്ടു കിടത്തുമ്പോൾ ഉണ്ണിമായ പകുതി ഉറക്കത്തിൽ ചോദിച്ചു:

“ശങ്കുമാവാ, ഇനിക്ക് ഒരു ചിത്രം വരച്ചുതരോ?”

“അയ്യോ അമ്മക്കുട്ടീ, ശങ്കുമാവാനു ചിത്രം വരയ്ക്കാനൊന്നും നിശ്ശേഷം ഒരു വരകുട്ടി നേരെ വരയ്ക്കാനറിയില്ല. വേണെങ്കിൽ ശങ്കുമാവാൻ ഒരു കഥ പറഞ്ഞുതരാം. കൃഷ്ണന്റെ കഥ. വേഗം ഉറങ്ങണം. ട്ടോ.”

ശങ്കുമാവാൻ കഥപറയാൻ തുടങ്ങി. കൃഷ്ണൻ കംസനെ കൊല്ലുന്ന ഭാഗമെത്തിയപ്പോൾ ഉണ്ണിമായ ശങ്കുമാവാന്റെ ചെവിയിൽ സധാരണമായി ചോദിച്ചു:

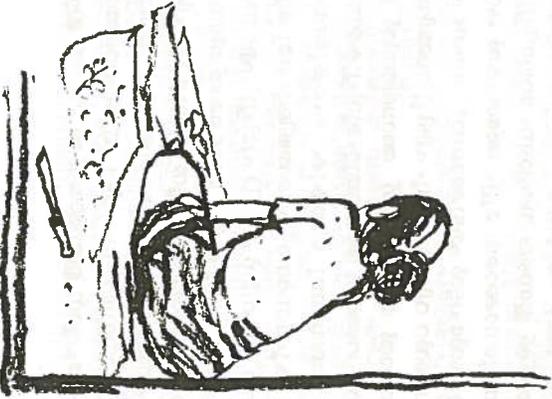
“നമ്മുടെ മുത്തശ്ശനും ഒരു രാക്ഷസനും, ഭൃഷ്ടി, ശങ്കുമാവാവാ?” പിന്നെ ഉത്തരത്തിനു കാക്കാതെ ഉണ്ണിമായ ഉറങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു.

കലത്ത് കൂട്ടിപ്പിച്ച് ഉണ്ണിമായയെ സ്കൂളിലേക്ക് ഒരുക്കുമ്പോൾ ശങ്കരൻ നായർ വീണ്ടും അവളുടെ കൂഞ്ഞിക്കൈ പരിശോധിച്ചു. നീലിച്ചുകിടക്കുന്ന പാടുകൾ കണ്ടു സങ്കടം സഹിക്കാതെ ശങ്കരൻനായർ ചോദിച്ചു: “അമ്മുക്കുട്ടിക്കു സ്കൂളിൽ പോയാലേങ്കിലും സന്തോഷമായിട്ടു കളിച്ചുനടക്കാലോ, അല്ലേ?”

ഉണ്ണിമായ ഗൗരവത്തിൽ ചുണ്ടുകുർപ്പിച്ചുനിന്നതല്ലാതെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ശങ്കരൻനായർ വിട്ടില്ല: “അതെന്താ അമ്മുക്കുട്ടി ഒന്നും മിണ്ടാത്തത്? ശങ്കുമാവാനോടും പിണക്കമാണോ?”

ഉണ്ണിമായ തലയാട്ടി. പിന്നെ ഗൗരവമുള്ള ഒരു കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായം ചോദിക്കുന്നതുപോലെ ചോദിച്ചു: “സ്കൂളിൽ പോയാൽ ടീച്ചർ അടിക്കുമ്പോ ഏതു കയ്യു നീട്ടിക്കാണിക്കൂ? മറ്റേ കയ്യു കാണിച്ചാമതി, അല്ലേ?”

ശങ്കുമാവാനു സങ്കടക്കൊണ്ടു നെഞ്ചുപൊട്ടുമെന്നുതോന്നി. ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവളെ വാരിയെടുത്ത് ഒരുമുകൊടുത്തു. ഉണ്ണിമായ ശങ്കുമാവാന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് ഊർന്നിറങ്ങി ഊണുതളത്തിലേക്ക് ഓടി. കേണൽ പ്രഭാതകേഴുന്നത്തിന് ഇരുന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രഭാതകേഴുന്നത്തിനു കൂടുതലായത് ഉണ്ണിമായയും.

ഹാജരായിരിക്കണമെന്ന് കേണലിനു നിർബന്ധമാണ്. വലിയ ഒരു മേശയുടെ മറ്റേത് കേണൽ ഇരിക്കും. എതിരേ മറ്റേയറ്റത്ത് ഉണ്ണിമായയും. ശങ്കുമാരാവൻ വിളമ്പും. പ്രാതൽസമയത്ത് മിണ്ടാൻ പാടില്ല. അതു കർക്കശമായി അനുസരി കേണ്ട നിയമമാണ്. വായിൽ കേഷണം വെച്ചുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുന്നത് കേണ ലിന് ഇഷ്ടമല്ല.

മേശയുടെ ഒറ്റേത്ത് പത്തിയിരുന്നൂ പ്രാതൽ വാരി ചിഴുങ്ങി ഒറ്റവീർപ്പിനു പാലും കൂട്ടിച്ച് പോകുന്നപോക്കിൽ തലേന്നത്തെ സർവ കാര്യങ്ങളും മരുന്നും “ടാറ്റാ മുത്തശ്ശേ, കേണൽ മുത്തശ്ശേ, പുന്നാരമുത്തശ്ശേ...” എന്നു പാടും. പാടി ഓടിയറങ്ങി സ്കൂളിലേക്കു പോകുന്നത് ശങ്കരൻനായർ ആദ്യമായ ചിരിയോടെ നോക്കിനിന്നിരുന്നു.

അശോകൻറെ കൂടെയാണ് എന്നും ഉണ്ണിമായ സ്കൂളിലേക്കു പോവുകയും വരികയും ചെയ്തിരുന്നു. പത്താംക്ലാസ്സിലാണ് അശോകൻ. സ്കൂളിലെത്തുന്നതു വരെ അശോകൻ ഉണ്ണിമായയുടെ കൈപിടിക്കും, കേണലിൻറെ ആജ്ഞയാണ്. പക്ഷേ, അന്നു കൈപിടിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ണിമായ അടക്കിയ നിലവിളിയോടെ കൈവ ലിച്ചു. അശോകന് മനസ്സിലായി.

ചെമ്മൺപാതയിലൂടെ അവർ മിണ്ടാതെ അങ്ങനെ നടന്നു. ചെമ്മൺപാത പിന്നിട്ടാൽ പിന്നെ വയലാണ്. വെള്ളം തിരിച്ചുവീടാൻ ഇടയ്ക്കു കഴായകൾ ഉണ്ടാവും. ചിലതു വലുത് ചിലതു ചെറുത്. അവ ചാടി കടക്കണം. അതിന് അശോ കൻ ഉണ്ണിമായയുടെ കൈപിടിച്ചു പോക്കിയെടുത്തു വയ്ക്കുകയാണ് പതിവ്. അന്ന് അശോകൻ പറഞ്ഞു: “ബാ, ഞാനെടുത്തുകടത്തിവിടാം.” അത് ഉണ്ണിമായ യ്ക്ക് രസിച്ചു. ചിലപ്പോൾ മാത്രമേ ഇത്രയ്ക്കു സ്നേഹത്തോടെ അശോകൻചേട്ടൻ അമ്പളോടു പെരുമാറാറുള്ളൂ. എടുത്തു കഴായ കടത്തുമ്പോൾ അശോകൻ ചോദിച്ചു: “ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് ഇന്നലെ നല്ലോണം വേദനിച്ചു അല്ലേ?” ഉണ്ണിമായ അശോകൻറെ മുഖത്തുനോക്കാതെ മുളി. അശോകൻ കനിവോടെ ചോദിച്ചു: “സ്കൂൾവരെ അശോകൻചേട്ടൻ എടുക്കണോ?” വേണ്ട എന്ന് ഉണ്ണിമായ തല യാട്ടി. അശോകൻചേട്ടൻറെ വിരൽതുമ്പും പിടിച്ചു സഞ്ചിയിൽ താളമിട്ട് അവർ നടന്നു. വയൽകഴിഞ്ഞാൽ അമ്പലമാണ്. അമ്പലത്തിൽ ഉണ്ണിക്കുപ്പണന്നുണ്ട് എന്നാണ് ശങ്കുമാരാവൻ പറഞ്ഞത്. അമ്പലമുറ്റം മുറിച്ചുകടന്നാൽ വഴിലാമേളിത്തു കൊണ്ട് അവർ അതിലേയറാണു പോകുക. പോകുമ്പോൾ നടയടച്ചിരിക്കും. എന്നാലും ഉണ്ണിമായ കുപ്പണനോട് എന്തെങ്കിലും ഒരു കൂഗലം പറയും. അതു പതിവാണ്. “കുപ്പണോ, ഞാനിന്ന് ABCD പഠിച്ചു!” എന്നോ, “കുപ്പണോ, ഇന്നു ജനഗണമന പാടി” എന്നോ, “കുപ്പണോ, മൊട്ട മൊയ്തിനെ ടീച്ചറടിച്ച്!” എന്നോ എന്തെങ്കിലും ഒരു വാക്ക്. അശോകൻചേട്ടൻ അതു കേട്ടു ചിരിക്കുന്നത് ഉണ്ണിമായ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അശോകൻചേട്ടൻ ചില കാര്യങ്ങളിൽ വലിയവരെപ്പോലെതന്നെ യാണ്. ചിലതങ്ങോട്ടു മനസ്സിലാറുകയില്ല. എത്ര പറഞ്ഞാലും മനസ്സിലാവില്ല. എന്നാലും അശോകൻചേട്ടനെ ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് വലിയ ഇഷ്ടമാണ്.

അമ്പലത്തിലെ പൂഴി വിരിച്ച മണലിലൂടെ അവർ ഒറ്റ ഓട്ടം പച്ചുകൊടുത്തു. അതിൻറെ അപ്പുറത്ത് പറമ്പാണ്. അവിടെ വലിയ ഒരു ആൽമരമുണ്ട്. പറമ്പിൽ പരുക്കൾ മേയുന്നുണ്ടാവും. കന്നുകുള മേയൻ വിട്ട് നെയ്താലി തെല്ലപ്പുറത്ത് തലയ്ക്കടിയിൽ കൈയും വച്ച് കിടക്കുന്നുണ്ടാവും. അതു കാണുമ്പോഴൊക്കെ ഉണ്ണിമായയ്ക്കും ആശയാവും—ഒരു ദിവസമെങ്കിലും സ്കൂളിൽ പോകാതെ ആകാശം നോക്കി അങ്ങനെ ദിവസം മുഴുവൻ കിടക്കാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ! ഹായ്! അശോകൻ പിന്നിൽ നിന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “ഉണ്ണിമായമ്മേ, നിൽക്കൂ. ചേട്ടൻറെ കൈപിടിച്ചു നടന്നാൽ മതി. ഓടണ്ട. മുത്തശ്ശൻ തല്ലും.”

ഉണ്ണിമായ നിന്നു. അശോകൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടല്ല. മറ്റാരുടെയും കണ്ണിൽ പെടാത്ത ഒന്ന് ഉണ്ണിമായയുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടിരുന്നു. അയാലിൻറെകൊമ്പത്ത്, ഇലപ്പടർപ്പുകൾക്കിടയിൽ, ഒരു വലിയ മയിൽപ്പീലി! അശോകൻ അടുത്തെത്തിയ പ്പോഴും ഉണ്ണിമായ അങ്ങനെ നോക്കി നിൽക്കുകയാണ്. പച്ചയും നീലയും ഇന്ദ്രജാലമൊരുക്കിയതുപോലെ ഒരു മയിൽപ്പീലി.

“ഹായ്! ഹായ്!” ഉണ്ണിമായ അശോകനോടു പറഞ്ഞു: “അശോകൻചേട്ടോ, ഇനിക്ക് അതുവേണം.” ഉണ്ണിമായ കൈചൂണ്ടിയ ദിക്കിലേക്ക് അശോകൻ നോക്കി. അവനും കണ്ടു ആ മയിൽപ്പീലി. അങ്ങനെ ഒരേണ്ണം. അതേവരെ അവനും കണ്ടി രുന്നില്ല. എന്തു വലിപ്പം! എന്തു െഗി!

“അശോകൻചേട്ടോ, അതു വേണം.” ഉണ്ണിമായ ആവർത്തിച്ചു. എട്ടാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന മൊട്ട മൊയ്തിനും അഞ്ചിലെ ഉണ്ടക്കണ്ണൻ പകുവും. തെക്കേതിലെ പൂഴിപ്പല്ലി രഥയും. ആ വഴി വന്നത് അപ്പോഴാണ്.

അവരും നിന്നു. “എന്താ, അത്?” മൊട്ട മൊയ്തിൻ ചോദിച്ചു:

“എന്തിനാ ഉണ്ണിമായേ വഴക്കുകൂടുന്നത്?” പൂഴിപ്പല്ലി രഥയും ചോദിച്ചു. എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനുമുമ്പ് സ്കൂളിൽ ബെല്ലടിക്കുന്നത് അവ്യക്ത മായി ഉയർന്നുകേട്ടു.

ഏറ്റവും ആദ്യം ഓടിയത് മൊട്ട മൊയ്തിനാണ്. പരിമിച്ച് ഉണ്ടക്കണ്ണൻ പകുവും പറകേ രഥയും വച്ചുപിടിച്ചു.

അശോകനും ഉണ്ണിമായയെ വാരിയെടുത്ത് ഓടാൻ ഓവിച്ചു. ഉണ്ണിമായ പിടഞ്ഞിറങ്ങി വാശിപിടിക്കാൻ തുടങ്ങി: “എനിക്ക് അതെടുത്തു താ അശോകൻ ചൊറിക്കാ.” ദേഷ്യവും സങ്കടവും ഒന്നിച്ചുവരുമ്പോൾ അശോകനെ അവർ അങ്ങനെയാണ് വിളിക്കുക. അശോകനു ദേഷ്യം വന്നു. അവൻ കൈയോങ്ങി: “ഒരു കീറു വച്ചുതരും ഞാൻ. കേണൽസാറിനോടു പറയട്ടെ. ഇത്തിരി വെളുവു കൂടുതലാ പെണ്ണിന്.” ദേഷ്യം സഹിക്കാതെ അവളുടെ തലയ്ക്കൊരു കിഴക്കു കൊടുത്ത് അവളെ വലിച്ചുകൊണ്ട് ഓടാൻ തുടങ്ങി. വിമിശിതരെന്നുകൊണ്ട്, മയിൽപ്പീലിയെ ഇടയ്ക്കിടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി ഉണ്ണിമായ ഓടിയും നടന്നും ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവൻറെ പിറകെ പോയി. സൂര്യൻ പൊടുന്നനെ പ്രഭാവശാലി യായി. അമ്പലക്കുളത്തിലും പറമ്പിലും തങ്കനന്ദമാർന്ന രശ്മികൾ ഓളം വെട്ടി.

ടീച്ചർ വടിയൂതുമായി ഓടിവന്നു.

“എന്താത്?” ടീച്ചർ വിക്ടർ ജോണിനോടു ചോദിച്ചു.

“എന്താ കൂട്ടി കൈയിലി?”

“മയിൽപ്പിലി!” വിക്ടർ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ശ്രുതിക്കൂട്ടി അതിനായി കൈനീട്ടി. കൂട്ടികൾ ഒന്നടങ്കം ഓടിവന്ന് ടീച്ചറെ ചുറ്റിനിൽപ്പായി.

“എല്ലാവരും അവരവരുടെ സീറ്റിൽ പോയിരിക്കൂ!”

ടീച്ചർ വടി വിശിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ടീച്ചർ എന്റെ നീറ്റിൽ അബ്ദുവും സുഹാസനിയും കയറിയിരുന്നു. എന്റെ സീറ്റുപോയി.” ദാമോദരൻ കരഞ്ഞു.

“ദൈവമേ ഏതു നേരത്താണോ ഞാനീ ജോലിക്കു വന്നത്!” ടീച്ചർ തല പിടിപ്പിരിച്ചുകൊണ്ട് അലറി: “പോയിരിക്കൂ കൂട്ടികളേ.” ടീച്ചർ കിട്ടിയ കൂട്ടികൾ കെല്ലാം ഓരോ അടി വച്ചുകൊടുത്തു.

അതിനീടെ ഫിലിപ്പോസ് പോക്കറ്റിൽനിന്ന് അഞ്ചാറ് അപ്പിപ്പൻതാടികളെടുത്ത് ഊതിപ്പിറപ്പിച്ചു. ക്ലാസ്സിൽ മുഴുവൻ അപ്പിപ്പൻതാടികളായി. കൂട്ടികൾ അവയുടെ പൂറുകേ ഓടി.

“ടീച്ചർ എന്റെ മയിൽപ്പിലി!” ഉണ്ണിമായ കരഞ്ഞു. ടീച്ചർ ഓടിവന്നു ബെഞ്ചിന്റെ മുകളിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്ന വിക്ടറിന് ഒരടിവെച്ചുകൊടുത്ത് അലറി: “ഇറങ്ങുകൂട്ടി, ഇങ്ങനെ മയിൽപ്പിലി!” മയിൽപ്പിലി പിടിച്ചുപറിച്ച് ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് ഒരേറ്റുവെച്ചു കൊടുത്ത് ടീച്ചർ മുറുമുറുത്തു: “മനുഷ്യക്കൂട്ടികളെ പൊറുപ്പിക്കാൻ പറുന്നില്ല. അതിനിടയ്ക്കാ അപ്പിപ്പന്താടിയും മയിൽപ്പിലിയും. ഹ്യാ!”

ജനലിലൂടെ മയിൽപ്പിലി താഴോട്ട് വട്ടം ചുറ്റിച്ചുറ്റി അങ്ങനെ പോകുന്നതു കണ്ട് സ്തംഭിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്ന ഉണ്ണിമായ പൊട്ടിക്കരയാൻ തുടങ്ങി. ക്ലാസ് പെട്ടെന്ന് നിശ്ശബ്ദമായി. ആ കരച്ചിലിലെ യഥാർത്ഥ സങ്കടം എല്ലാ കുറുമ്പുനൂറുവയങ്ങളെയും ഉലച്ചതുപോലെ. അമ്പരന്ന ടീച്ചർ ഉണ്ണിമായയുടെ പൊരിക്കു തിരിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന സീറ്റിൽ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തി. “മിണ്ടിപ്പോകരുത്.” ടീച്ചർ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ മുത്തശ്ശനോട് പറഞ്ഞുകൊടുക്കും. അനുസരണംകേട്ട കൂട്ടി!”

ഉണ്ണിമായ അടക്കിയ തേങ്ങലുമായി തലതാഴ്ത്തിയിരുന്നു. “സാരലു. ഞമ്മള് കൂട്ടിക്ക് ഒട്ടകപ്പക്ഷിന്റെ തൂവൽ കൊണ്ടത്തരാം. ഒൻറ വാപ്പ ദുബായ്യിന് കൊണ്ടത്തരുലോ.” നബീസ തട്ടം തലയിലൂടെ വലിച്ചിടുന്നതിനിടയിൽ സ്വകാര്യമായി പറഞ്ഞു.

“ശ്ശർശ... ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെയിരിക്കൂ, എല്ലാവരും പാഠപുസ്തകമെടുക്ക്.” ടീച്ചർ മേശപ്പുറത്ത് അടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. എല്ലാവരും പാഠപുസ്തകമെടുത്തു. ഒരു കൂട്ടിമത്രം തലയും താഴ്ത്തി പുസ്തകമൊന്നുമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നത് ദമയന്തി ടീച്ചർ കണ്ടു.

“എന്താ കൂട്ടി പുസ്തകം കൊണ്ടുവന്നില്ലേ?” ടീച്ചർ ചോദിച്ചു. “അതു പുതിയ കൂട്ടിയായി ടീച്ചർ.” എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു വിളിച്ചുകൂലി.

“ഓ ശരിതന്നെ, ഹെഡ്മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞിരുന്നു. “എന്താ കൂട്ടിടെ പേര്?” ടീച്ചർ ചോദിച്ചു. “വിപിതജീവി.” എല്ലാവരുംകൂടി ആർത്തുചിരിച്ചു.

“വിപിതജീവിയോ?” ടീച്ചർക്ക് അരിശം വന്നു. “അനാവര്യം പറഞ്ഞാൽ തുട അടിച്ചുപൊട്ടിക്കൂ.”

“വിപിത. ജി.വി.” എന്നാണ് ടീച്ചർ, കൂട്ടികൾ ഒന്നടങ്കം പറഞ്ഞു. “ശരി, ശരി.” ചമ്മലോടെ ടീച്ചർ ആവശ്യപ്പെട്ടു: “വിക്ടർ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് ABCD പൊല്ലിക്കേ.”

വിക്ടർ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് ഈണത്തിൽ പാടി: “ ABCD ഒരു ബീഡി. കത്തിച്ചപ്പോൾ അരബീഡി.”

ടീച്ചറുടെ മുഖം അരിശംകൊണ്ടു ചുവക്കുകയും കണ്ണുതള്ളുകയും ചെയ്തു. “പോലീസുകാരൻ കണ്ടെത്തി നടക്കെട പട്ടി വടക്കോട്ട്...” ഫിലിപ്പോസ് പുരിപ്പിച്ചു പാടി.

ടീച്ചർ രണ്ടുപേർക്കും വടി ഒടിയുവരെ തല്ലുകൊടുത്ത് നൂറുപ്രാവശ്യം ഇമ്പോസിഷനും വിധിച്ചു. ഉണ്ണിമായ അപ്പോഴും എങ്ങലടക്കാൻ പാടുപെടുകയായിരുന്നു.

അപ്പോൾ ബെല്ലിടിച്ചു. അന്നത്തെ ഓരോ പീരിഡും ഒരിക്കലും തിരുകയില്ലെന്ന് ഉണ്ണിമായയ്ക്കു തോന്നി. ഒരു വിധം സ്കൂൾ വിടുന്നതുവരെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അവളുടെ മനസ്സുമുഴുവൻ

* കടപ്പാട് കൂട്ടി.കോം

വട്ടംപുറ്റിവിന്നു മറഞ്ഞുപോയ ആ മയിൽപ്പീലിയിലായിരുന്നു. അതിന് എന്തു പറ്റിയിട്ടുണ്ടാവും? വീണപ്പോൾ അതിനു വേദിനിച്ചിട്ടുണ്ടാവാമോ? അതെങ്ങോട്ടു പോയിട്ടുണ്ടാവും?

ആരോടു ചോദിക്കാൻ! കുട്ടികളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ആരും മറുപടി തരികയില്ല. കുട്ടികളോടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനാണ് ലോകത്തിനു താൽപര്യം. അതു ചെയ്തുവോ, ഇതു ചെയ്തുവോ, അന്തേന്തിനു ചെയ്തു, ഇതന്തോ ചെയ്യാഞ്ഞത്, അങ്ങനെ ആയിരം ചോദ്യങ്ങളുടെ വാൾമലപ്പിലിയെയാണ് ഓരോ കുട്ടിയും ഓരോ ദിവസവും താണ്ടുന്നത്.

അശോകൻചേട്ടന്റെ പറകെ സ്കൂൾ വിട്ടു വിട്ടിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ ഉണ്ണിമായ നീശ്ശുബ്ദയായിരുന്നു. അശോകൻ ചോദിച്ചു: "എന്താ ഉണ്ണിമായമ്മേ മുഖം കൂത്തിവർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ, 'തെയ്യം' മറ്റേ കൈയും അടിച്ചുപൊട്ടിച്ചുവീട്ടോ?"

ഉണ്ണിമായ മിണ്ടിയില്ല. ഒടുക്കിൻകായ തട്ടിത്തൊറിപ്പിച്ചു നടക്കുന്നതിനിടയിൽ അശോകൻ ഒരു വട്ടം തിരിഞ്ഞുനോക്കി. പിന്നെ ഉണ്ണിമായയുടെ മറ്റേ കൈയും പരിശോധിച്ചുപറഞ്ഞു: "അടികിട്ടിയ ലക്ഷണമൊന്നുമില്ലല്ലോ. പിന്നെതുപറ്റി?" ഉണ്ണിമായ അതിനും മിണ്ടിയില്ല. അശോകൻ മുന്നിൽ നടന്നു. ഉണ്ണിമായ പുറകിലും. അമ്പലപ്പുറമ്പെത്തിയപ്പോൾ ഉണ്ണിമായ നിന്നു. അത് അശോകൻ അറിഞ്ഞില്ല.

പൊടുന്നനേ ഒരു ഇളംകാറ്റ് സർവ ചരാചരങ്ങളെയും തലോടി കടന്നുപോയി. പൊകുന്നവഴി ഉണ്ണിമായയുടെ കവിളിൽ പ്രത്യേകമൊരു ഉമ്മയും നൽകി. കാറ്റുപടന്നുവിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതുപോലെ അപ്പോഴതാ വട്ടമിട്ട് പൂറ്റിത്തിരിഞ്ഞ് ആ മയിൽപ്പീലി ഉണ്ണിമായയുടെ ചുമലിൽ വന്നുവീണു!

ആപ്ലോദനസൂചകമായ ഒരു ശബ്ദത്തോടെ ഉണ്ണിമായ അതു പിടിച്ചു അശോകൻചേട്ടന്റെ ഒപ്പം എത്താനോടി. പാടത്ത് അശോകൻചേട്ടൻ ഒന്നതാം ക്ലാസ്സിലെ മത്സ്യച്ചേച്ചിയോടു വർത്തമാനം പറഞ്ഞു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഉണ്ണിമായയെ കണ്ടപ്പോൾ മത്സ്യ വേശം നടന്നകന്നു. അശോകൻചേട്ടന്റെ മുഖത്ത് ഒരു ചിരി. അത് എന്തിനായലും ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് യേങ്കര സന്തോഷം തോന്നി. ചിലപ്പോ അശോകൻചേട്ടനും മയിൽപ്പീലി തിരിച്ചുവന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും. ജിജ്ഞാസയോടെ ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു: "അശോകൻചേട്ടാ മയിൽപ്പീലി കണ്ടുവോ?"

"മയിൽപ്പീലി എന്തിനാ മോളേ. മയിലുതന്നെ വലയിൽ വണിയില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു അശോകൻ അവളെ വാരിയെടുത്തു. വിട്ടിലേക്കുള്ള ദൂരമത്രയും എടുക്കുകയും ചെയ്തു.

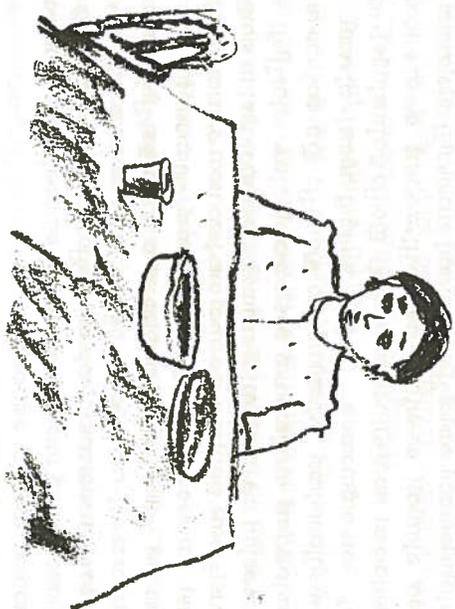
അന്നു രാത്രി ഉറങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് ശങ്കുമ്മാവൻ ഒരു കൊച്ചു ഡയറി ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് സമ്മാനിച്ചു. ചിത്രം വരയ്ക്കാനും എഴുതാനുമായിട്ട്. അതിൽ അവൾ ഇങ്ങനെ എഴുതി:

അശോകൻപെറുക്കൻ നല്ല കുട്ടി.
മഞ്ഞുച്ചേപ്പിക്ക് ഇഷ്ടം ആണ്.
ഇനിക്കും ഇഷ്ടം ആണ്. മയിൽപ്പീലി.

വിദ്യാലയം ശങ്കുമ്മാവന്റെ കണ്ണുപെട്ടിച്ച് ഉണ്ണിമായ അവസരം കിട്ടിയപ്പോഴൊക്കെ ഓടിപ്പോയി മേശയ്ക്കുള്ളിൽ സൂക്ഷിച്ചു മയിൽപ്പീലിയെ തൊട്ടും തലോടിയും നോക്കി. അതിനെ പിരിഞ്ഞ് ഇരിക്കാൻ വരുന്ന അവസ്ഥയായി. ഇടയ്ക്കിടെ മുകളിലേക്ക് ഓടുന്നതുകണ്ട് അടുക്കളയിലെ നാണിയമ്മ ശങ്കരൻനായരോടു ചോദിച്ചു:

"എന്താ അമ്മുക്കുട്ടിക്ക് ഒരു കള്ളത്തരം, നായരേ. മിണ്ടുമ്പോ മിണ്ടുമ്പോ മോളിലേക്ക് ഒരു ഓട്ടം?"

"തള്ള, കൊച്ചുവർത്താനം. പറയാണ്ടെ പണിനോക്കിൻ" എന്നാണ് ശങ്കുമ്മാവൻ മറുപടി പറഞ്ഞത്. അന്ന് അത് സ്കൂളിലേക്ക് കൂടെ കൊണ്ടുപോണം എന്ന് ഉണ്ണിമായ നിശ്ചയിച്ചു. ബാഗിൽ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കണം. പൂഴുപ്പില്ലി രാധ ഇൻറർവെല്ലിനു മൂറായി അടിക്കാനോടുമ്പോൾ മാത്രം തുറന്നുനോക്കാം. പക്ഷേ, ശങ്കുമ്മാവന്റെ കണ്ണുപെട്ടിച്ച് അതിനെ ബാഗിൽ വയ്ക്കാനാണു പ്രയാസം. ടൈംടേബിൾ വായിച്ച് ഓരോ പുസ്തകവും നോട്ട്ബുക്കും ശങ്കുമ്മാവനാണ് ബാഗിൽ വയ്ക്കുക. പ്രഭാതക്ഷണത്തിനു കേണൽ ഇരിക്കുമ്പോഴേക്കും കൂട്ടി

പ്പിച്ചു റെഡിയറാക്കി യൂണിഫോമിടുവിച്ച് ഉണ്ണിമായയെയും ഹാജരാക്കണം. കേണലിനോടൊപ്പമുള്ള പ്രാതൽ ഒരു വലിയ ചടങ്ങാണ്. ക്ഷണസമയത്ത്

ഒന്നും മിണ്ടാൻ പാടില്ല എന്ന് ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് അറിയാം. എങ്കിലും ചിലപ്പോൾ മറന്നുപോകും. കേണൽ മുത്തശ്ശൻ കേക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ കൊമ്പൻ മീശ ഒന്നു വിറയ്ക്കും. അല്ലെങ്കിൽ കഴിക്കുന്ന കേക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു ശകലം മീശയിൽ പറ്റിപ്പിടിക്കും. അതു കണ്ടാൽ ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് ചിരിപൊട്ടും. എല്ലാ നിയമങ്ങളും കാറ്റിൽ പറത്തി ഉണ്ണിമായ വിളിച്ചു പറയും:

“ദേ മുത്തശ്ശേ, മുത്തശ്ശന്റെ മീശ വിറയ്ക്കുന്നു.”

“നോക്കൂ, മുത്തശ്ശേ, മുത്തശ്ശന്റെ മീശേൽ ഒരു ദോശപ്പെട്ട്..”

കേണൽ അവളെ രുക്ഷമായി നോക്കി ഒരു ഗർജ്ജനമാണു നടത്തുക:

“ശങ്കരൻനായരേ!”

ശങ്കുമാവാൻ ഓടിവന്ന് ഉണ്ണിമായയുടെ ചെവിയിൽ പറയും:

“ശ്ശ്..ശ്.. കേക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോ സസാരിക്കരുത്- വേഗം എണീറ്റോളൂ..”

ഇങ്ങനെ ഒരാളുടെ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരാളുടെ നിരീക്ഷണത്തിലാണ് എപ്പോഴും കൂട്ടികൾ. ഒന്നു ശസിക്കാൻപോലും സവാതന്ത്ര്യമില്ല. പക്ഷേ, ഉണ്ണിമായ എല്ലാവരെയും വെട്ടിച്ച് മയിൽപ്പീലി ബാഗിലിടാൻ ഒരു വഴികണ്ടു. ആദ്യം അതു സുഗന്ധത്തിൽ ഉമ്മറത്തെ മുറിയിൽ കേണലിന്റെ മേശയുടെ അടിയിൽ കൊണ്ടു വെച്ചു. അത് ഇഷ്ടമായിട്ടു ചെയ്തതല്ല. ചുവരിൽ വച്ചു കേണലിന്റെ തോക്കിന്റെ അറ്റം മേശയുടെ നേർക്കാണ്. അതു കൊണ്ട് ആ മേശയുടെ അടുത്തുചെല്ലുമ്പോഴൊക്കെ ഇപ്പോൾ വെടികൊള്ളും എന്നൊരു പേടി ഉണ്ണിമായയെ പിടികൂടും. പക്ഷേ, ഉമ്മറത്തെ മുറിയിൽ അത്രത്തോളം സൗകര്യമായി മയിൽപ്പീലി ഒളിപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ ഇടം വേറെ ഇല്ലായിരുന്നു. കുള്ളിപ്പിക്കാൻ കയറിയപ്പോൾ ശങ്കുമാവാൻ ടൂവിലെടുക്കാൻ മറന്നു. അതെടുക്കാൻ പോയാ തക്കത്തിന് ഒറ്റൊട്ടത്തിന് ഉണ്ണിമായ ഉമ്മറത്തെ മുറിയിലെത്തി. മയിൽപ്പീലി എടുത്തു ബാഗിലിട്ടു തിരിഞ്ഞതും പെട്ടതു കേണലിന്റെ മുന്നിൽ! ദേഷ്യവും അമ്പരപ്പുംകൊണ്ട് കേണലിന്റെ കണ്ണു ചുവന്നു, വലുതായി. അവ പുറത്തേക്കു തള്ളി ഇപ്പോ ഉരുണ്ടുവീഴും എന്ന് ഉണ്ണിമായ യെന്നു: “ശങ്കരൻനായരേ....” എന്ന അവർച്ചു വീണ്ടും മുഴങ്ങി.

ടർക്കിഷ് ടൂവിലെടുത്ത് “എന്തിനാവോ ഇനിപ്പോ ഈ അട്ടഹാസം.” എന്നു വിറുപ്പിറുത്തുകൊണ്ട് ശങ്കുമാവാൻ ഓടിയെത്തി. മുഖം ചുവപ്പിച്ചു കണ്ണുരുട്ടി കൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന കേണൽ. നൂൽബന്ധമില്ലാതെ ഇറ്റുവീഴുന്ന വെള്ളത്തുള്ളി കളുമായി പേടിച്ചുരണ്ട്, ഉണ്ണിമായ. കേണൽ ശങ്കുമാവാൻ കണ്ടതും ഈറ്റപ്പിലിയെപ്പോലെ ചാടി, “നായരേ, എന്താ ഈ കാണുന്നത്, എന്താണ്?”

ശങ്കുമാവാൻ ചിരി തെക്കി ഉണ്ണിമായയെ ടൂവൽ ഉടപ്പിച്ചു. തന്ത്രപുടനീടയ്ക്കും ഉണ്ണിമായയ്ക്കും വന്നു. ചിരി. എങ്കിലും ഉടന്നെ അതു മാതൃകയു ചെയ്തു. ശങ്കുമാവാൻ പിന്നാലെ ഓടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ കേണൽ ഗർജ്ജിച്ചു: “അവിടെ നീൽക്ക്. എന്താ അവൾ ബാഗിൽ ഇട്ടതെന്നു നോക്കൂ ശങ്കരൻനായരേ.”

ശങ്കുമാവാൻ അപകടം മണത്തു. ഉണ്ണിമായയുടെ കണ്ണിലെ ആ യെന്ന ആളിൽ, അത് ശങ്കുമാവാൻ നന്നായറിയാം. “അതു വല്ല ചോക്കുപൊട്ടോ, വളപ്പൊട്ടോ ആയിരിക്കും. ചെറു കൂട്ടില്ലേ.” ശങ്കുമാവാൻ മയപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞു.

“ബാഗു തുറക്കൂ ശങ്കരൻനായരേ.” കേണൽ വാക്കിങ് സ്റ്റർക്ക് നിലത്തടിച്ച് ആജ്ഞാപിച്ചു.

ശങ്കുമാവാൻ ബാഗുതുറന്ന് ഓരോരോ പുസ്തകങ്ങളായി പുറത്തിട്ടു.

ഒടുവിൽ വന്നു മയിൽപ്പീലി.

“ബ്ഹോ. മയിൽപ്പീലിയേ, കൊള്ളാമല്ലോ.” ശങ്കരൻനായർ വീണ്ടും മയപ്പെടുത്താൻ നോക്കി. കേണൽ അതു വാങ്ങി കശകിഴനാലയിലൂടെ മുറ്റത്തേക്കെറിഞ്ഞു. മുറ്റം അടിച്ചുവരുന്ന നാണിയമ്മ അതടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നത് പടപടാ എന്നടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഉണ്ണിമായ നോക്കിനിന്നു.

കേണൽ പറഞ്ഞു: “ഇന്ന് ഇവളെ സ്കൂളിൽ വിടണമേ. ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണും കൊടുക്കണമേ. പകൽ മുഴുവൻ മുറിയിലിരിക്കട്ടെ. കളിക്കാനും വിടരുത്. മര്യദാ പഠിപ്പിക്കാമോ എന്നു ഞാനെന്നു നോക്കട്ടെ.”

കേട്ടപാടെ ഉണ്ണിമായ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ബാഗെടുത്ത് ഒരേറ്റും കൊടുത്ത് മുറിയിലേക്കോടി.

ശങ്കരൻനായർ കേണലിനെ സമീപിച്ച് താഴ്മയായി പറഞ്ഞുനോക്കി:

“സ്കൂളിൽ പൊയ്ക്കോടെ, ചെറിയകൂട്ടിയല്ലേ. ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു മനസ്സുവാടും..”

“സ്കൂളിൽ വിടണമേ എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിടണമേ. അവളെ ഇനി ബോൾബിങ്ങിലാക്കുകയാണു നല്ലത്. പിള്ളേരെ അടിച്ചു പഠിപ്പിക്കണം എന്ന് എത്ര പറഞ്ഞാലും ആ ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്ക് മനസ്സിലാവില്ല.”

“അച്ഛനും അമ്മയും ഇല്ലാത്ത കുട്ടിയല്ലേ. കുറച്ചൊരു വികൃതിയുണ്ട്. എന്നുവെച്ചിട്ട്....”

“ശങ്കരൻനായരേ, നിങ്ങളെല്ലെന്ന പഠിപ്പിക്കണമേ. എന്റെ മകന്റെ വിധി അവന്റെ കുട്ടിക്ക് ഉണ്ടാവരുത്. ഉണ്ടാവാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. നിങ്ങൾ ഒറ്റരൊളാണ് അവനെ വഷളാക്കിയത്—ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ.”

ശങ്കുമാവാൻ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

“അങ്ങനേ ഇത്രയ്ക്കു കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാതെ സഹസാരിക്കരുത്. മാധവൻ കുട്ടിക്ക് ഒരു തരക്കേടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊന്നെ എത്ര സ്നേഹമായിരുന്നു. മനസ്സിനു പിടിച്ച ഒരു കുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു എന്ന ഒറ്റ തെറ്റേ മാധവൻകുട്ടി ചെയ്തുണ്ടു.”

കേണലിന്റെ ഓവം പകർന്നു.

“മിണ്ടരുത് ശങ്കരൻനായരേ. ആ കാര്യം ഇനി ഇവിടെ പറയരുത്. തന്നിഷ്ടം നോക്കിയതിന്റെ ഫലം അനുഭവിച്ചല്ലോ, അവൻ....”

“അങ്ങനേ...” ശങ്കരൻനായർ പറയാൻ വന്നതിനെ തടഞ്ഞ് കേണൽ പറഞ്ഞു:

“ശങ്കരൻനായർക്കു പോകാം.”

ശങ്കുമാവാൻ കണ്ണുതുടച്ചുകൊണ്ട് അപ്പുറത്തേക്കുപോയി. മുറ്റമടിച്ചു വരികയായിരുന്ന നാണിത്തള്ള പോയിച്ചു:

“എന്താ രാവിലെതന്നെ വേണ്ടതു കൂട്ടിയോ?”

“പോയ്ക പണിനോക്കു തള്ളേ. എൻറെ വായനന്നു വല്ലതും കേൾക്കാതെ.”
ശങ്കരൻനായർ ചീറ്റി.

ഉണ്ണിമാതാ അന്നു മുഴുവൻ തൻറെ മൂറിയിൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്നു മയിൽപ്പീലിയെ ഓർത്തോർത്തു കരഞ്ഞു. കേണൽ കാണാതെ ഉച്ചയ്ക്കു ശങ്കുമാവൻ ചോറു തൈരുകൂട്ടി കൃഷ്ടകൊണ്ടുവന്നു. ഉണ്ണിമാതാ തൊട്ടില്ല. വൈകുന്നേരം നാണിയമ്മ മൂറി അടിച്ചുതുടയ്ക്കാതെന്നും പറഞ്ഞ് പാൽ കൊണ്ടുവന്നു. നിറയെ മധുരമിട്ട പാലാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും കറമ്പിപ്പശു പ്രത്യേകം ഉണ്ണിമാതായ്ക്കു കൊടുത്തുവെച്ചു താണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും ഉണ്ണിമാതാ കൂടിയില്ല. സന്ധ്യമയങ്ങുവേഗം ഉണ്ണിമാതാ കരഞ്ഞു കരഞ്ഞ് വാടിത്തളർന്നിരുന്നു.

സന്ധ്യയ്ക്ക് ഈണിനുമുൻപായി ബെട്ടുപെറ്റ് മദ്യം എന്നത് കേണലിൻറെ പതിവാണ്. അപ്പോഴാണ് കേണൽ ഏറ്റവും സൗമ്യനാകുക. അന്ന് ഒരു പെറ്റ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കേണൽ ചോദിച്ചു:

“ശങ്കരൻനായരേ അവൾ വല്ലതും കഴിച്ചോ?”

“രാവിലെ മുതൽ ഒന്നും കഴിച്ചില്ല. അങ്ങുന്നതുണെ ഒന്നു പറയണം.”

“ഒരു ദിവസം പട്ടിണികിടന്നാൽ ആരും ചാവുകയൊന്നുമില്ല നായരേ. ഞങ്ങൾ പട്ടാളക്കാർ...” എന്നു പറഞ്ഞ് കേണൽ പട്ടാളക്കഥകൾ വിസ്മയത്തോടെ തുടങ്ങി.

രവേലിയിലെ ഏതോ യാമത്തിൽ തുറന്ന ജനലിലൂടെ, ഒഴുകിപ്പരന്ന നിലാവിലൂടെ പാറിപ്പറന്ന് ആ മയിൽപ്പീലി വീണ്ടും ഉണ്ണിമാതായുടെ അടുത്തെത്തി. ഈ അങ്ങനെ കിടക്കുന്ന ഉണ്ണിമാതായുടെ നെറുകയിൽ ആരോ കൊടുക്കാൻ മരന്നു പോയ ഒരുമ്മപോലെ അത് ഒന്ന് സ്പർശിച്ചു. മധുരമായ സ്വരത്തിൽ ആരോ അറവുളുടെ കാതിൽ മന്ത്രിച്ചു. “ഉണ്ണിമാതായ്ക്ക് ഇറങ്ങാൻ ഒരു കഥ പറഞ്ഞുതരാം.” ഉണ്ണിമാതാ പ്രത്യേകയോടെ മയിൽപ്പീലിയെ നോക്കി. മയിൽപ്പീലിക്കണ്ണിൽനിന്നു കരുന്നൊക്കുലമായ ഒരു നോട്ടം നീണ്ടുവന്ന് അവളെ തൊട്ടു. ആരോ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി:

*“ഒരു കാട്ടിൽ, കാടിനെ പലതായി ഭാഗിച്ചു പലമാതിരി മൃഗങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നു. ആനകളെല്ലാം തെക്കേ അറ്റത്ത്, സിംഹങ്ങളെല്ലാം വടക്കേ അറ്റത്ത്, മാന്യകളും മൂയലുകളും ആടുകളും കിഴക്കുവശത്ത്. കരടി ചെന്നായ് എല്ലാം പടിഞ്ഞാറും. കാടിൻറെ ഒത്ത നടുവിൽ സൗഹൃദം എന്ന ഒരു തടാകം ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ മൃഗങ്ങളും ആ സൗഹൃദത്തടാകത്തിൽനിന്നാണ് വെള്ളം കുടിച്ചിരുന്നത്.”

ആനകളുടെയെല്ലാം രാജാവ് വലിയ വലിയ ഒരു കൊമ്പനായിരുന്നു. അവനും തറയിൽ കിടന്നാൽ എഴുന്നേൽക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. വാതത്തിൻറെ ഉപദ്രവവും ഉണ്ട്. അതു കൊണ്ട് രാത്രിമുഴുവൻ നിന്നുറങ്ങും.

* ഗുരു നിത്യ ചൈതന്യത്തിയോട് കടപ്പാട്

ഒരു ദിവസം കിഴക്കുഭാഗത്തുനിന്ന് ഒരു മൂയൽക്കൂട്ടൻ രാത്രിയിൽ തുള്ളി കളിച്ചുവന്നപ്പോൾ കൊമ്പനമ്മാവനെ കണ്ടു. അവനും കൊമ്പനമ്മാവൻറെ തുമ്പിക്കൈയിൽ ഒന്നു തൊട്ടുനോക്കണം എന്നു മോഹം തോന്നി. ആനയുടെ തുമ്പിക്കൈ നിറയെ സ്പനോമാണ്. ലോകത്തിലെ എല്ലാം തൊട്ടുനോക്കി അവൻ ആ സ്പനോം കൊടുക്കും. മൂയൽക്കൂട്ടനു തുമ്പിക്കൈ തൊട്ടുനോക്കിയപ്പോൾ അതിൽ ഒന്ന് ഉമ്മവയ്ക്കണമെന്നുതോന്നി. അത്രയും മദ്യവാത ഒന്നിനെയും കൊമ്പനമ്മാവനും തൊട്ടിരുന്നില്ല.

കൊമ്പൻ ചോദിച്ചു: “നീ ഏതാ കൂഞ്ഞുമോനേ?”

മൂയൽ പറഞ്ഞു: “ഞാനീ കാട്ടിലെ ഏറ്റവും ചെറിയ മൂയൽക്കൂട്ടിയാണ്.”

“നീ എന്തിനാണ് എൻറെ തുമ്പിക്കൈയിൽ ഉമ്മവെച്ചത്?”

“ഞാൻ ഉമ്മ വെച്ചത് കൊമ്പനമ്മാവൻ എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു?”

“നീ ഉമ്മവെച്ചപ്പോൾ എൻറെ ഉള്ളിലൊരു കുള്ളിരുകോരി. അതാണു നീ ഉമ്മവെച്ചതൊന്നെന്നു ചോദിച്ചുത്?”

മൂയൽക്കൂട്ടൻ പറഞ്ഞു: “കൊമ്പനമ്മാവൻ എങ്ങനെയോണോ തുമ്പിക്കൈ അതുപോലെയാണ് എന്നു കൂട്ടിക്കിൻറെ രണ്ടുവശത്തുമുള്ള നീണ്ടുവെളുത്ത മീശകൾ. തുമ്പിക്കൈയിൽ തൊട്ടപ്പോഴാണ് മാമൻ സ്പനോം അതിൻറെ വലിയൊരു ചുമടാണെന്ന് അറിഞ്ഞത്. അതാണ് ഒരുമ്മതന്നത്.”

“കൂഞ്ഞുമോനേ, നമ്മൾ ഈ കാട്ടിൽ ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും നീന്നെപ്പോലെ ഓമനത്തമുള്ളവർ ഈ കാട്ടിലുണ്ടെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞില്ലേല്ലോ!”

“കൊമ്പനമ്മാവൻ പുള്ളിമാനെ തൊട്ടുനോക്കിയിട്ടുണ്ടോ? മെഴുമെഴുന്നിരികും. എൻറെ സ്പനോം അരുവിയിലെ വെള്ളംപോലെയാണെങ്കിൽ പുള്ളിമാനിൻറെ സ്പനോം തേൻതുളളിപോലെയാണ്. മാമൻ ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ ഞാൻ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാം.”

അങ്ങനെ വലിയ ഒരുകൂട്ടം പുള്ളിമാനുകളെ മൂയൽക്കൂട്ടൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു. ആന പേടിപ്പിക്കാതെ തുമ്പിക്കൈ താഴ്ത്തിയിട്ടു വെറുതെ നിന്നു. പിന്നെ കെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ കുന്നിത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “ഒരു ജീവിതകാലം പോയി, സ്പനോം എന്തെന്നറിയാതെ.”

ആനയും മാന്യകളും കളിക്കുന്നതുകണ്ട് ആടുകളും ചേർന്നു. അപ്പോൾ ചെന്നായയ്ക്കും കൊതിയായി ഈ സ്പനോസൗഹൃദത്തിൽ പങ്കുചേരാൻ. അവനും ചെന്നുകൂടി.

അപ്പോൾ ഒരു കടുവ ചെന്നു സിംഹത്തിനോടു ചോദിച്ചു: “സിംഹ മൂത്തച്ഛര, ആനയും മാന്യകളും മൂയലും ചെന്നായയ്ക്കു കളിക്കുന്നു. നമുക്കും പോയാലോ?”

“വേണ്ട കൂട്ടാ.” സിംഹം പറഞ്ഞു. “നമ്മളൊക്കെ ഇത്രനാളും അവരെ പിടിച്ചതിന്നു യേശുപ്പുത്തി. ഇനി നമ്മൾ ചെന്നാൽ അവർ ഓടിക്കളയും.”

മൂയൽക്കൂട്ടൻ ഇതുകേട്ട് വിവരം ആനയോടു പറഞ്ഞു. ആന പറഞ്ഞു:

“കുഞ്ഞുമുയ്യുൽക്കുട്ടു, ഈ സിംഹം ആളൊരു അലവലാതിയാണെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. അവന്റെ ഉള്ളു തനിക്കും തന്നെ.”

“പക്ഷേ, സിംഹത്തിനും കടുവയ്ക്കും പൃല്ലുമുഖം തിന്നു ഷീവിക്കാൻ സാധിക്കില്ല കൊമ്പൻമാരോ പരി കുറച്ചു കൂടുതലാണ്.” അപ്പോൾ കാട്ടുപോത്തു ചെന്നു പറഞ്ഞു. “നമ്മൾ ഏതായാലും വയസ്സായാൽ അങ്ങു ചത്തുപോകും, ദഹിപ്പിക്കാനോ കഴിച്ചുമാടാനോ ആരുമില്ല. അങ്ങനെയൊക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളിൽ വയസ്സായവരെ നിങ്ങൾ ക്ഷേിച്ചുകൊള്ളൂ.” കാട്ടുപോത്തിന്റെ ഈ നിർദ്ദേശം കേട്ട് സിംഹം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി: “എന്റെ ദൈവമേ! കാട്ടുപോത്തു തീരെ നിർദ്ദയനും കർമ്മലനുമാണെന്നല്ലോ ഞാൻ കരുതിയത്. അവന്റെ ഉള്ളിൽ ഇത്ര ത്യാഗം ഇരിക്കുന്നല്ലോ!”

കാട്ടുപോത്തു പറഞ്ഞു: “ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് അന്യോന്യം ഉതകി ഷീവിക്കുവാനാണ്. ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ പട്ടിണിയെന്നും കിടക്കണ്ട എന്നായാലും ഒരിക്കൽ മരിക്കണമല്ലോ. അത് നിങ്ങൾക്ക് ഉപകരിച്ചിട്ടായാൽ അത്രയും സന്തോഷം. നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു പാപവുമല്ല. ഷീവിതം ഒടുങ്ങാൻ ഒരു വഴി വേണം. നിങ്ങളിൽ ആവുന്നവർ അതു ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതരുന്നൂ എന്നു മാത്രം.”

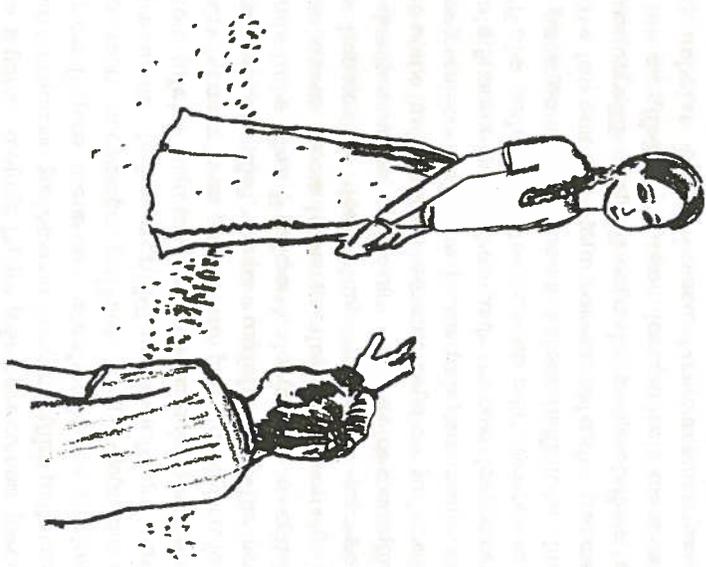
മൃഗങ്ങളുടെ ഈ വർത്തമാനം കേട്ട് ദൈവം പറഞ്ഞു: “എന്റെ കാട്ടിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു വകതിരിവില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്രയധികം മനുഷ്യരെ ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുകയില്ലായിരുന്നു.”

അങ്ങനെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തെക്കും വടക്കുമുള്ള എല്ലാ മൃഗങ്ങളുംകൂടി ആ സൗഹൃദത്താകത്തിൽനിന്നു വെള്ളം കുടിച്ചു. അവിടെത്തന്നെ കിടന്നുറങ്ങി. ദൈവത്തിന്റെ അനല്പമായ സ്നേഹംപോലെ നിലാവ് അവരെ തഴുകി.”

ഉണ്ണിമാരായുടെ ചുണ്ടുകളിലും തളർന്ന ഒരു പൃഞ്ചിരി വിരിഞ്ഞു. അവർ മയിൽപ്പീലിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. പിന്നെ അതേ ചിരിയോടെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

ഉണ്ണിമാരായുടെ വീട്ടിൽനിന്നു തെല്ലുകലെയോണു പുഴ. പുഴയുടെ ശരിയായ പേര് ആർക്കും അറിയില്ല. എങ്കിലും ഉണ്ണിമായ അതിനെ കണ്ണാടിപ്പുഴ എന്നാണ് വിളിക്കുക. അതിന് ഒരു കാരണവുമുണ്ട്. മിക്ക ദിവസവും അശോകൻ ചേട്ടന്റെ ഒപ്പം ഉണ്ണിമായ പുഴയുടെ തീരത്തേക്കു പോകും. അവിടെയിരുന്ന് എന്തിവലിഞ്ഞ് അശോകൻചേട്ടനോടൊപ്പം മെല്ലെ ഒഴുകുന്ന പുഴയിൽ മുഖം നോക്കും. അങ്ങനെ മുഖം നോക്കുന്നതിനടുത്ത് ഉണ്ണിമായ ഒരു കാര്യം കണ്ടു പിടിച്ചു. ഒരു കല്ലെടുത്തിട്ടാൽ പുഴയിലെ ഉണ്ണിമായ ഇളകിമറിഞ്ഞ് ഇല്ലാതാകും. വലിയ പുഴയാണ്. പുഴയുടെ അക്കരെ നിൽക്കുന്നവരെ ഒരു പൊട്ടുപോലെയെ കാണാനാവൂ. രാവ്യണ്ണിനായരുടെ തോണിയിൽ കയറിയാണ് അക്കരയ്ക്കു പോവുക. അശോകൻചേട്ടൻ അക്കരയ്ക്കു പോകാറുണ്ട്. കുറച്ചുകൂടി വലുതായാൽ ഉണ്ണിമായയ്ക്കും പോകാം എന്ന് ശങ്കുമാവാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ പുഴവക്കത്ത് മിണ്ടാതെയിരുന്ന് അവർ പുഴയുടെ പാട്ടുകേൾക്കും. പുഴയുടെ തീരത്ത് മുളകൊടുണ്ട്. കാറ്റടിക്കുമ്പോൾ മുളകൊട്ടിലിരുന്നു വേറെ ഒരാൾ പാടുന്നുണ്ടെന്ന് ഉണ്ണിമായയ്ക്കുതോന്നും. ചിലപ്പോൾ അശോകൻചേട്ടന്റെ അടുത്ത് അവളും കൈയിൽ തലവച്ചു മലർന്നുകിടക്കും. ആകാശത്തു പലരൂപത്തിൽ മേഘങ്ങൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ചിലതിനു തന്റെ അമ്മയുടെ മുഖച്ഛായ ഉണ്ടെന്ന് ഉണ്ണിമായ വിചാരിക്കും. പലതേകിച്ച് അറ്റം കുന്നുകുന്നാണ് ചുരുങ്ങ മേഘങ്ങൾക്ക്. മറ്റുചിലത് സൂര്യനെ മറയ്ക്കും. ഉണ്ണിമായയുടെ അച്ഛൻ ഉദിച്ചു വരുന്ന സൂര്യനായിരുന്നു എന്ന് ശങ്കുമാവാൻ അമ്മുമ്മയോടു പറയുന്നതുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മേഘത്തിന്റെ പിന്നിൽനിന്ന് സൂര്യൻ വരുമ്പോഴൊക്കെ അത് അച്ഛൻ ചിരിച്ചതാണെന്ന് ഉണ്ണിമായ കരുതും. അശോകൻചേട്ടൻ ചിലപ്പോൾ പുഴയിൽ മീൻപിടിക്കും. അപ്പോൾ വർത്തമാനം പറയാൻ പാടില്ല. ഒച്ച കേട്ടാൽ മീനുകൾ ഓടിപ്പോകുമത്രെ. അങ്ങനെ ഓടിപ്പോകാൻ മീനുകൾക്ക് പെരിയുണ്ടോ എന്ന് ഉണ്ണിമായയ്ക്കു സംശയമുണ്ട്. അതിനാൽ ഒരു സൂത്രപ്പണി ചെയ്തുനോക്കി. അശോകൻചേട്ടൻ പിടിച്ച മീനനെ വാലിൽ തൂക്കി ഉണ്ണിമായയ്ക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ ഉണ്ണിമായ തമ്പെ. നോക്കി റോ എന്ന് ഉറച്ചു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. ഞെട്ടിപ്പോയ അശോകൻചേട്ടന്റെ കൈയിൽനിന്നു മീൻ പിടിച്ചു പുഴയിലേക്കുവിന്ന് നീന്തിമറയുകയും ചെയ്തു. അന്ന് അശോകൻചേട്ടന്റെ കൈയിൽനിന്നു കിട്ടിയ വഴക്കിനും നുള്ളലിനും കണക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു പുഴക്കരയിൽ വന്നാൽ ഉണ്ണിമായ അധികം മിണ്ടുകയില്ല. മിണ്ടാൻ തോന്നുകയില്ല. ചെടികളും വള്ളികളും കുറ്റിക്കൊടുമുള്ളുട്ടവും എല്ലാവരും മിണ്ടാതിരിക്കുമ്പോൾ

ഉണ്ണിമായയും നീശ്ശബ്ദയാവും. പൃഴുമാത്രം സ്വയം മറന്ന് പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കാര്യവന്നാൽ മറ്റും മുളകൊടും. കൂറെ നേരം അതു കേട്ടിരിക്കുമ്പോൾ തോന്നും മുളകൊട്ടിലിരുന്നു. പൃഴയുടെ അടിയമ്പലമല്ല. പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഒരാൾ തന്നെയാണെന്ന്. അശോകൻചേട്ടൻ സമ്മതിച്ചാൽ മുളകൊട്ടിലേക്കു കടന്നു ചെന്നോ, പൃഴയുടെ അടിയമ്പലക്കു കടന്നുപോയിട്ടോ ആ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന പാട്ടുകാരനെ കണ്ടുപിടിക്കാമായിരുന്നു എന്ന് ഉണ്ണിമായ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. ഈയിടെയായി മിക്കപ്പോഴും കൂറെ നേരം ഇരുന്നശേഷം മീനൊന്നും കൊത്തു ന്നില്ലല്ലോ ഉണ്ണിമായമ്മ എന്നു പറഞ്ഞ് അശോകൻചേട്ടൻ മുളകൊട്ടിനപ്പുറത്തേക്കു പോകാറുണ്ട്. ഒരു ദിവസം പിന്നാലെ പോയപ്പോൾ അവിടെ മഞ്ജു

ചേച്ചി നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. മഞ്ജുചേച്ചി ചിരിക്കുന്നതു കാണാൻ നല്ല ചന്തമാണ്. രണ്ടു നൂണകുഴികൾ തെളിയുന്ന ചിരി. അന്ന് ഉണ്ണിമായ ഡയറിയിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി:

മഞ്ഞുചേച്ചിക്കു നൂണകുഴി ഉണ്ട്.
മഞ്ഞുചേച്ചി നൂണ പറയും. അശോകൻചേട്ടൻ പറഞ്ഞു.

ഉണ്ണിമായയും നൂണ പറയും. ഇനിക്കും നൂണകുഴി വേണം. ഒരു ദിവസം മുളകൊട്ടിനപ്പുറത്തു മഞ്ജുചേച്ചി നിന്നു കരയുന്നതു കണ്ടു. അന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു: "എന്തിനാ അശോകൻചേട്ടാ മഞ്ഞുചേച്ചി കരഞ്ഞത്? മഞ്ഞുചേച്ചിക്ക് അമ്മയില്ലേ?"

അശോകൻ അവളെ രുക്ഷമായി ഒന്നു നോക്കി.

അശോകൻചേട്ടന്റെയും മഞ്ജുചേച്ചിയുടെയും കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് അങ്ങോട്ടു വ്യക്തമായി മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ ചിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ കരയും. അമ്പലത്തിൽ വച്ചുകണ്ടാൽ കണ്ടില്ല എന്നു നടിക്കും. ആരുമില്ലാത്തപ്പോൾ മിണ്ടും. ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് ഇതൊന്നും അത്ര രസിക്കുന്നില്ലായിരുന്നു. അശോകൻചേട്ടനു കളിക്കാൻ വരാനും പണ്ടത്തെ ഉഷാറില്ല.

ഒരു ദിവസം പൃഴക്കരയിൽ മലർന്നുകിടക്കുമ്പോൾ ഒരു പരുന്ത് വട്ടമിട്ട് പറക്കുന്നത് ഉണ്ണിമായ കണ്ടു. പരുന്തിനെ കണ്ടാൽ വന്ദിക്കണമെന്നു ശങ്കുമ്പാവൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, വന്ദിക്കേണ്ട വിധം ഉണ്ണിമായ മറന്നുപോയി. അശോകൻ ചേട്ടനോടു ചോദിക്കാനായി എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ അത്രേനേരം ചൂണ്ടയിട്ടിരിക്കുകയായിരുന്ന അശോകൻചേട്ടനെ കണ്ടില്ല. ഉണ്ണിമായ തിടക്കുടഞ്ഞ് എഴുന്നേറ്റ് ഒറ്റ ഓട്ടത്തിനു മുളകൊട്ടിനപ്പുറത്തേക്കുചെന്നപ്പോൾ അശോകൻചേട്ടനുണ്ട് മഞ്ജുചേച്ചിയെ ചേർത്തു നിൽക്കുന്ന എന്തോ സങ്കാരം പറയുന്നു. അസുയ ആളിക്കത്തി ഉണ്ണിമായയുടെ മനസ്സിൽ. ഓടിച്ചെന്ന് അശോകൻചേട്ടന്റെ ഷർട്ടിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചു ഉണ്ണിമായ ഒച്ചയിട്ടു: "മാർ അശോകൻചേട്ടൻ ചൊല്ലാൻ അമ്മമ്മയോടു പറയും, കേണൽ മുത്തശ്ശനോടും പറയും, ഗോഡ്മാസ്റ്ററോടും പറയും, എല്ലാവരോടും പറയും."

പരിഭ്രമിച്ചു മഞ്ജുചേച്ചി പാദസരം കിലുക്കി ഒറ്റ ഓട്ടം. ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് തൃപ്തിയായി.

അവൾ തിരിഞ്ഞ് അശോകനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു:

"ഇനി എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഒരു സപ്താഭ്യം പറയ്."

അശോകൻ ഉറക്കെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഉണ്ണിമായയെ എടുത്തു തോളത്തുരുത്തി ഒക്കോണ്ട് അന്നുനയിപ്പിച്ചു: "ഉണ്ണിമായമ്മ മഞ്ജുചേച്ചി പാവാമല്ലേ?"

"അല്ല." ഉണ്ണിമായ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

"അതെന്താ?"

"വലു പത്രാസുകാരിയാ."

"എന്നാലും ഉണ്ണിമായമ്മ ആരോടും ഒന്നും പറയരുതു കേട്ടോ."

അശോകൻ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ പറയും അശോകൻ ചൊറുക്കൂ, ഞാൻ പറയും." ഉണ്ണിമായ പറഞ്ഞു.

"പിന്നെ അശോകൻചേട്ടൻ ഈ പൃഴയിൽ പാടി ചത്തുകളയാമേ."

അശോകൻ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി.

ഉണ്ണിമായ നീശ്ശബ്ദയാതായി.

സന്ധ്യയുടെ ഇരുൾ പടരുന്ന വഴിയിലൂടെ അവർ നടന്നു. എതിരെ വന്ന കൃഷ്ണനക്കണിയാൻ ചോദിച്ചു: “എവിടേക്കാ കുടുംബമേ സന്ധ്യയ്ക്കു?”

“ഞാൻ പറയട്ടെ?” ഉണ്ണിമായ സുകാര്യമായി അശോകനോടു ചോദിച്ചു. അശോകൻ ഉണ്ണിമായയെ വലിച്ചു വേഗം മുന്നോട്ടു നടന്നു. മഞ്ജുഭയച്ചിത്രയുടെ വിടിന്റെ മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ അശോകൻ നിന്നു. വിട്ടുമുറ്റത്തുനിന്ന് വഴിയിലേക്കു ചാഞ്ഞ എത്തിനോക്കി നിന്ന ഒരു ചെമ്പരത്തിപ്പൂ പറിച്ച് ഉണ്ണിമായയ്ക്കു കൊടുത്തു. അവളുടെ ശ്രദ്ധ അതിലായി. ഉണ്ണിമായയെ തഞ്ചത്തിൽ അവളുടെ വിട്ടുപടിക്കലാക്കി അശോകൻ ഓടിപ്പോയി.

പടിക്കൽ നിന്നു നോക്കിയാൽ വിടിന്റെ കോലായ കാണാം, മുല്ലപ്പൂർപ്പിനീടയിലൂടെ ചാലുകസേരയിൽ മുത്തശ്ശിനിക്കുറുന്നൂണ്ടായിരുന്നില്ല. കസേരക്കൈയിൽ നിറച്ച ഗ്ലാസ് മുത്തശ്ശി സന്ധ്യയ്ക്കുള്ള മരുന്നിടിച്ചു. ഉണ്ണിമായ ഓർത്തു. ഒറ്റൊട്ടെത്തിന് മുറ്റം മുറിച്ചുകടന്ന് അവൾ കസേരയ്ക്കു പിന്നിൽ ഒളിച്ചു. കണ്ണിൽ പെട്ടാൽ ചുരുൾ പൊട്ടുംവരെയാണ് അടി കിട്ടുക. കസേരയ്ക്കടിയിൽ ഒളിപ്പിരിക്കണോ രണ്ടും കല്പിച്ചു അകത്തേക്ക് ഓടണോ എന്നോലോചിക്കുമ്പോഴാണ് കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേട്ടത്. ഒരു പൂർണ്ണമായി വന്ന് മുത്തശ്ശി കസേരയിലിരുന്നു.

“ശങ്കരൻനായരേ” മുത്തശ്ശന്റെ വിളി സൗമ്യമായിരുന്നു. ശങ്കുമാവൻ തോർത്തത് അരയിൽകെട്ടി, തൂണും ചാരി കോലായിലിരിക്കണം, അതാണ് ആ വിളിയുടെ പൊരുൾ. മരുന്നുകുടിച്ച് തീരുന്നതുവരെ കേണൽ മുത്തശ്ശി പറയുന്ന പട്ടാളകഥകളെല്ലാം കേൾക്കണം. ഇടയ്ക്കു വെള്ളം കൊണ്ടുവരണം. മിക്ക ദിവസവും ശങ്കുമാവനും കൊടുക്കും. ഒരു ഗ്ലാസ് മരുന്നും ഉണ്ണിമായ അടുത്ത മുറിയിലിരുന്നു പലപ്പോഴും ഒളിഞ്ഞുനോക്കി കൊതിവെള്ളം ഇറക്കി ഇരിക്കാറുണ്ട്. തൊണ്ടവേദനയ്ക്കുള്ള മരുന്നാണെന്നാണ് ശങ്കുമാവൻ പറഞ്ഞത്. നല്ല ചുവപ്പും നീറം. ഒരു മണവും. പൂഴമിനാണു തൊട്ടുകുട്ടികൾ. അതൊക്കെ കാണുമ്പോൾ ഉണ്ണിമായയ്ക്കു കൊതിയാകും. മരുന്നും കുടിക്കാൻ. കസേരയ്ക്കു പിന്നിലിരുന്ന് മുത്തശ്ശി ഓരോ കവിൾ കുടിക്കുന്നതും തൊണ്ട വൃത്തിയാക്കുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതും ഉണ്ണിമായ കണ്ടു. വിണ്ടും മുത്തശ്ശി വിളിച്ചു:

“ശങ്കരൻനായരേ!”

ആവിഹരിക്കുന്ന മീൻകറിയുമായി ശങ്കുമാവൻ വന്നു. മേശ വലിച്ചു മീൻകറി അടുത്തു വച്ചുകൊടുത്തു. തൂണും ചാരി പതിവുപോലെ ഇരുന്നു. ഇരുന്നപ്പോഴാണ് കസേരയ്ക്കു പിന്നിലെ ഉണ്ണിമായ കണ്ണിൽപ്പെട്ടത്. ശങ്കുമാവന്റെ കണ്ണും തള്ളിപ്പോയി.

“എവിടെ ശങ്കരൻനായരേ അവൾ?”

“മുകളിലിരുന്നു പഠിക്കാണിത്.” ഒരു ഭാവഭേദവുമില്ലാതെ ശങ്കുമാവൻ പറഞ്ഞു. ഒറ്റവലിക്കു കേണൽ കൊടുത്ത ഗ്ലാസ് കാലിയാക്കുകയും ചെയ്തു. ഉണ്ണിമായയ്ക്കു ചിരിവന്നു. മിണ്ടരുത്, ചിരിക്കരുത് എന്ന് ശങ്കുമാവൻ തഞ്ചത്തിൽ ആംഗ്യം കാണിച്ചു.

“നായരേ, ഇന്നു തേങ്ങാപെട്ടുകാരൻ വന്നുവോ?” മുത്തശ്ശി അനേചിച്ചു. “ഉവ്വ്” ശങ്കുമാവൻ വ്യത്യയോടെ പറഞ്ഞു.

“വടക്കേപ്പാടെ തൊടും കൊട്ടിലും കൊടുക്കുന്നൂണ്ടെന്നു രാവിലെ നടക്കാൻ പോയപ്പോ എളുത്തു പറഞ്ഞു. അതു വാങ്ങിയിട്ടാലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു.” ശങ്കുമാവൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“ഉണ്ണിമായ വലുതായിട്ട് എന്തു തോന്നുന്നുവോ അതുപോലെ ചെയ്തോടെ.” ഉണ്ണിമായ അദ്ദേഹപ്പെട്ടു. കേണൽ മുത്തശ്ശി തന്നോടു സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിലും വടക്കേപ്പാടെ തൊടയിൽ യക്ഷിയുണ്ടെന്ന് അശോകൻപേട്ടൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. അതു മുത്തശ്ശിനായില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അതു വേണ്ട മുത്തശ്ശി എന്നു പറയാൻ ഉണ്ണിമായ എഴുന്നേൽക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും ഫോണിടിച്ചു. ഉണ്ണിമായ തെളിപ്പോയി. ശങ്കുമാവൻ കണ്ണടച്ചുകാണിച്ചു. അടങ്ങിയിരിക്കാൻ.

കേണൽ മുത്തശ്ശി അകത്തേക്കു ക്ലോസ്ഡോ എന്നു നടന്നുപോയി. പോയിന്റെ പിറകേ “ശങ്കരൻനായരേ!” എന്നു വിളിയും വന്നു. ശങ്കുമാവൻ ധൃതിയിൽ വന്ന് ഉണ്ണിമായയുടെ ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ സ്വന്തത്തിൽ മുത്തശ്ശിനെ മറ്റും ഒറ്റ ഓട്ടത്തിന് അടിക്കളുടെ വാതിലിന്റെ പിന്നിൽ പോയി ഒളിക്കണം, വൈകേട്ടോ?”

ഉണ്ണിമായ ഗമയിൽ പറഞ്ഞു: “നോക്കാം.” അശോകൻചേട്ടനിൽനിന്നാണ് ഉണ്ണിമായ അതു പഠിച്ചത്.

“പേട്ടാ എനിക്കൊരു പൂ പൊട്ടിച്ചുതരോ?” എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉടനെ അശോകൻ പറയുക “നോക്കാം” എന്നാണ്. അതിലെ ഒരു ഗമ ഉണ്ണിമായയ്ക്കു നന്നേ ബോധിച്ചിരുന്നു. സംശയിച്ചിരുന്ന ശങ്കുമാവനോട് ഉണ്ണിമായ നല്ല സ്മരണയായി വിണ്ടും പറഞ്ഞു: “നോക്കാം ശങ്കുമാവാ.”

ശങ്കുമാവൻ പോയപ്പോൾ ഉണ്ണിമായ എഴുന്നേറ്റു. രംഗം അപ്പാടെ ഒന്നു വീക്ഷിച്ചു. മുത്തശ്ശിന്റെ ഗ്ലാസ്സ് പകുതിയാക്കി കസേരക്കൈയിലിട്ടുണ്ട്. ശങ്കുമാവന്റെ ഗ്ലാസ്സ് തൂണുനോട്ടുചേർന്നു കാൽഭാഗം മരുന്നുമായി വിന്നിതമായി അങ്ങനെ ഇരിപ്പിടാണിരുന്നു. ഉണ്ണിമായ ആദ്യം ശങ്കുമാവന്റെ ഗ്ലാസെടുത്തു. ശങ്കുമാവൻ ചെയ്യുന്നതുപോലെ മുകളിലെത്തി ഒറ്റവീർപ്പിനു കാലിയാക്കി. തൊണ്ട പൊള്ളിയപോലെയാ വയറ്റിലെത്തോ കുഴഞ്ഞുവരിയുന്നതുപോലെയാ ഒക്കെ ഉണ്ണിമായയ്ക്കു തോന്നി. അവൾ വേഗം മുത്തശ്ശിന്റെ മീൻകറിതൊട്ടു നാവിൽ തേച്ചു. എരിഞ്ഞു തുള്ളിച്ചാടിപ്പോയി. ഉണ്ണിമായ എന്തൊരു എരിവ്! വേഗം ചാലുകസേരയിലിരുന്ന മുത്തശ്ശിന്റെ ഗ്ലാസ് എടുത്തു. ‘മരുന്നും മുഴുവനും കുടിച്ചു. എരിവിനു സമാധാനമായി. പക്ഷേ, വല്ലാത്ത ചാർപ്പും മണവും. തലയ്ക്കു ഭയങ്കര കനം. അവൾ ചാരിക്കിടന്നു. അപ്പിറത്തെ മുറിയിൽ മുത്തശ്ശി ഫോണിൽ വർത്തമാനം പറയുന്നതു കേൾക്കാം. ആകെ നല്ല സുഖം തോന്നി. ഹരിദ്രിക്കാൻ വരുന്നൂണ്ടോ? ആവോ. കണ്ണുകൾ താനേ അടയുകയാണ്. ആരാണ് കണ്ണുകൾ അടയ്ക്കുന്നത്. തന്റെ മയിൽപ്പിലിയല്ലേ?

ഉണ്ണിമഠയ്ക്കു കാൽ രണ്ടും നീട്ടിവെച്ച് ഉറക്കമായി പത്തുമിനിട്ടു കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ ശങ്കുമ്മാവനും കേണലും കണ്ടത് ഉറങ്ങുന്ന ഉണ്ണിമായെയായും ഒഴിഞ്ഞുപോകുകയുമാണ്.

ശങ്കുമ്മാവൻ വിരണ്ടുപോയി. ഇങ്ങനെ ഒരു അനാമത്തു പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല. തന്മൂലം ഉണ്ണിമായെ എടുക്കാൻ ചെന്ന ശങ്കുമ്മാവനെ കേണൽ പൊട്ടിച്ചിട്ടു കൊണ്ട് വിലക്കി. പിന്നെ അതിവസുമൂതയോടെ അവളെ തോളിലിട്ടു സ്വയം കേണൽതന്നെ അവളെ മുകളിലത്തെ അവളുടെ മുറിയിൽ കൊണ്ടു കിടത്തി. കേണൽ പോയി തെല്ലിനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉണ്ണിമായെ ഉറക്കത്തിൽ എത്തിനോന്നു തേങ്ങി. മേശപ്പുറത്തു വിശ്രമിച്ചിരുന്ന മയിൽപ്പീലി വായുവിൽ ഉയർന്നു പൊങ്ങിയതുപോലെ ഉണ്ണിമായുടെ നെറുകയിൽ തലോടിയതുപോലെ. സപ്തമംങ്ങളെ മയിൽപ്പീലിയുടെ സ്പർശമധുരങ്ങളാക്കിയതുപോലെ. ആരും അറിഞ്ഞില്ല. ഉണ്ണിമായെയും എങ്കിലും അവർ ഉറക്കത്തിൽ മെല്ലെ മദഹസിച്ച്. ആകാശവും ഭൂമിയും ഒരുപോലെ മദഹസിച്ച്. അവരുടെ മദഹാസംപോലെ നിലാവു പരന്നു.

ആറ്

ഒരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു അത്. ശങ്കുമ്മാവൻ അടയ്ക്കാവെട്ടുകാരനെ അന്വേഷിച്ചു പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. മടക്കത്തിൽ കുമ്പളി ആശോരിയെയും കൊണ്ടുവരും. ആശോരിക്ക് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തെ പണിയുണ്ടാവും. അതിനിടയ്ക്ക് ഒരു മരപ്പാവയെ ഉണ്ടാക്കിത്തരാൻ പറയാം. എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ണിമായെ ശങ്കുമ്മാവനെ വിട്ടത്. കേണൽ മുത്തയ്ക്കൻ ഉമ്മറത്തിരുന്ന് പഞ്ചായത്തുപ്രസിഡൻററോട് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളെ ശങ്കുമ്മാവൻ ഇഷ്ടമല്ല. ശങ്കുമ്മാവൻ ഇഷ്ടമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഉണ്ണിമായെയ്ക്കും ഇഷ്ടമല്ല. ശങ്കുമ്മാവൻ അശോകൻചെട്ടിയെ അമ്മുച്ചയോട് പറയുന്നത് ഉണ്ണിമായെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്: "ഇത്യാമഹാരാജ്യത്തിന്റെ പ്രസിഡൻററാണെന്നു അയാൾക്കു ഒരു ഭവം. വേണ്ടാത്ത ബുദ്ധിയൊക്കെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് അയാളുടേതല്ല. അയാൾക്കുണ്ട് ഉണ്ണിമായെ താഴെത്തക്കു പോയില്ല. പോയാൽ അയാൾ അടുത്തുവെച്ചു കാരണവും ചോദിക്കും. അല്ലെങ്കിലും പോയിട്ടെന്തു കാര്യം? നാണിയമ്മ മീൻ വെട്ടുകയാണിരിക്കും. അശോകൻചെട്ടിയോടൊന്നിച്ച് വാടകയ്ക്കെടുത്തു മുന്നിലിരുത്തി കറങ്ങാൻ പോവാൻ പറഞ്ഞാലോ എന്ന് ഉണ്ണിമായെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാണു പിന്നെ അതുവേണ്ട എന്നും വെച്ചു. സൈക്കിളിടട്ടുതാലും മത്സ്യച്ചെട്ടിയുടെ വിടിയെൻറ ചുറ്റും കിണറിലിന്നു എന്നു ബെല്ലിടട്ടു ചുറ്റിക്കറങ്ങുകയെ ചെയ്യുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഉണ്ണിമായെ സൈക്കിൾ സവാരിക്കും പോകാറില്ല, പുഴക്കരയിലേക്കും പോവാറില്ല. മേശവെട്ടി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ മയിൽപ്പീലിയുടെ അരികിലായി ഒരു ഡസൽ കളർ ചോക്കുകൾ!

സന്തോഷംകൊണ്ട് ഉണ്ണീമായ തുള്ളിച്ചൊടി ശങ്കുമാവാൻ കൊണ്ടുവന്നു വച്ചതാവും എന്ന് ഉണ്ണീമായ കരുതി പറയാൻ മറന്നതാവും. എന്താനും കളർ ചോക്കുകളോടുകൂടി ഉണ്ണീമായ നിലത്തു വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ഗണപതിയെയാണ് ഉണ്ണീമായയ്ക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടം. നൃത്തം വയ്ക്കുന്ന ഗണപതിയെയാണ് എപ്പോഴും വരയ്ക്കുക. ഗണപതിയുടെ ഉണ്ണീക്കുടവയറും ഒറ്റക്കൊമ്പും ഒക്കെ വരയ്ക്കുന്നോഴാനു മയിൽപ്പീലി പറിവന്ന് എതിരേ വീണത്. കൊമ്പു വരച്ചിട്ടു ശരിയാകാത്തതിൽ സങ്കടപ്പെട്ടു മായ്ക്കുകയും വരയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയ്ക്ക് കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന വേഗത്തിൽ മയിൽപ്പീലി ദ്രുതചലനങ്ങളിലൂടെ ഒരു വലിയ, നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഗണപതിയെ വരച്ചിട്ടു. ഉണ്ണീമായയുടെ മുഖം വിടർന്നു. ഗണപതിയെ അനുകരിച്ച് അവളും കൈകൊട്ടി നൃത്തം ചെയ്തു. മയിൽപ്പീലി അവളുടെ ചുവടുകൾക്കനുസൃതമായി ചുറ്റിനും പാറിപ്പറന്നു. നൃത്തം ചെയ്തു ചെയ്തു തളർന്ന് അവൾ ഗണപതിയുടെ കാൽച്ചുവടിലിരുന്ന് ആ മുഖത്തേക്ക് ഉറ്റുനോക്കി. എന്തൊരു ജീവനുള്ള ചിത്രം! എന്തു ഭംഗി! നോക്കിയിരിക്കെ മയിൽപ്പീലി ഗണപതിയെ ഒന്നുഴിഞ്ഞു. ഗണപതിയുടെ കൺപീലികൾ ചലിക്കുകയും മുഖത്ത് പൂഞ്ചിരി വിരിയുകയും ചെയ്തു. കാൽചുവടിലെ ചുണ്ടെലി മുറിയിൽ മുഴുവൻ ഓടിക്കളിച്ചു. കരുണാമയമായ മദഹാസത്തോടെ കൈയിലെ അപ്പുത്തിന്റെ കഷണം ഉണ്ണീമായയുടെ തുടുത്ത കൈവെള്ളയിൽ ഉണ്ണീഗണപതി വച്ചുകൊടുത്തു.

ആ നമിഷമാണ് കോണിപ്പടിയിൽ മുത്തശ്ശന്റെ വാക്കിങ്സ്പർക്കിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടത്. ഉണ്ണീമായ ഒറ്റക്കൂട്ടത്തിനു കട്ടിലിന്റെ താഴെ ഒളിച്ചു. വീർപ്പടക്കി ഗണപതിയെ നോക്കിയപ്പോൾ അതാ മയിൽപ്പീലി ഗണപതിയെ ഉഴിഞ്ഞു പാറിപ്പറന്നു മറയുന്നു. ഗണപതിയുടെ സുന്ദരമായ ചിത്രം നിലത്ത് അപശേഷിച്ചു.

കേണൽ മുത്തശ്ശന്റെ കൂടെ ആശാരി കുഞ്ചുവും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുറിയിലെക്കു കാലേടുത്തുവച്ച കേണലിന്റെ കണ്ണിൽ പെട്ടത് നൃത്തംചെയ്യുന്ന ഗണപതിയുടെ സന്തോഷമാണ്. ആ ചിത്രം തന്റെ തലയിൽ കയറി നൃത്തം പഠിപ്പിക്കുകയാണെന്നാണ് കേണലിനു തോന്നിയത്. കേണലിന്റെ ഭാഗം പകർന്നു. സാമ്പാറം ഉള്ളിലേക്കു കടന്നുവന്ന് ചിത്രം പരിശോധിച്ചു. കട്ടിലിനടിയിൽ പതുങ്ങിയ ഉണ്ണീമായയുടെ കാൽവീരൽത്തുന്പ് കണ്ടു. കുഞ്ചു ആശാരി നിലത്ത് ഉളിപ്പിച്ചു ഗണപതിയെ തൊട്ടുതൊഴുത്, “വരച്ചത് അസ്സലായിട്ടുണ്ടെ” എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. കട്ടിലിനടിയിൽ പതുങ്ങിയ ഉണ്ണീമായയ്ക്ക് മുത്തശ്ശന്റെ മുഖം കാണാൻ വയ്യ. കേണൽ ഒന്നും പറയാതെ ഉണ്ണീമായയുടെ മുറിയിലെ ജനാലകളുടെ കൊളുത്തുകൾ ഉറപ്പിക്കാനുള്ളതാണെന്ന് കുഞ്ചു ആശാരിക്കു തുറന്നും അടച്ചും കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

“ജനാല അപ്പടി ചിത്രലർക്കുന്നുണ്ട്.” കുഞ്ചു ആശാരി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.
 “വേണ്ടതുചെയ്യണം, താഴെപ്പോയി ശങ്കരൻനായരോടു പറഞ്ഞാമതി.”
 “ഒ, നാളെത്തന്നെ പണിതുടങ്ങാം.” കുഞ്ചു ആശാരി താഴത്തേക്കുപോയി. തൊടിയിൽ കുനിഞ്ഞ് ഉണ്ണീമായയെ രണ്ടു കൈയും കുട്ടിപ്പിടിച്ച് കേണൽ

പുറത്തേക്കെടുത്തു. മുത്തശ്ശന്റെ കണ്ണുകളുടെ അറ്റം ചുവക്കുകയും മീശ വിറ കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വരച്ച ചിത്രത്തിലേക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി കേണൽ അലറി: “എന്താ ഇത്?”
 “ഗണപതിപ്പാപ്പ.” ഉണ്ണീമായ സത്യസന്ധമായി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഒരൂപക്ഷമ ചിത്രം കണ്ടിട്ട് മുത്തശ്ശനു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടാവില്ല, എന്നും വിചാരിച്ചു.

“ചിത്രം വരയ്ക്കരുത് എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? എവിടന്നുകിട്ടി ചോക്ക്? ഒ, അതുശരി, മനസ്സിലായി, ശങ്കരൻനായരേ!”
 ഉണ്ണീമായ ആലിലപോലെ വിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ശങ്കുമാവാൻ ഓടിക്കയറിവന്നു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കാര്യം മനസ്സിലാക്കി.

“ശങ്കരൻനായരേ, നിങ്ങളല്ലേ ഇവൾക്ക് ചോക്ക് കൊടുത്തത്? എന്റെ മകനെ കുരുതിക്കൊടുത്തു തൃപ്തിയായില്ലേ നായരേ? ഇനി ഇതിനെന്തെങ്കിലും...”
 “അങ്ങുവേ...” ശങ്കരൻനായർ പറയാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും കേണൽ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

“മിണ്ടരുത്, ശങ്കരൻനായരേ, മിണ്ടിപ്പോകരുത്.”
 കേണൽ തിരിഞ്ഞു ഭീഷണമായ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു: “ഇനി നീ ചിത്രം വരയ്ക്കുമോ?”

ഉണ്ണീമായയ്ക്ക് എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്ന് അറിഞ്ഞില്ല. നിസ്സഹായതയോടെ ശങ്കുമാവനെ നോക്കി.

“കേട്ടില്ലേ ചോദിച്ചത്? ഇനി വരയ്ക്കുമോന്ന്?”
 രണ്ടും കലപിച്ചു ഉണ്ണീമായ പൂഴുപ്പില്ലി രാധയെ അനുനയിപ്പിക്കുന്ന അതേ രീതിയിൽ ചോദിച്ചു:

“മുത്തശ്ശോ, മുത്തശ്ശനു വേണെങ്കിൽ ഞാൻ മുത്തശ്ശന്റെ ചിത്രം വരച്ചു തരാലോ.”
 കേണലിന്റെ വാ പിളർന്നുപോയി. ദേഷ്യംകൊണ്ടു കണ്ണുകൾ വട്ടച്ചു. ശങ്കുമാവാൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ചു.

“പട്ടാളത്തൊപ്പിയിട്ട് ചിത്രം വരച്ചേരാം.” ഉണ്ണീമായ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു.

“നായരേ! ചുരൽ.” ഈ രണ്ടു വാക്കുകളേ കേണലിന് ഉച്ചരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ശങ്കുമാവാൻ പോയി ചുരലുമായി മടിച്ചുമടിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

ഉണ്ണീമായയ്ക്ക് അപ്പോഴാണ് കാര്യത്തിന്റെ കിടപ്പു മനസ്സിലായത്. പിന്നെന്തുചെയ്യൂന്ന് കണ്ണു ഇറുക്കിയടച്ചു കൈനീട്ടി നിന്നു.

ഉണ്ണീമായയുടെ കുഞ്ഞിക്കൈയിൽ തലങ്ങനെയും വിലങ്ങനെയും ചുരൽ പതിഞ്ഞു.
 ഉണ്ണീമായ ചൂണ്ടു കടിച്ചുപിടിച്ചുനിന്നെങ്കിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.

ഗണപതിയുടെ ചിത്രത്തിലേക്ക് ചുരൽ വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ശങ്കരൻനായരെ പേറിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നോട്ടവും നോക്കി കേണൽ മുറിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയി.

ശങ്കുമാവൻ ഓടിപ്പോയി ഉണ്ണിമായയെ എടുത്തു. ശങ്കുമാവനും നിർലക്ഷ്മം കരയുകയായിരുന്നു.

“എന്തിനാ അമ്മുക്കുട്ടി വരയ്ക്കാൻ പോയത്? മുത്തശ്ശിനും ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നത് കണ്ണേടുത്താ കണ്ടുകൂടാനറിഞ്ഞുടേ?”

വിതുവിടെയാണ് ഉണ്ണിമായ ആവർത്തിച്ചു: “ഇനിക്ക് ചിത്രം വരയ്ക്കണം..” സങ്കടം കടിച്ചമർത്തി കൈനിയമ മുത്തംകൊടുത്ത് ശങ്കുമാവൻ പിൻവശത്തേക്കുചെന്നു. നാണിയമ്മ കറമ്പിപ്പുഴുവിനും വെവേക്കോലിട്ടുകൊടുക്കുന്നുണ്ടോയിരുന്നൂ. കറമ്പിപ്പുഴുവിന്റെ സന്ദേശം നിറഞ്ഞ നോട്ടം ഉണ്ണിമായയെ വന്നു തൊട്ടു. ശങ്കുമാവന്റെ കൈകളിൽനിന്ന് ഊർന്നിറങ്ങി ഉണ്ണിമായ കറമ്പിയുടെ അടുത്തേക്കോടി. ഉണ്ണിമായയെക്കാൾ മൂമ്പിലോടി കറമ്പിയുടെ പശുക്കുട്ടി അങ്കി ടിലിപ്പുഴു ധൂതിയിൽ പാലു കുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉണ്ണിമായ അതു കൗതുകത്തോടെ നോക്കി. കറമ്പി കുട്ടിയെ നക്കുകയും വാത്സല്യംകൊണ്ട് അമറുകയും ചെയ്തു.

“എന്താ നാണിയമ്മേ കറമ്പി പറഞ്ഞത്?” ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു.

“ഉണ്ണിമായക്കുട്ടിക്കു പാലുവേണോന്നു ചോദിച്ചതാ.” നാണിയമ്മ പറഞ്ഞു.

“തള്ളേ. ആ കുട്ടിയെ അങ്ങട് മാറ്റിക്കൊടുപ്പോ?” കുട്ടി കുടിച്ചു പാലു കുടിച്ചാത്താ അതിനും ഞാൻ കേൾക്കണ്ടേ?”

ശങ്കുമാവൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

“എന്തിനെ മുത്തശ്ശിന്റേന്ന് ഇന്നും അഭിമേളിച്ചത്?”

പശുക്കുട്ടിയെ മാറ്റിക്കൊടുപ്പോൾ നാണിയമ്മ ചോദിച്ചു. അതിനു മറുപടി പറയാൻ സമ്മതിക്കാതെ ശങ്കുമാവൻ ഉണ്ണിമായയെ എടുത്ത് കയ്യാലകടന്ന് അശോകന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി. അശോകന്റെ അമ്മൂമ്മ നെൽക്കുതിരുകൾ വട്ടത്തിൽ മെടഞ്ഞുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു.

“എന്താ ശങ്കരൻനായരേ, ഇങ്ങനെ കണ്ണീച്ചോര ഇല്ലാണെങ്കിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കൂ? എന്താപ്പോണ്ടോയേ?”

ശങ്കുമാവൻ സങ്കടം സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മൂക്കുപിഴിഞ്ഞ് കണ്ണുതുടച്ചു ശങ്കുമാവൻ പറഞ്ഞു:

“എന്തുണ്ടാവാനാ അമ്മൂമ്മേ, അമ്മുക്കുട്ടി ചിത്രം വരച്ചു. അതെന്നെ. അതെങ്ങനെയാ വരയ്ക്കാതിരിക്കൂ. വിത്തുഗുണം പത്തുഗുണമെന്നല്ലേ പറയാ. അമ്മുക്കുട്ടിയുടെ അച്ഛനും വരച്ചിരുന്നതല്ലേ. അമ്മൂമ്മയ്ക്കറിയാലോ.”

അശോകൻ ഉണ്ണിമായയുടെ കൈ നിവർത്തിനോക്കി.

ശങ്കുമാവൻ ഇടറുന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ജോലികളുണ്ടായിട്ടു പോയാലോന്നു ചെലപ്പോ നിശ്ചിതം. പോയാ ഇതിന് ആരാ ഒരു തുണ? മരിച്ചു പോയാ മധവൻകുട്ടി എന്നോടും പൊറുക്കില്ല. മധവൻകുട്ടിയോടുംകാണിച്ച അറിവിനെ കണ്ടിട്ട് അപ്പോ ഇറങ്ങണം. വിചാരിച്ചിരുന്നു. അതും കഴിഞ്ഞില്ല.”

“ശങ്കുമാവൻ കരയണ്ട.” ഉണ്ണിമായ പറഞ്ഞു.

ശങ്കുമാവൻ ഉണ്ണിമായയെ വാരിയെടുത്തു തെരുതെരെ ഉമ്മകൊടുത്തു. “കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് ആറുമാസമായപ്പോഴേക്കും മധവങ്കുട്ടി മരിച്ചു അല്ലേ?”

വിദ്വേഗത്തിൽ കണ്ണുനീർ അമ്മൂമ്മ ചോദിച്ചു.

“അതെ. അന്ന് ഇതിന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ഇതിനെ രണ്ടുമാസം വയറ്റിലാ. ഗ്വാസ വത്തില് അമ്മേ പോയി. ആസ്പതിന് ഇതിനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുമ്പോ ഞാനുംണ്ടായിരുന്നു.”

ശങ്കുമാവൻ ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് ഒരുമ്മകുട്ടി കൊടുത്തു.

ഉണ്ണിമായയ്ക്കു മനസ്സിലായി, ശങ്കുമാവൻ തന്റെ അമ്മയെയും അച്ഛനെയുംകുറിച്ചാണ് പറയുന്നതെന്ന്. അവളുടെ മുഖം വാടി. അശോകൻ അതു കണ്ടു. അവൻ അവളെ നിർബന്ധിച്ചു പൂഴക്കരയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. പോകുന്ന വഴിക്ക് മണ്ണുച്ചേച്ചിയുടെ വീടിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തു കണ്ടില്ല. പൂഴവക്കത്ത് അവർ ഒന്നും മിണ്ടാതെ അങ്ങനെ ഇരുന്നു. വെയിൽ മങ്ങി മങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരു ദിവസം.

നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന പൂഴ. ദൂരെ ഒരു പൊട്ടിപ്പോലേ രാവ്യണ്ണിനായരുടെ തോണി. പൂഴയിലേക്ക് ഓരോ കല്ലുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തി ഉദാസീനനായി ഇരിക്കുന്ന അശോകനോട് ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു: “അശോകൻചേട്ടന്റെ അമ്മയെവിട്രാ?”

“ദുബായിലാ.” അശോകൻ താൽപര്യമൊന്നുമില്ലാതെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“മൂന്നുകൊല്ലം കൂടുമ്പോ വരും.”

ഉണ്ണിമായ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ ചോദിച്ചു: “ഈ ദുബായിന്നു പറഞ്ഞാ അതെവിട്രാ?”

“അങ്ങു ദൂരെയാ.”

“ഈ പൂഴ പോയപ്പോയി ദുബായിലെത്തോ?”

“ആ, എന്തുമായിരിക്കും.”

“അപ്പോ, അശോകൻചേട്ടന്റെ അച്ഛനോ?”

“അച്ഛൻ കുഞ്ഞിലേ എന്നെ ഇട്ടേച്ചുപോയി.”

“ആകാശത്തോണോ?” ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു.

അശോകൻ മിണ്ടിയില്ല.

“എൻറമ്മേ അച്ഛനും ആകാശത്താണ് ശങ്കുമാവൻ പറഞ്ഞു.”

“ഉ...” അശോകൻ മുട്ടി. പിന്നെ തിരിഞ്ഞ് ഉണ്ണിമായയുടെ മുടിയിഴകൾ മാടിയെടുത്തു. അവൻ പറഞ്ഞു: “ഉണ്ണിമായമ്മുടെ അച്ഛനെ ഞാൻ കൂട്ടിക്കാലത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നിറയെ ചിത്രം വരച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ട്, എനിക്ക്.”

ഉണ്ണിമായ അശോകൻചേട്ടനെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കി.

“ഉണ്ണിമായമ്മുടെ അച്ഛൻ വലിയ ആളായിരുന്നു.”

“നൂറുവയസ്സ് എന്താ?” ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു.

“എന്നുവെച്ചാൽ, നല്ല ആളായിരുന്നു എന്നർത്ഥം. അതോണ്ടാണ് ഉണ്ണിമായമ്മുടെ അമ്മേ കല്യാണം കഴിച്ചത്. നാടോടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്തു വന്നതാ ഉണ്ണിമായമ്മയുടെ അമ്മ.”

ഉണ്ണിമഘയമ്മയ്ക്ക് അതൊക്കെ വലിയ, പുതിയ, അറിവുകളായിരുന്നു. ചിലങ്ക കെട്ടി നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഒരു സുന്ദരിയെ ഉണ്ണിമായ ഒരു സിന്ധവയിൽ കണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ മുഖം അലിമനംകൊണ്ടു തുടർന്നു.

“ഉണ്ണിമായമ്മുടെ അച്ഛൻ വരച്ച ചിത്രങ്ങളൊക്കെ കേണൽ മുത്തശ്ശൻ കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നാലും ചിലത് ശങ്കുമ്മാവന്റെ കൈയിലുണ്ടാവും. മുത്തശ്ശൻ കേൾക്കാണ്ടെ ചോദിച്ചുനോക്കിക്കൊള്ളൂ ഒട്ടാ.”

വീണ്ടും അവർ രണ്ടുപേരും നിശ്ശബ്ദരായി. ഉണ്ണിമായ തന്റെ അച്ഛനെയും അമ്മയെയും കുറിച്ച് ഓർക്കുകയായിരുന്നു. അശോകൻചേട്ടനും എന്തോ ഓർത്തിരിക്കുയാണെന്ന് ഉണ്ണിമായ കണ്ടു.

മുളകാട് കാറ്റിൽ ഇളകി. പുഴ ചിരിതുവി ഓടിപ്പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ഇലകൊഴിഞ്ഞ് പുഴയിൽ വീഴുകയും വട്ടം ചുറ്റി ഒഴുകിയിൽ അപത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. വെയിൽ ചാഞ്ഞു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അശോകൻ എഴുന്നേറ്റു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഉണ്ണിമായയുടെ നേർക്ക് വിരൽ നീട്ടി. വിരലിൽ പിടിച്ചു ഉണ്ണിമായ എഴുന്നേറ്റു. അന്ന് അശോകൻചേട്ടൻ മുളകാടിനപ്പുറത്തേക്കു പോയതായില്ലല്ലോ എന്ന് ഉണ്ണിമായ അപ്പോഴാണ് ഓർത്തത്. അശോകന്റെ കൈപിടിച്ചു നീങ്ങവെ ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു:

“അശോകൻ ചെറുക്കന്റെ മഞ്ഞുച്ചേപ്പി എന്താ വരാത്തേ?”

“മഞ്ജുച്ചേപ്പി ഇനി വരില്ല.” ഒരു ദൂരത്തനായകനെപ്പോലെ ദീർഘമായി നിശ്ശബ്ദമായി അശോകൻ പറഞ്ഞു.

“അതെന്താ?” ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു.

“മഞ്ജുച്ചേപ്പിടെ അച്ഛൻ വെറൊരു സ്കൂളിലേക്ക് മാറ്റമായി. അവരും പോയി.”

അവർ വീണ്ടും നിശ്ശബ്ദരായി. അവർക്കു മുന്നിൽ അറ്റമില്ലാതെ പോക്കുവെയിൽ നീണ്ടു.

ശ്രീ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ ഉണ്ണിമായ അശോകൻചേട്ടൻ അച്ഛനമ്മമാരെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞതൊക്കെ വീണ്ടും ഓർത്തു. ശങ്കുമ്മാവൻ മേശപ്പുറത്തു വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു വയ്ക്കുന്നവോൾ ചോദിച്ചു: “എന്താ അമ്മുക്കുട്ടിക്ക് ഒരു ആലോചന? നാളെ ഒപ്പിക്കണ്ട കുസൃതികൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് നിരൂപിക്കുവാൻ അല്ലേ?”

ഉണ്ണിമായ മിണ്ടിയില്ല. കളർചോക്കുകൾ എല്ലാം നിലത്തുനിന്ന് ശങ്കുമ്മാവൻ ചെറുക്കിപ്പോയി. ഉണ്ണിമായയെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, ഉണ്ണിമായ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. “അമ്മുക്കുട്ടിക്ക് ദേഷ്യമാണ് അല്ലേ?” ശങ്കുമ്മാവൻ ചോദിച്ചു. ഉണ്ണിമായയ്ക്കു ചിരിവന്നു.

ചെറിയ കുട്ടികൾ സങ്കടപ്പെടാതെയുള്ളു. ദേഷ്യപ്പെടാറില്ല. ചെറിയ കുട്ടികൾ ക്ലേശപ്പെടാൻ എവിടെ സാധ്യതയുണ്ട്? അതു വലിയവർക്കുള്ളതല്ലേ? ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു ദേഷ്യപ്പെടാൻ അറിയുകപോലുമില്ല. കരയാൻ മാത്രമേ അറിയൂ. “എന്താ അമ്മുക്കുട്ടിക്ക് ഒരു ചിരി?” കഥകളി മുദ്രകാണിച്ച് ശങ്കുമ്മാവൻ ചോദിച്ചു. ശങ്കുമ്മാവൻ തന്നെ ചിരിപ്പിക്കാൻ കിണഞ്ഞുശ്രമിക്കുകയാണെന്ന് ഉണ്ണിമായയ്ക്കു മനസ്സിലായി. അവർ ശങ്കുമ്മാവന്റെ കഴുത്തിലൂടെ കൈയിട്ട് നരച്ച താടിയിൽ ഒരുമ്മകൊടുത്തു. ശങ്കുമ്മാവൻ സമാധാനമായി. സമാധാനത്തോടെ ലൈറ്റുകെട്ടിത്തീ ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് ഒരുമ്മകൊടുത്ത് താഴത്തേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. ശങ്കുമ്മാവൻ പോയപ്പോൾ ഉണ്ണിമായ എഴുന്നേറ്റു ജനലരികിൽ പോയി ഏറെനേരം ആകാശത്തു തിരഞ്ഞു. നക്ഷത്രങ്ങളിലൊന്നോ മരിച്ചവർ പോയിതാമസിക്കുന്നത്? ഏതിലാണ് അച്ഛനും അമ്മയും? എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയും? അവർ തന്നെ കാണുന്നുണ്ടാവിമോ? ഈ ദൈവം ഇരിക്കുന്നത് ആകാശത്താണോ? കേണൽ മുത്തശ്ശനെപ്പോലെയാണോ ഈ ദൈവം എന്നു പറഞ്ഞാൽ? അവളുടെ മനസ്സ് ഉദാസീനമായി. ആരെങ്കിലും കുട്ടികുട്ടുവാൻ വന്നിരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ!

ആരോ അവളുടെ മുടിയിലൂടെ വിരലോടിച്ചതുപോലെ ഉണ്ണിമായയ്ക്കു തോന്നി. തിരിഞ്ഞപ്പോൾ തൊട്ടടുത്ത് മയിൽപ്പീലി! ഇന്ദ്രനിലവേ ചിന്നുന്ന ഒരു ഓർമ്മപോലെ! അത് അവളുടെ കവിളിൽ മെല്ലെ തട്ടി. പന്നെ ഇന്ദ്രജാലകാരനെപ്പോലെ അവളുടെ മുഖത്തും കൺപീലികളിലും ഉഴിഞ്ഞു. മാസ്മരശക്തിക്കു വിധേയയായവളെപ്പോലെ മയിൽപ്പീലിയുടെ പിന്നാലെ ഉണ്ണിമായ നടന്നുചെന്നു കട്ടിലിൽ കയറി അനുസരണയോടെ കിടന്നു. ഒരു ഉഴിയലിൽ തൊടിയിടയിൽ പുതപ്പുകൊണ്ട് ഉണ്ണിമായ പുതപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മറ്റൊരു നിമിഷത്തിൽ മുറിയിലൊക്കെ ഇന്ദ്രനിലവേ നിറഞ്ഞു. ചുവരിൽ വലിയൊരു ഉണ്ണിഗണപതിയുടെ ചിത്രം

മയിൽപ്പീലി ഒതൊടിയിടയിൽ വരച്ചു. ഉണ്ണിമായ സന്തോഷത്താൽ കൈകൊട്ടി ചിരിച്ചു. എന്താ ഗണപതിപ്പാപ്പുടെ ഒരു ഓംഗീ! ആ ഉണ്ണിക്കൂടവരയും ഉണ്ണിക്കാലുകളും കൂഞ്ഞുചിരിയും ആനച്ചെവികളും പരമസാധുവിനെപ്പോലെയാളുള്ള നോട്ടവും, കൈയിലെ ഉണ്ണിയപ്പുവു—ഹായ്! കേണൽ മുത്തശ്ശൻ മരയ്ച്ചുകളഞ്ഞ ചിത്രത്തെക്കാൾ ഗംഭീരമായ ഒന്ന്.

നോക്കിയിരിക്കെ, ന്യൂത്തന്തന്റെറ ചുവടുകളിലെന്നപോലെ മയിൽപ്പീലി ഉലഞ്ഞോടി. മധ്യരഥധൂമമായൊരു വേണുഗാനം അവിടെയാകെ നിറയുന്നതായി ഉണ്ണിമായ അറിഞ്ഞു. എന്തൊരു വേണുഗാനം! അവളുടെ മനസ്സിലെ അശാന്തമായ കൂഞ്ഞു ചുളിവുകളെയെല്ലാം നിവർത്തിയിട്ടു ഒതുക്കിയിട്ടു, സാന്ത്വനിപ്പിച്ചു തഴുകിയ സ്നേഹഗാനം!

അതു കേട്ടുകേട്ട് അവളുടെ കൂഞ്ഞുകണ്മണിപ്പീലികൾ മെല്ലെ ചാഞ്ഞു. ഉണ്ണിമായയും അവലപ്പിറമ്പിലെ ആൽമരത്തിൽ കൂടുകൂട്ടിയ കൂരൂവിയയും അതിന്റെ കൂരൂവിക്കൂഞ്ഞും തൊഴുത്തിലെ കന്നിപ്പൂവും അവളുടെ പുള്ളിപ്പൂശുകൂട്ടിയും അശോകന്റെറ വീട്ടിലെ തള്ളപ്പിച്ചയും അവളുടെ പാണ്ടിക്കൂഞ്ഞുങ്ങളും സമസ്ത ലോകംതന്നെയും അവച്യമായ ഒരു ആനന്ദനിദ്രയിലമർന്നു.

പിറ്റേദിവസം ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് ആരൂമിറ്റാത്ത തക്കം നോക്കി ഉണ്ണിമായ ശങ്കുമാവന്റെറ മുറിയിലേക്കുചെന്നു. ഉച്ചയ്ക്കു കഴിഞ്ഞാൽ കേണൽ മുത്തശ്ശൻ ഒരു ഉച്ചമതക്കമ്മുണ്ട്. സ്കൂളില്ലാത്ത ദിവസമാണെങ്കിൽ ഉണ്ണിമായ മിക്കവാറും വടക്കുവശത്തേക്കു ചെല്ലും. അവിടെ നാണിയമ്മ അരിചേറുകയോ നാണിയമ്മയും ജാനുവുകൂടി ഉഴുന്നൂപോടിക്കുകയോ അരി ഇടിക്കുകയോ ഒക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ടാവും. ഉരലിൽ അരി ഇടിക്കുന്നതു കാണാൻ നല്ല രസമാണ്. വലിയ ഉലക്ക മാറിമാറി താളത്തിൽ വീഴുമ്പോൾ നാണിയമ്മയും ജാനുവും മാറി മാറി സ്...സ്...സ് എന്നു ചുണ്ടനീടയിലൂടെ ഒരു ശബ്ദമുണ്ടാക്കും. ഉണ്ണിമായയും താളത്തിൽ സ്...സ്... എന്നു പറഞ്ഞു രസിക്കും. ചിലപ്പോൾ അരിപ്പൊടിയും ശർക്കരയും നാളികേരവും ചേർത്ത് അരിയുണ്ടയുണ്ടാക്കും. നാണിയമ്മ അത് ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് വലിയ ഇഷ്ടമാണ്. തൊടിയിലേക്ക് ശങ്കുമാവന്റെറ കണ്ണു വെട്ടിച്ചു പോവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ പണിക്കാർ പണിയുന്നുണ്ടാവും. ഇന്ന്, പക്ഷേ, അതിനെനാനും തോന്നിയില്ല. ശങ്കുമാവനെ കണ്ടിട്ട് ഒരു ധ്യാന കാഠ്യം നേടണം. അതാണ് ഉണ്ണിമായയുടെ വിചാരം മുഴുവൻ.

ശങ്കുമാവന്റെറ മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ശങ്കുമാവൻ ഒന്നു മുറുകുന്നുള്ളു വട്ടം കൂട്ടുകയാണ്. “മരുന്നു കൂടിക്കാൻ പോവ്യാണോ ശങ്കുമാവാ?” ഉണ്ണിമായ ലോഗ്യം പറഞ്ഞു.

“ഹേയ്, ഈ നേരത്തോ, അസ്സലായി!” ശങ്കുമാവൻ അടയ്ക്ക വായിലിട്ടു ചിരിച്ചു. “എന്താ ലേശം മരുന്നു കൂടിക്കണന്ന് തോന്ന്യങ്ങളോ?” ശങ്കുമാവൻ ചോദിച്ചു. “വികൃതിയൊന്നും ഒപ്പിക്കാണ്ടെ ഇതുന്നോളു. അടി കിട്ടണേന്ന് അമ്മുക്കൂട്ടിക്ക് വിശേഷമല്ലെങ്കിലും ശങ്കുമാവൻ കണ്ടുന്നിൽക്കാൻ വിഷമംണ്ടേയ്!”

ഉണ്ണിമായയ്ക്ക് അത് നന്നെ രസിച്ചു. അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവളുടെ കൈയിലേക്കു നോക്കി അടിക്കൊണ്ട പാടൊക്കെ എപ്പഴേ മറഞ്ഞുപോയിരുന്നു. എന്നാലും അവൾ കൂപ്പായത്തിൽ കൈരണ്ടും അമർത്തിത്തുടച്ചു. ശങ്കുമാവൻ മറ്റൊരു വെറ്റിലയിൽ ചുണ്ണാമ്പുതേച്ചുകൊണ്ട് അനേഷിച്ചു: “എന്താ, അമ്മുക്കൂട്ടിക്ക് ഒരു ആലോചന. അതു നല്ല ലക്ഷണമായാട്ട് ശങ്കുമാവൻ തോന്നുന്നില്ലോ?”

“ശങ്കുമാവാ, എൻറചപ്പന്റെറ. അമ്മുടെ പോട്ടോ ഉണ്ടോ ശങ്കുമാവന്റെ അടുത്ത്?”

ഓർക്കാപ്പിറത്തായിരുന്നു ആ ചോദ്യം. ശങ്കുമാവൻ ഒന്നു പതറി. ആകാംക്ഷയോടെ മറുപടിക്കായി കാക്കുന്ന ഉണ്ണിമായയുടെ കണ്ണുകളിൽ നോക്കാനെ ശങ്കുമാവൻ പറഞ്ഞുപിടിച്ചു: “നാണിയമ്മയുടെ കൈയിൽ പുകലക്ഷണം ഉണ്ടെന്നു ചോദിച്ചിട്ടു വരൂ. ഒറ്റക്കൂട്ടത്തിനുപോയവരണം. കാണട്ടെ മിടുക.” ഉണ്ണിമായ അനങ്ങിയില്ല. മിണ്ടിയതുമില്ല.

കാണെക്കാണെ ശങ്കുമാവന്റെറ കണ്ണുനിറഞ്ഞു. “എന്തിനാ അമ്മുക്കൂട്ടിക്ക് ഇപ്പോ പോട്ടോ?” പതറുന്ന ഒച്ചയിൽ ശങ്കുമാവൻ ചോദിച്ചു. ഉത്തരം സരളമായിരുന്നു: “ഇനിക്കു കാണണം..”

ശങ്കുമാവൻ നിശ്ശബ്ദനായി. “ശങ്കുമാവന്റെറൽ എൻറചപ്പൻ വരച്ച ചിത്രങ്ങളുണ്ടെന്ന് അശോകൻചേട്ടൻ പറഞ്ഞുലോ..”

“അവനെക്കൊണ്ടു തൊറ്റു” എന്നു പിറുപിറുത്ത് ശങ്കുമാവൻ മുറുകാൻ വായിലിട്ടു. ഇനി എന്തു വഴി എന്നാലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഉണ്ണിമായ ചോദിച്ചു: “ശങ്കുമാവൻ ഇനി എന്താ നൂണപറയണ്ടത് എന്ന് ആലോചിക്കുന്നുണ്ടോ?”

അവളുടെ ക്ഷമാപൂർവ്വമുള്ള ചോദ്യം ശങ്കുമാവനെ പിടിച്ചുകൂലുകൊണ്ടു. ആരോടൊക്കെയോ ഉള്ള ദേഷ്യത്തിൽ ശങ്കുമാവൻ പഴയ ഒരു തുകൽപ്പെട്ടി തുറന്നു.

ഉണ്ണിമായ വീർപ്പടക്കി നോക്കിനിക്കെ ഒരു തൂണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ കുറെ ചിത്രങ്ങൾ വിലപ്പെട്ട ഒരു സമ്പാദ്യമെന്നപോലെ പുറത്തെടുത്ത് ഉണ്ണിമായയ്ക്കു നീട്ടി.

ഓരോന്നായി ഉണ്ണിമായ നോക്കി.

അതിലെല്ലാന്നു സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീയുടേതായിരുന്നു.

“അതാണ് അമ്മുക്കൂട്ടിയുടെ അമ്മ, മീനാക്ഷി..” ശങ്കുമാവൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു.

മീനാക്ഷി! ഉണ്ണിമായ ചിത്രത്തിലേക്കു നോക്കി മെല്ലെ പറഞ്ഞു. നോക്കി നോക്കിനിക്കെവെ ആ മുഖം അവർക്കു വളരെ പരിചയമുള്ളതുപോലെ തോന്നാൻ തുടങ്ങി. സഹ്വർത്തിലെവിടെയോ കണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്നവൾക്കു തീർച്ചയായി. ആകാശത്തുള്ള തന്റെ അമ്മ! സുന്ദരിയായ അമ്മ. പൂഴുപ്പില്ലി രായയ്ക്കും നബീസുവിനും മാത്രമല്ല തനിക്കും ഉണ്ട് ഒരമ്മ!

ഉണ്ണിമഠയ്ക്ക് ചോദിച്ചു: “ശങ്കുമാവാ, ഞാനീ ചിത്രത്തിന് ഒരുമ്മകൊടുത്തോടെ?”

ശങ്കുമാവാൻ ഉണ്ണിമഠയെ ചേർത്തുപിടിച്ചു പറഞ്ഞു: “അമ്മുക്കുട്ടി അതു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊളു.” പിന്നെ പെട്ടിക്കടിയിൽനിന്ന് ഒരു പഴയ ചില്ലിട്ട വിവാഹഫോട്ടോ കാണിച്ച് ശങ്കുമാവാൻ പറഞ്ഞു: “ഇതാണ് മോൾടെ അച്ഛൻ—മാധവൻകുട്ടി.”

അച്ഛൻറെ സൗമ്യമായ കണ്ണുകൾ ഫോട്ടോയിൽനിന്നു തന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നതായി ഉണ്ണിമഠയ്ക്കു തോന്നി. അച്ഛൻ വരച്ച അതേപോലെ അമ്മ. അമ്മയുടെ ചിരിക്ക് എന്തു ഭംഗി!

“രണ്ടാളും എന്നോട് ചിരിക്യാണു് അല്ലെ ശങ്കുമാവാ? ഉണ്ണിമഠയയും അവരെ നോക്കി ചിരിച്ചു.

“ആ ഫോട്ടോ ചില്ലിട്ടതല്ല, ശങ്കുമാവാൻ സൂക്ഷിച്ചോളാം. അമ്മുക്കുട്ടീടെ കയ്യിന്നു വീണു പോട്ടിയോലോ.” ശങ്കുമാവാൻ അതു മേടിച്ച് പെട്ടിയിൽവെച്ചുപുട്ടി.

ഉണ്ണിമഠയ അച്ഛൻ വരച്ച അമ്മയുടെ ചിത്രം നെഞ്ചോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു. “അമ്മുക്കുട്ടി അതു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊളു. തലയിണടെ അടിയിൽ വെച്ചോളു; മുത്തശ്ശൻ കാണണ്ട, ട്ടോ.” ശങ്കുമാവാൻ പറഞ്ഞു.

“അപ്പോ അമ്മ രാത്രി എന്നെ കാണാൻ വരോ?” ഉണ്ണിമഠയ പ്രതീക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

“വരും, വരും.” ശങ്കുമാവാൻ ഉറപ്പുകൊടുത്തു. ഉണ്ണിമഠയ കാണാതെ തോർത്തുകൊണ്ട് കണ്ണു തുട്കുകയും ചെയ്തു.

“ശങ്കുമാവാ, എനിക്ക് ഇനി രാജാവിൻറെം റാണിടെ. കഥ വേണ്ട, അച്ഛൻറെ. അമ്മടെ. കഥ പറഞ്ഞുതരോ?” ഉണ്ണിമഠയ ചോദിച്ചു.

“പറഞ്ഞുതരും, അമ്മു ഇത്തിരികൂടി വലുതാകട്ടെ. എന്നിട്ടു പറയാം, ആ കഥകളൊക്കെ.”

“പോര. ഇപ്പുത്തന്നെ വേണം.” ഉണ്ണിമഠയ ശഠ്യം പിടിച്ചു.

“രണ്ടീസം കഴിഞ്ഞാ മുത്തശ്ശൻ ഊട്ടിക്കു പ്യവും. പിന്നെ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞെ വരൂ. അപ്പോ പറഞ്ഞുതരാം.”

“ഊട്ടി എവിട്യാ?” ഉണ്ണിമഠയയുടെ ശ്രദ്ധ അതിലേക്കു തിരിഞ്ഞു.

“അതു കുറെ അങ്ങ് പോണം.”

“മുത്തശ്ശൻ പോയാ നമ്മൾ കടത്തുകടന്നു ടൗണിൽ പൂവ്യാ?”

“പ്യവാം.”

“എന്നെ മയിലാടുകുന്നിലും കൊണ്ടുപൂവ്യാ?”

“കൊണ്ടുവാരോ.”

“ഞാൻ അച്ഛൻറെ. അമ്മടെ. ഫോട്ടോ ഒന്നുകൂടി നോക്കിക്കൊട്ടെ ശങ്കുമാവാ.”

ശങ്കുമാവാൻ പെട്ടി തുറന്ന് അടിയിൽനിന്ന് അതെടുത്തു കൈയിൽ കൊടുത്തു. കുറച്ചുനേരം അതു നോക്കിനിന്നശേഷം തിരിച്ചുകൊടുത്ത് ഒരുക്ഷരം മിണ്ടാതെ അമ്മയുടെ ചിത്രവും നെഞ്ചോടുക്കി അവൾ മുറിയിൽനിന്നു പോയി.

അന്നു രാത്രി അവളുടെ ഡയറിയിൽ അവൾ ഇങ്ങനെ എഴുതി, ഒരു ചിത്രവും വരച്ചു.
ഉണ്ണിമഠയ വലുതായിട്ട്
അശോകൻപെറുക്കനെ കല്ലാണം കഴിക്കും.
10-20 കുട്ടികൾ ഉണ്ടാവും.
അവരുടെ ഒപ്പം റിക്കാ റോസസ് കളിക്കും.

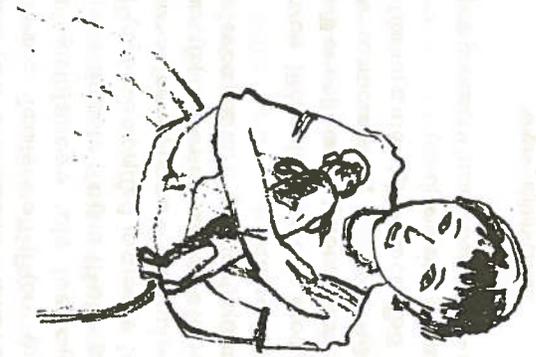
കേണൽ മുത്തശ്ശൻ ഉറച്ചിയിലേക്കു യാത്രത്തിലേക്കും മൂവ്നും ശങ്കുമാവാതെയും നാണിയമ്മയെയും മറ്റു പൂർവ്വപണിക്കാരെയും വിളിച്ചു കർശനമായി ചില കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. പോയിട്ട് എത്ര ദിവസം കഴിഞ്ഞാണ് വരികയെന്നു പറയാൻ പറ്റില്ല. സ്ഥലത്ത് ആളില്ല എന്നു വെച്ചിട്ട് എന്തും കാണിക്കാമെന്ന് ആരും വിചാരിക്കാണ്ട. എല്ലാവരും അവരവരുടെ ജോലി വൃത്തിയായി ചെയ്യണം. പൂർവ്വപണിക്കാരോടു കൊട്ടിലും കല്ലുപാകിയ മുറ്റവും അടിച്ചു വൃത്തിയാക്കാൻ എല്പിച്ചു. കൊയ്തു കറ്റ കൊണ്ടുവന്നു കുട്ടണമല്ലോ.

അതു കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ണിമാരായത്ക്കു സങ്കടമായി. പാടം കാര്യത്ത് ചായുന്നതു കാണാനാണ് അവൾക്കിഷ്ടം. കൊയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ മൊട്ട മൊയ്തിന്റെ തല പോലെയാവും. പാടങ്ങളും നെൽപ്പാടം കതിരിട്ടുനിന്നോടെ, പക്ഷികൾ വന്നു കൊത്തിത്തീന്നോടെ. എന്തു ചന്തമാണ് അതു കാണാൻ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ശങ്കുമാവൻ 'നല്ല കഥയായി!' എന്നും പറഞ്ഞു. ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ചെത്തത്. അപ്പുറത്തെ അമ്മയോട് കേണൽ മുത്തശ്ശനോട് ഒന്നു പറയു എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു സകൗതുകം പല്ലില്ലാത്ത വായ കാട്ടി ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട് ഉണ്ണിമാരായ തന്റെ ശുഷ്കിച്ച നെഞ്ചിൽ ചേർത്തു പൂണരുകയും ചെയ്തു. 'മുത്തശ്ശൻ കൊയ്യാൻ പറഞ്ഞാൽ കൊയ്യുകതന്നെ വേണമല്ലോ ഉണ്ണിമാരേക്കുട്ടി' എന്നു ചക്കൻ മുളയൻ നിസ്സഹായനായി പറഞ്ഞു. കൊയ്യണ്ട, കൊയ്യണ്ട എന്ന് ഉണ്ണിമാരായ വാഗ്ദാനം വിട്ടില്ല.

അതെ, കൊയ്യണ്ട, കൊയ്യണ്ട എന്നു പക്ഷികളും ചിലച്ചു.
ആരു കേൾക്കാൻ!

കേണലിന്റെ വീട് പൊടുന്നനെ സജീവമായി. കറ്റ കൊണ്ടുവരലും മെതിക്കലും കാണാനെന്നും പറഞ്ഞ് ഉണ്ണിമാരായ സകുളിൽ പോവാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. എന്തായാലും മുത്തശ്ശനല്ലല്ലോ, എന്നാൽ പോവണ്ടോ എന്നു ശങ്കുമാവാനും പറഞ്ഞു. അരിവാൾ തേച്ചുമിനുക്കാൻ അതിലേ വന്ന ജാനു ശങ്കുമാവനോടു പറഞ്ഞു: "കുട്ടീടെ കണ്ണും മൊഖോം വല്ലാണ്ടിരിക്കണമല്ലോ. പന്നിക്കോളി കാണാനുണ്ട്." ശങ്കുമാവൻ തൊട്ടു നോക്കിട്ട് പറഞ്ഞു: "ചെറിയ ഒരു ചുട്ടുണ്ടോന്നു സഹായം സാരലല്ല. നല്ല കാച്ചിയ മോരും പപ്പടം കൂട്ടി ഉച്ചയ്ക്കു ഉണ്ണാം, തോ? പന്നി പന്നകടക്കും."

ഉണ്ണിമാരായത്ത് കാച്ചിയ മോരും ചുട്ടപപ്പടവും കൂട്ടി ഉണ്ണാൻ വലിയ ഇഷ്ടമാണ്. പക്ഷേ മുത്തശ്ശൻ കാച്ചിയ മോരൊന്നും ഇഷ്ടമല്ല. മീൻ നീർബന്ധമാണു താനും. ഉണ്ണിമാരായും വളരുന്ന കുട്ടിയായതു കൊണ്ട് മീൻ കൂട്ടണമെന്നു മുത്തശ്ശൻ കർശനമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

"എന്നാലും വെയിലത്തെത്താനും പോണ്ട, കിട്ടോ." എന്നു പറഞ്ഞ് ശങ്കുമാവൻ കൊയ്യുന്നിടത്തേക്കു പോയി.

ഉണ്ണിമാരായ കുഞ്ചു ആശാരി തന്ന മരപ്പാവയ്ക്ക് ചുവന്ന ചോക്കുകൊണ്ടു കണ്ണെഴുതിക്കുകയും പച്ച ചോക്കുകൊണ്ട് അതിനു കണ്ണു തട്ടാതിരിക്കാൻ കവിലത്തോരുകുത്തിടുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഉമ്മറത്ത് നിലത്ത് കടത്തുതോണിയെയും രാവുണ്ണിനായരെയും വരച്ചു. അതിനപ്പുറത്ത് മയിലാടുകുന്ന്, പിന്നെ ഒരു മയിൽപ്പീലിയും. അത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും നേരം കുറെ പോയി. ഉണ്ണിമാരായത്ത് വിശക്കാനും ബോറടിക്കാനും തുടങ്ങി. പിൻവശത്തേക്കു ചെന്നപ്പോ നാണിയമ്മ തൊഴുത്തിൽ ചാണകം വാരുന്നതുകണ്ടു. കറമ്പിപ്പശുവിനെ പൂർത്ത പേരക്കായമരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു. കറമ്പി കിടന്ന് അയവിറക്കുകയായിരുന്നു. ശാന്തമായ കണ്ണുകളോടെ അവൾ ഉണ്ണിമാരായ അടുത്തേക്കു ചെല്ലുന്നതു നോക്കി. കറമ്പി അയവിറക്കുന്നതിൽ എന്തെന്നും നോക്കിനിന്ന് ഉണ്ണിമാരായ ചോദിച്ചു. "എന്താ നാണുമ്മേ കറമ്പി ചെയ്യേന്ത്?"

'അത്' അയവിറക്കി കിടക്കുമല്ല അമ്മു." നാണിയമ്മ ചാണകം വാരുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു.
"എന്നു പറഞ്ഞാലെന്തോ?"
"പശു ഓരോന്ന് ഒരേ ഒരർത്ഥമല്ല. ഓരോ ഓർമയും സൂക്ഷ്മമായിട്ട് പരിശോധിക്കൂ."

"പശു എന്താ ആലോചിക്കേന്ത്?"
നാണിയമ്മ ചിരിച്ചു. "അതു പശുനോടൊന്നെ ചോദിക്കേണ്ടിവരും. അമ്മോ. നാണിയമ്മയ്ക്ക് നിയുല്ലേ."
ഈ പശു തന്റെ അമ്മയെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോവുമോ? ഉണ്ണിമാരായ ഓർമ്മയും നാണിയമ്മയോടു ചോദിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. അപ്പോഴാണ് ശങ്കുമാവൻ അച്ഛൻ

ഒൻ‌നൂറും അമ്മടെയും കഥ പറഞ്ഞു തരാമെന്നു പറഞ്ഞത് ഓർമ്മവന്നത് ഉണ്ണിമാതാ പാവകുട്ടിയെയും എടുത്തു മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി.

“പന്നിക്കോളുണ്ട് ഉണ്ണിമാതാ കൂട്ടി, വെയിലത്തു നടക്കണ്ടോ. ഞട് ചൊല്ലിപ്പോട്ടു. “എന്തിനാണപ്പോ ശങ്കുമാവാൻ, ഞങ്ങളൊക്കെ ഇല്ലേ?” പാറു വീളിച്ചു ചൊല്ലിപ്പോട്ടു. “ഇവിടെ മാറിന്റെ ചോട്ടിലെ ഇരുനോളു, വെയിലടിക്കല്ലേ.”

ഉണ്ണിമാതാ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. പീതയും കാർത്തുവന്നിടയും മുറ്റമടിച്ചു വൃത്തിയാക്കുകയാണ് ജാനു പവർ കുരുവട്ടിയിൽ വാരിരിക്കാണ്ടു പോകുന്നു. കോയത്തിനിറങ്ങാൻ വൈകുന്നതിന് രാമകൃഷ്ണൻ ശകാരികുന്നുണ്ട്. കണ്ടത്തിലേക്കു പോയാവർ കൂക്കിയതിന് രാമകൃഷ്ണൻ മറുകുകു കൂക്കിയത് ഉണ്ണിമാതാ തന്നിപ്പിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് പാലൻ കുറച്ചു വട്ടിയും മുറങ്ങലുമായി വന്നത്. കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ണിമാതാ കോയ ചെറിയ ഒരു മുറം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ജാനു അതിൽ കുറച്ചു നെല്ലിട്ടു ചോറൻ പാടിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. രാമകൃഷ്ണൻ ശകാരം ഉച്ചത്തിലായി എല്ലാ പെണ്ണുങ്ങളും പാടത്തേക്കു പോയി. ഇനി എന്താ ചെയ്യേണ്ടത് എന്നാലോചിക്കുമ്പോഴാണ് ശങ്കുമാവാൻ വിയർത്തുകൂട്ടിച്ചു കയറിവന്നത്. വന്നപ്പോടെ മാഞ്ഞുവട്ടിൽ ഇരുന്ന് രണ്ടാംമുണ്ടെടുത്ത് വീശാൻ തുടങ്ങി.

“ശങ്കുമാവാ, അച്ഛൻറെ. അമ്മടെ കഥ പറയാനനു പറഞ്ഞില്ലേ, മുത്തശ്ശൻ പോയാല് ഉണ്ണിമാതാ ചൊല്ലിപ്പോട്ടു. “പറയാം അമ്മകൂട്ടി, വിയർപ്പൊന്നാർക്കൊട്ടെ നാണിയമ്മ, ത്തിരി സംഭാരം വരട്ടെ.” ശങ്കുമാവാൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

നാണിയമ്മ സംഭാരം കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ കൂടെ ഒരു പഴയ സാരിയും കൊണ്ടുവന്നു.

“ഇതെന്തിനാണപ്പോ?” ശങ്കുമാവാൻ നീരസത്തോടെ ചൊല്ലിപ്പോട്ടു. “അതൊരു സൂത്രണ്ട്.” നാണിയമ്മ സംഭാരം ശങ്കുമാവാന്നു കൊടുത്ത് സാരി മാറിൻകൊമ്പിൽകെട്ടി ഒരു തൊട്ടിലുണ്ടാക്കി. ഉണ്ണിമാതാ കൂട്ടിയെ അതിൽ കിടത്തി.

ഉണ്ണിമാതാ സന്തോഷംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചൊടി. “ബെറുതെ തൊട്ടിലാട്ടിയൊ പോരാ. താരാട്ടും പാടണ. ഇങ്ങനെ—

ഓമനത്തികൾ കിടാവോ നല്ല കോമളത്താമരപ്പീലോ....”

നാണിയമ്മ വലിച്ചുനീട്ടി പാടുന്നതുകേട്ടു ശങ്കരൻനായർ ചെവി പൊത്തി: “മിണ്ടാണ്ടെ കടന്നു പൂവ്‌ണ്ടോ തള്ളേ. പാടുന്നതുകേട്ടാൽ മനുഷ്യർക്കു ഹാർട്ട് റാക്കു വരും.”

നാണിയമ്മ ദേഷ്യപ്പെട്ടു തലവെട്ടിച്ചു പോയി. ഉണ്ണിമാതാ തൊട്ടിലാട്ടിക്കൊണ്ട് ചൊല്ലിപ്പോട്ടു: “എൻറമ്മ ഇങ്ങനെ എന്നെ ഉറക്കിട്ടുണ്ടാവോ ശങ്കുമാവാ?”

ശങ്കുമാവാൻ ദേഷ്യം വന്നു.

“എപ്പോ നോക്കുവല്ലേ. ഈ ഒരു വിചാരം ഇല്ലേ? മുത്തശ്ശൻ ഞട് വരട്ടെ, ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കാം.”

ഉണ്ണിമാതാ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പാവകുട്ടിയെയും എടുത്തുകൊണ്ടോടി. ശങ്കുമാവാൻ വല്ലാതെയായി. അത്ര വിചാരിച്ചില്ല. എഴുന്നേറ്റു പിന്നാലെ ചെന്നപ്പോൾ ഉണ്ണിമാതാ കട്ടിലിൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്ന് നീണ്ടലടിക്കുകയാണ്. ശങ്കുമാവാൻ ചെന്ന് ഉണ്ണിമാതാ കട്ടിലിൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്ന് നീണ്ടലടിക്കുകയും ചെയ്തത്. ശങ്കുമാവാൻ ഏറെനേരം ഉണ്ണിമാതാ കട്ടിലിൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്ന് നീണ്ടലടിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അങ്ങനെ ഇരുന്നു.

പിന്നെ മെല്ലെ പറഞ്ഞു.

“അച്ഛൻറെ, അമ്മടെ കഥ കേൾക്കണ്ടെ അമ്മകൂട്ടിക്കുട്?”

ഉണ്ണിമാതാ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. “പറഞ്ഞുതരാം ഒട്ടോ. ഒരു ദിവസം ശങ്കുമാവാൻ പറഞ്ഞുതരാം. പറയാൻ കൂറെ ഉണ്ട്.” ഏതോ ഓർമ്മയിൽ ശങ്കുമാവാൻ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി.

“അമ്മകൂട്ടിക്കു കൂറെയല്ലേ പറിയൂണ്ട്. ഇപ്പോത്തന്നെ ജാനു തി വെയിലു കൊണ്ടു. ഇന്നിനി മിറ്റത്ത് എറങ്ങരുത്. ഇപ്പോ ശങ്കുമാവാൻ ഒപ്പം വന്നാൽ പപ്പും ചുട്ട് കാച്ചിയ മോരും കൂട്ടി ഊണു കഴിക്കാം.”

“എന്നെ തോളത്തിരുത്തി കൊണ്ടുപുല്ലോ, താഴത്തേക്ക്?” ഉണ്ണിമാതാ ചൊല്ലിപ്പോട്ടു.

ശങ്കുമാവാൻ പണിപ്പെട്ടാണെങ്കിലും അവളെ തോളത്തിരുത്തി താഴേക്കു കൊണ്ടുപോയി. കാച്ചിയ മോരും ചുട്ടപപ്പുവും കൂടാതെ നാണിയമ്മ നാളികേരം ചുട്ടരച്ച് ഒരു ചമ്മന്തിയും തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു.

ഊണു കഴിഞ്ഞ് ശങ്കുമാവാൻ കൈയ്യുണിടത്തേക്കു പോയി. ഉണ്ണിമാതാ അവളുടെ മുറിയിൽ പോയി കിടന്നു. ഉച്ചനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദത. ഇടയ്ക്കു ജനനിലൂടെ വന്നു വാതിൽവഴി കടന്നുപോകുന്ന കാറ്റ് ഉണ്ണിമാതാ തലയണക്കിഴിയിൽനിന്ന് അമ്മയുടെ ചിത്രം എടുത്തു. അതു നോക്കിനോക്കിക്കിടന്ന് ഉണ്ണിമാതാ എപ്പോഴോ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

ഉണ്ണിമഠം ഉച്ചവരെ കൊയ്ത്തും ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം മെതിയും എന്നാണ്

രാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞത്. രണ്ടും ഒന്നിനെന്ന് രസമാണ്. മെതി കഴിഞ്ഞു പൊലി അളക്കുമ്പോഴേക്കും സന്ധ്യ മയങ്ങും. മുറ്റത്ത് അപ്പോൾ ശങ്കുമാവൻ രണ്ടു പെട്രോമാക്സ് കത്തിച്ചുവെക്കും. മുറ്റത്തിന്റെ എല്ലാ വശത്തേക്കും നല്ല ലൈറ്റ് കിട്ടാൻ. പറയിൽ അളന്നുകൊട്ടി രാമകൃഷ്ണൻ ഈണത്തിൽ പറയും: "പൊലി ഒന്നേയ്... പൊലി രണ്ടേയ്..." ഇടങ്ങഴിയിലാണ് കൂലി അളക്കുക. കൂലി മെട്രിക്കാൻ പണിക്കാർ തോർത്തുമുണ്ടു കല്ലുമുറ്റത്തു വീരിക്കും. പൊടിയും ചെളിയും പറ്റിയ തോർത്തുമുണ്ടിലേക്ക് അളന്നിടുന്ന കൂലി ഒരു നെന്മണിപ്പോലും കളയാതെ അവർ കിഴിരിക്കട്ടും. ഉണ്ണിമഠംയയ്ക്ക് ഇത് ഓരോന്നും കാണാൻ വലിയ ഇഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ട് സ്കൂളിലേക്കു കൊണ്ടുപോവാൻ അശോകൻ വന്നപ്പോൾ ഉണ്ണിമഠം പറഞ്ഞു: "ഞാനില്ല അശോകൻപൊക്കോ. എനിക്ക് സ്കൂൾ ഇഷ്ടല്ല."

"തെയ്യം-പ്പിച്ചർ ചോദ്യംചെയ്തു പറയും?"

ഉണ്ണിമഠം തെല്ലുനേരം ആലോചിച്ചു. "എന്നിട്ട് ശങ്കുമാവനെ അനുകരിച്ചു പറഞ്ഞു:"

"എനിക്കു കൊയ്ത്തു കഴിയുന്നതുവരെ തിരക്കാണ്."

അശോകൻ ഹോ... ഹോ... എന്ന് വയർ അമർത്തിപ്പിച്ച് ചിരിയായി ചിരിച്ചുചിരിച്ചു അവന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു വെള്ളം വന്നു. ചിരി കേട്ടു വന്ന ശങ്കുമാവൻ അവനോടു പറഞ്ഞു: "നീ ചെല്ലി അശോകോ. ഉണ്ണിമഠംയയ്ക്ക് ലേശം പന്നിയുണ്ടായിരുന്നു ഇന്നലെ. ഇന്നു സ്കൂളിലേക്കു വിട്ടണിപ്പൂ."

അശോകൻ സ്കൂളിലേക്കു പോയി. ഉണ്ണിമഠം പണിക്കാരുടെ അടുത്തേക്കും. ഉച്ചവരെ മുറ്റത്തെ മാവീൽ കെട്ടിയ തൊട്ടിലിൽ പാവക്കുട്ടിയെ ഇട്ടു തൊട്ടിലാടുകയും മണ്ണുപ്പുമുണ്ടാക്കുകയും അരിയും ചോറും വച്ചു കളിക്കുകയും പാവക്കുട്ടിക്കു പാൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വടക്കുവശത്തു ചെന്ന് അരി അരിച്ചു അടുപ്പത്തിടുകയായിരുന്ന നാണിയമ്മയെ ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരം പഠിപ്പിക്കാൻ നോക്കി. നാണിയമ്മ പറഞ്ഞു: "കാൾ ചെലവാക്കിട്ടില്ലേലും. നാണിയമ്മയും എന്താണ് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിയും നാണിയമ്മേ." ഉണ്ണിമഠം പറഞ്ഞു.

"എന്നാ ഇംഗ്ലീഷ് പറയും നാണിയമ്മേ."

"'cat - കാറ്റ് = പൂച്ച. എന്താ മതിയോ?"

ഉണ്ണിമഠം പാടത്തേക്ക് ഓടി, ശങ്കുമാവനോട് വിവരം പറയാൻ. പാടത്ത് ഓടിപ്പിടിച്ചു തിരിച്ചപ്പോൾ ശങ്കുമാവൻ പരിഭ്രമിച്ചു. വെയിൽ കൊള്ളാതിരിക്കാൻ പാടത്തു കൂടയും പിടിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു ശങ്കുമാവൻ. പരിഭ്രമിച്ചു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ കൂട കണ്ടതിൽ വീണുപോയി. ശങ്കുമാവൻ അതെടുക്കുവാൻ നിൽക്കാതെ ഉണ്ണിമഠം വരിയെടുത്തു ചോദിച്ചു:

"എന്തേ, അമ്മൂക്കുട്ടി, എന്തിനെ വെയിലത്തു വന്നത്?"

"നാണിയമ്മ ഇംഗ്ലീഷ് പറയും!" ഉണ്ണിമഠം അറിയിച്ചു.

"മംഗ്ലീഷായിരിക്കും!" ശങ്കുമാവൻ പരിഹസിച്ചു. പാടത്തു കൊയ്യുന്ന പണിക്കാർ ചിരിച്ചു.

"നാണിയമ്മയുടെ മുത്തശ്ശൻ സായ്പാതെ." ഉണ്ണിമഠം തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ആയിരിക്കും, കാക്കസായ്പായിരിക്കും!" ശങ്കുമാവൻ കൃന്ദ കൂലിക്കു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

പണിക്കാർ ഒന്നടങ്കം ചോദിച്ചു. നെൽക്കതിരുകൾ മോഷ്ടിക്കാനെന്നതിൽ കിളികളും കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞു പാടത്തുനിന്നു താരാക്കാട്ടങ്ങളും നെൽക്കതിരും കളും കടന്നുപോകുന്ന കാറ്റും ചിരിച്ചു.

എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സന്തോഷം തോന്നി ഉണ്ണിമഠംയയ്ക്ക്. അവർ ശങ്കുമാവന്റെ തോളിൽ തലചായ്ച്ച് അങ്ങനെ കിടന്നു. കൊയ്യുന്നതിനിടയ്ക്ക് ജാനു അവളെ നോക്കി ചിരിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് കല്ലും ചരലും തട്ടിത്തരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വാക്കിങ്ങ് സ്റ്റിക്കിന്റെ ശബ്ദം എല്ലാവരും കേട്ടത്. കൊയ്ത്ത് ഒരു നീമിഷം നിന്നുപോയി. ഉണ്ണിമഠം തെട്ടി എഴുന്നേറ്റു. അപകടസ്വപന കൊടുക്കുന്നതുപോലെ പക്ഷികൾ കലപിലാ ചിലപ്പു പറന്നുപോയി. കാറ്റു മന്ത്രിച്ചു: "ഉണ്ണിമഠംയമ്മേ, മുത്തപ്പാൻ!" ഉണ്ണിമഠം വരിയെടുത്തു. ഒരു ഡൈറക്ടറിന് ശങ്കുമാവന്റെ വീരലിൽ പിടിച്ചു പാതി മറഞ്ഞുനിന്നു.

വാക്കിങ്ങ് സ്റ്റിക്കിന്റെ ഉണ്ണിമഠംയയുടെ നേർക്കുനിട്ടി കേണൽ മുത്തശ്ശൻ ചോദിച്ചു: "എന്താ ഇത്? എന്താന്നോ ചോദിച്ചത്?" ഇടി മുരളുന്നപോലെയാണിരുന്നു ആ ചോദ്യം.

"ലേശം പന്നിച്ചുട്ടു കണ്ടപ്പോ സ്കൂളിൽപോണ്ടാണ് ഞാനേ പറഞ്ഞത്."

"എന്നിട്ടാണോ പാടത്ത് വെയിലുംകൊണ്ട് കൊയ്ത്തു നോക്കി നിൽക്കുന്നത്?" മുത്തശ്ശന്റെ വാക്കിലെ പരിഹാസം ഉണ്ണിമഠംയയ്ക്കുംകൂടി മനസ്സിലായി. കിളികൾ എവിടെയോ ഇരുന്നു കൂട്ടത്തോടെ പ്രതിഷേധിച്ചു. അവർ ശങ്കുമാ

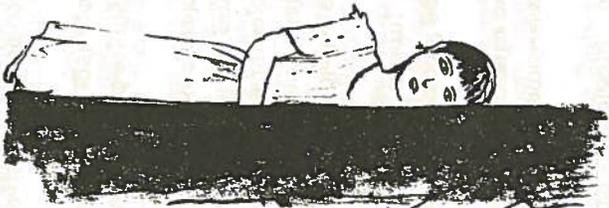
വന്റെ വീരത്ത് മുറുകിപ്പിടിച്ചു. ശങ്കുമാവന്നു മനസ്സിലായി. കറന്നിപ്പുതുവിന്റെ അമറൽ അവ്യക്തമായി കേട്ടത് ആ സമയത്താണ്.

“പശുന് വൈക്കോലിട്ടുകൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞത് കേട്ടിട്ട്ണ്ടാവില്ല. മുളയൻ ചെക്കന്മാർ. പോയി നോക്കട്ടെ.” അതു പറയലും ഉണ്ണിമായയെയുംകൊണ്ട് ശങ്കുമാവൻ ചെറിയ വരമ്പിലേക്കിറങ്ങി നടക്കലും കഴിഞ്ഞു. രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നാണ് ഉണ്ണിമായ വിചാരിച്ചത്. പക്ഷേ, പാടത്തുനിന്നു മടങ്ങി സന്ധ്യയ്ക്ക് ഗ്ലാസ്സും കൈയിലെടുത്ത് ഇരുന്ന കേണൽ ശങ്കരൻനായരോടായി പറഞ്ഞു:

“പോയ കാര്യം ശരിയായി വിചാരിച്ചതിലും വേഗം ശരിയായി ഉണ്ണിമായയെ ഇനി ബോർഡിങ്ങിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാൻ.”

“അടുക്കളയിൽ നാണിയമ്മയുടെ കൈയിൽനിന്നു സ്പൂൺ താഴെ വീണു. “ബോർഡിങ്ങ് എന്നുവെച്ചാലേന്താ?” നാണിയമ്മയുടെ മുണ്ടിന്റെ കോമ്പല പിടിച്ചു വലിച്ചു ഉണ്ണിമായ സ്വകാര്യം ചോദിച്ചു.

“അതു മുന്തേ എടപാടാ. പിന്നെ ഇവിടക്കൊന്നും വരാൻ പറ്റില്ല. ബ്രിട്ടീഷു കാര്യുടെ പഠിപ്പിക്കലാ. അടിച്ചു പറ്റം പൊളിച്ചിട്ടേ എബിസിഡി പഠിപ്പിക്കൂ. അവി

ടെത്തന്നെ താമസിച്ചു പഠിക്കണം.” നാണിയമ്മ പറഞ്ഞു: “നമ്മുടെ ചാത്തൻ കളുത്തിലെ സുവർണ്ണാമ്മയുടെ മോളേ ബോർഡിങ്ങിലാണേ.”

ഉണ്ണിമായ ഓടിപ്പോയി. കോലായിലേക്ക് ജനലിലൂടെ ഒളിഞ്ഞുനോക്കി. ശങ്കുമാവൻ വളരെ വിവശനായി തുണുചാരി അന്തിച്ചു ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കോലായിൽ നിശ്ശബ്ദത ഏറെനേരം നീണ്ടു. ഉണ്ണിമായയുടെ ക്ഷമ അസ്തമിക്കാറായിരുന്നു. ആരാണു ബോർഡിങ്ങിലേക്ക് പോകുന്നത്? ശങ്കുമാവനാണോ അതോ കേണൽ മുത്തശ്ശനോ?

അപ്പോൾ ശങ്കുമാവൻ വളരെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ ചോദിക്കുന്നത് ഉണ്ണിമായ കേട്ടു:

“ഇത്ര ചെറു പ്രായത്തിലേ... ഒന്നുകൂടി ആലോചിപ്പിച്ചു പോരേ?”

മറുപടി ഒരു പൊട്ടിത്തെറിക്കലായിരുന്നു: “ആരോടാ നായരേ ഞാൻ ആലോചിക്കേണ്ടത്? ശങ്കരൻനായർ എന്നെ പഠിപ്പിക്കാൻ വരണ്ട. ഇവിടെ കാടോടി വളർന്നു കണ്ട പണിക്കാരുമായി സംസാരിച്ചു. ചെയ്തു തന്നി കണ്ടിടയായി വളരാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കാൻ പോണില്ല.”

യാചനാസാരത്തിൽ ശങ്കുമാവൻ അപേക്ഷിച്ചു: “അമ്മയും അച്ഛനും ഇല്ലാത്ത കുട്ടിയല്ലേ... കുറച്ചുകൂടി വലുതായിട്ട് വേണെങ്കിലേ അയയ്ക്കാലോ.” മുത്തശ്ശൻ കസേരയിൽ നിവർന്നിരുന്ന് ഉണ്ണിമായ കണ്ടു. വെടിപൊട്ടും പോലെ ഒരു ചൊദ്യം ശങ്കരൻനായർക്കു നേരെ വന്നു:

“നായരേ, ഞാൻ അവളുടെ ആരാ?”

ശങ്കുമാവൻ തല താഴ്ത്തി ഇരുന്നു. പൂച്ഛസാരത്തിൽ “ഹുഃ!” എന്നു പറഞ്ഞ് ഒറ്റയടക്ക് ഗ്ലാസ്സിലെ മുഴുവൻ മരുന്നും മുത്തശ്ശൻ ഗ്ലാസ്സും ശബ്ദത്തോടെ ഇറക്കുന്നത് ആരാധനയോടെ ഉണ്ണിമായ നോക്കിക്കണ്ടു.

“അടുത്ത ആഴ്ച അവളെ കൊണ്ടു ചേർക്കണം. അതിനുള്ളതൊക്കെ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിക്കോളൂ.”

ശങ്കുമാവൻ തോർത്തുമുണ്ട് കൂടഞ്ഞ് ചുമലിലിട്ട് അകത്തേക്കു വരുന്നത് ഉണ്ണിമായ കണ്ടു. ആ മുഖത്തു സങ്കടത്തിന്റെ ചുളിവുകൾ. ഉണ്ണിമായയെ കണ്ടപ്പോൾ ശങ്കുമാവൻ അടുത്തുവന്ന് മുട്ടുകുത്തിയിരുന്ന് അവളെ ഉറ്റുനോക്കി.

“ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം. ശങ്കുമാവാ.” ഉണ്ണിമായ ഒരു കുഞ്ഞിനുമായം സാധ്യമായ ഉദാരതയോടെ പറഞ്ഞു. അതു പറഞ്ഞതോടൊപ്പം പറയാത്ത ഒരു കുഞ്ഞു സങ്കടത്തിൽ അവളുടെ കണ്ണുനീരുകയും ചെയ്തു. തൊട്ടടുത്ത നമിഷം തന്നെ “എനിക്കുപോണ്ട, എനിക്കുപോണ്ട ശങ്കുമാവാ” എന്നും പറഞ്ഞ് ഉണ്ണിമായ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ കരയാൻ തുടങ്ങി.

ഉണ്ണിമായയുടെ കണ്ണുതൂപ്പു ചുറ്റുമുറുപ്പായതോടെ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. എന്നെ കൊന്നാലും ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. അമ്മയ്ക്കുട്ടി കരയണ്ട.” അടുക്കളയിൽ ചെന്നപ്പോൾ മുക്കത്തു വിരൽ വച്ചുകൊണ്ട് നാണിയമ്മ

അപ്പോഴാണ് പാറിപ്പറന്ന് അരയാലിൻകൊമ്പത്തുനിന്നു മയിൽപ്പീലി ഉണ്ണി മാതയെ തേടി വന്നത്. അമ്മയുടെ ചിത്രം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഉണ്ണിമാതാ പറഞ്ഞത്: “ഇന്ന് എന്റെ അമ്മ വരും. എനിക്കു കഥ പറഞ്ഞു തരും. എന്നെ കൊണ്ടുപുവു.”

മയിൽപ്പീലി അവളെ തഴുകി.

ഉണ്ണിമാതാ പറഞ്ഞത്: “ഇനിക്കു ബോർഡിങ്ങിൽ പോണ്ടാ. ഇനീക്ക് അമ്മടെ അടുത്ത് പോയാമതി.”

മയിൽപ്പീലിയുടെ ഇന്ദ്രനിലശോഭ വഴിയുന്ന കണ്ണ് അവളെ ഉറ്റുനോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ തങ്ങിയ നനവ് അത് ഒപ്പിയെടുത്തു. മയിൽപ്പീലിയോട് ഉണ്ണിമാതാ ആവശ്യപ്പെട്ടു:

“ഇനീക്ക് അമ്മെ കാണണം. കഥ കേൾക്കണം. ഇപ്പോ വേണം.”

അവൾ ചൂണ്ടു പിളുർത്തി കരച്ചിലിന്റെ വക്കത്തായിരുന്നു. അമ്മയുടെ ചിത്രത്തിൽ ആരോ ആ മയിൽപ്പീലിയുഴിഞ്ഞു. മുറിയിൽ മുഴുവൻ ഒരു അലൗകിക പ്രകാശം നിറഞ്ഞു. അഭൗമമായ ഒരു സംഗീതം. അവിടെ അലയടിച്ചുയർന്നു. ഉണ്ണിമാതാ മാസ് മരിക്കുമായ ഒരു ശക്തിക്ക് അധീനയാതയുപോലെ കണ്ണുമുട്ടിക്കൊത്തേ നോക്കലേ, ചിത്രത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ണിമാതാ യുടെ അമ്മ ഇറങ്ങിവന്നു. അവളെ കോരിയെടുത്ത് തെരുത്തെ ഉമ്മവെച്ചു. മുടി തഴുകിയതായിക്കി. മുറിയിലൊക്കെ ഹരിപന്ദനത്തിന്റെ സുഗന്ധം പരക്കുന്നതുപോലെ. കാഴ്ചയ്ക്കും കേഴ്വിക്കും അപ്പുറത്തുനിന്ന് ആരോ മന്ദമധ്യമായി കഥ പറയാൻ തുടങ്ങി.

*പണ്ട്, പണ്ട് അത്തിപ്പട്ടർ എന്ന ഒരു മുക്കുവനുമുണ്ടായിരുന്നു. ശിവനീൽ വലിയ കേ്തിയായിരുന്നു. ശിവനെ ഓർമ്മിക്കാത്ത ഒരു നേരവുമില്ല. ദിവസവും കടലിൽ പോവു. വല വീശും. വല്ലതും കിട്ടിയാലായി. എന്നാലും ശിവപൂജ ഒരു നാളും മുടക്കുകയില്ല. ഷൈൽ കിട്ടുന്നതേതോ അതാണ് അർച്ചനയ്ക്ക് എടുക്കുക. അത്തിപ്പട്ടരായിരുന്നു മുക്കുവന്മാരുടെയെല്ലാം പ്രധാനി. ദിവസവും ആയിരക്കണക്കിനു മീൻ പിടിക്കും. എല്ലാ മുക്കുവന്മാരുംകൂടി മീൻ പിടിച്ചു കരയ്ക്കുകയറ്റുമ്പോൾ അവയെല്ലാം വലയിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞു ചാവു. അതുകണ്ട് എന്നും അത്തിപ്പട്ടർ വ്യസനിക്കും.

ഒരു ദിവസം വലയിൽ വളരെ സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു കുഞ്ഞുമീൻ കിടന്നു പിടയ്ക്കുന്നത് അത്തിപ്പട്ടർ കണ്ടു. ദൈവസൃഷ്ടിയുടെ മഹിമയും സൗന്ദര്യവും ആ കുഞ്ഞുമീനിൽ കാണാമായിരുന്നു. അത്തിപ്പട്ടർക്ക് ശിവന്റെ ഓർമ്മവന്നു. അയാൾ

* ആശ്രയം: പെരിയപുരം

“ശിവപ്പെരുമാനേ, എന്റെ അർച്ചന സ്വീകരിക്കേണമേ” എന്നും പറഞ്ഞ് ആ കുഞ്ഞുമീനിനെ കടലിലേക്കെറിഞ്ഞു.

പിറ്റേദിവസവും അത്തിപ്പട്ടർ പോയി വലവീശി. അന്തിയോളം വലയെറിഞ്ഞിട്ടും വലയിൽ ഒരു കുഞ്ഞുമീൻ മാത്രമായി പിടയ്ക്കുന്നതായി കണ്ടു. ആ മീനിനെയും കടലിലേക്കെറിഞ്ഞ് അത്തിപ്പട്ടർ പറഞ്ഞു:

“എന്റെ പൊന്നു ശിവപ്പെരുമാനേ, ഒരു കുഞ്ഞുമീനാണ്, മാപ്പാക്കണേ.”

ഇങ്ങനെ ദിവസവും വലയിൽ ഒരു കുഞ്ഞുമീൻ മാത്രം വരുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനെ മുക്കുവൻ തന്റെ അർച്ചനയായി ശിവനുവേണ്ടി കടലിലെറിയുകയും ചെയ്തുപോന്നു. അങ്ങനെ ആഹാരം കഴിക്കാതെ അത്തിപ്പട്ടർ കഴിഞ്ഞുപോന്നു. ഒടുവിൽ എല്ലാം തോലും മാത്രമായി. ഒരു ദിവസം വലയെറിഞ്ഞപ്പോൾ കുഞ്ഞുമീനിനുപകരം വലയിലൊരു സ്വർണ്ണമീനിനെയാണ് കണ്ടത്. അതിൽ ഒമ്പതു രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിരുന്നു.

സ്വർണ്ണമീനിനെയും അതിൽ വെട്ടിത്തളങ്ങുന്ന രത്നങ്ങളെയും കണ്ട് മുക്കുവൻ ഓടിക്കൂടി. അപ്പോൾ അത്തിപ്പട്ടർ പറഞ്ഞു:

“എന്റെ പൊന്നുശിവപ്പെരുമാനേ, ഈ മീനിനെ കണ്ടാൽ ആരാണ് നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവളായ മീനാക്ഷിയെ ഓർക്കാതിരിക്കുക?”

അത്തിപ്പട്ടർ ആ മീനിനെ ഉമ്മവെച്ചിട്ട് അതിനെ തിരമാലകളുടെ നടുവിലേക്കു വിട്ടു. അപ്പോൾ ഇടി വെട്ടി, മഴ പെയ്തു. ദേവതകൾ അത്തിപ്പട്ടരുടെ ശിരസ്സിൽ പൂക്കൾ വർഷിച്ചു. ശരീരം വെടിഞ്ഞ് അത്തിപ്പട്ടർ ശിവലോകത്തേക്കുപോയി. അതായിരുന്നു അത്തിപ്പട്ടരുടെ അവസാനത്തെ അർച്ചന.

ഉണ്ണിമാതാ വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ കഥ മുഴുവൻ കേട്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ചോദിച്ചു:

“ആരാ ഈ മീനാക്ഷി?”

“മീനിന്റെ ആകൃതിയുള്ള കണ്ണുള്ളവളാണ് മീനാക്ഷി. മീനിന്റെ കണ്ണുകൾ പോലെ കണ്ണുള്ളവളും മീനാക്ഷിയാണ്. എന്താണ് മീനിന്റെ കണ്ണിന്റെ പ്രത്യേകത? ഉണ്ണിമാതാ യ്ക്കറിയാമോ? മീനിന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് ഇമയില്ല. ഇമവെട്ടാതെ നമ്മളെ നോക്കിയിരിക്കുന്നവളുമാണ് മീനാക്ഷി.”

ഉണ്ണിമാതാ തെല്ലിനേരം ആലോചിച്ച് ഇരുന്നു. പിന്നെ ചോദിച്ചു: “എന്നോ കാണുന്നുണ്ടോവേ, മീനാക്ഷി?”

“എന്താ സംശയം?” ആരോ അവളുടെ ചെവിയിൽ ചോദിച്ചു.

ഉണ്ണിമാതാ യ്ക്ക് സന്തോഷമായി. അവളുടെ അമ്മയുടെ നെഞ്ചിൽ തലപായ്ച്ച് കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി.

ഉറക്കത്തിൽ അവൾ ഒമ്പതു രത്നങ്ങൾ പതിച്ച കിരീടം ചാർത്തിയ, സർവ്വലങ്കാരവിഭൂഷിതയായ മീനാക്ഷിയെ സ്വപ്നം കണ്ടു. മീനാക്ഷിക്ക് അവളുടെ അമ്മയുടെ ഹായായിരുന്നു.

പിറ്റേദിവസം ഉണ്ണിമാതാ ഉണരാരൻ വൈകി ഉണർന്നതു മൂറ്റത്തൊരു ബഹളം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഓടിച്ചുന്ന് ജനലിലൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ അശോകൻപേട്ടന്റെ അമ്മുമ്മയുണ്ട് മുറ്റത്ത് നിൽക്കുന്നു. പണിക്കാരൊക്കെ പണിനിർത്തി അമ്മുമ്മയെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഉണ്ണിമാതാ ഒരിക്കലും അമ്മുമ്മ കേണൽ മുത്തശ്ശന്റെ വിട്ടിലേക്ക് കടന്നുവന്നത് കണ്ടിട്ടില്ല. അതു മുത്തശ്ശനെ അമ്മുമ്മയ്ക്കും പേടിയായിട്ടാണ് എന്നാണ് ഉണ്ണിമാതാ ധരിച്ചിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഒരു വടിയുന്നി തെല്ലി കുന്നിന്റെ മങ്ങിയ കണ്ണുകൾ ഒരു കൈത്തലംകൊണ്ട് മറച്ച് അമ്മുമ്മ ആരെയോ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുകയായിരുന്നു. ഉണ്ണിമാതാ ഓടി താഴ്ത്തിരങ്ങിപ്പോകുന്നുണ്ട് മുത്തശ്ശന്റെ ഗർജ്ജനം കേട്ടത്:

“നിങ്ങളോട് ഈ പടി കടക്കരുതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?”

അമ്മുമ്മ മെല്ലെ ഒന്നു ചിരിച്ചു. എന്നിട്ടു ശാന്തമായ, പക്ഷേ, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മുറിഞ്ഞുപോകുന്ന ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു:

“അമ്മുക്കുട്ടിയെ ബോർഡിങ്ങിലേക്കയയ്ക്കുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ട് സഹിക്കാതെ വന്നതാണ്.”

“സഹിക്കില്ല; നിങ്ങൾ എന്റെ മകനെ കൊഞ്ചിച്ചു വഷളാക്കിയതുപോലെ അവളെ വഷളാക്കാൻകിട്ടാത്തതു സഹിക്കില്ല.”

“അവളെ ഇത്ര ചെറുപ്രായത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകരുത്.”

ഉണ്ണിമാതാവിൽ പ്രത്യേക നാനിട്ടു. പണിക്കാർ പണിനിർത്തി അമ്മുമ്മയുടെ ചുറ്റും വന്നുകൂടി.

“നേരാ തമ്പ്രാനേ,” വയസ്സായതിന്റെ വിറയലോടെ വിറച്ചുവിറച്ചു ചക്കൻ മുളയൻ പറഞ്ഞു: “കൊച്ചുതമ്പ്രാട്ടിക്കുട്ടി ഇവിടെ നിന്നാമതി. അടിയങ്ങളു നോക്കിക്കൊളാം.”

‘അതെ.’ ചീതയും ജാനുവും പാവവും പറഞ്ഞു. തൊഴുത്തിൽനിന്നു യാചനയോടെ കറമ്പിപ്പശു അമറി.

“അതെ. അതെ. ഞങ്ങൾ നോക്കിക്കൊളാം. അതൊലിലകൾ ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞു. തുമ്പികളും കുരുവികളും മൂറ്റത്തു ചിക്കി നടന്നിരുന്ന തള്ളക്കോഴിയും അതാവർത്തിച്ചു.

“ഇവിടെ വളർന്നോണ്ട് ഒരു തരക്കെട്ടും ഇല്ല. വെറുതെ കൂട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ മുറിവുണ്ടാക്കിയവയ്ക്കരുത്. ഒരുകാലത്തും അവ ഉണങ്ങില്ല.” അമ്മുമ്മ പറഞ്ഞു. അമ്മുമ്മയ്ക്ക് എന്തൊരു ഡയറിയുണ്ട്?

ഉണ്ണിമാതാക്ക് കഠിനമായ ആരാധനയോന്നി. മുത്തശ്ശനോട് നേരേനിന്ന് അത്രയും പറഞ്ഞല്ലോ? എന്തെന്നില്ലാത്ത കഷണവും കൂട്ടിയും തോന്നിയതു കൊണ്ട് വാതിലിന്നു പിന്നിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്ന അവൾ മെല്ലെ നിലത്തിരുന്നു.

“മിണ്ടിപ്പോകരുത്,” കേണൽ അട്ടഹസിച്ചു: “എല്ലാറ്റിനെയും ചൂട്ടുകളയും ഞാൻ.”

“വെറുതെ പേടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നേ,” അമ്മുമ്മ വടി കേണൽ മുത്തശ്ശനുനേരേ ചൂട്ടിപ്പറഞ്ഞു: “ആ കുട്ടിയെ കണ്ണിരുവീണാൽ ഇവിടെ ഒരുനാളും ശാന്തി ഒരാൾക്കും കിട്ടില്ല.”

കേണൽ അമർത്തിച്ചുവിട്ടി ഇമ്മറത്തെ മുറിയിലേക്കുവന്നു. ചുമലിൽ വച്ചു രുന്ന തോക്കു വലിച്ചെടുത്തു. ഉണ്ണിമാതാവിന്റെ ശാസനം നിലച്ചുപോകുന്നതും പോലെ അവൾക്കുതോന്നി. അവൾ വീർപ്പടക്കി നോക്കിയിരുന്നു. വന്ന അതേ പോലെ കേണൽ പുറത്തേക്കു തോക്കുമായി ചെന്നു. തോക്കു ചൂണ്ടി ഗർജ്ജിച്ചു:

“ചൂട്ടി കളയും എല്ലാറ്റിനെയും ഞാൻ.”

ഉണ്ണിമാതാ വലിയ ഒരു കരച്ചിലോടെ വാതിലിന്റെ പുറകിൽ നിന്നു മൂറ്റത്തേ കോടി അമ്മുമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. തെങ്ങിന്റെ മറവിൽ നിന്നിരുന്ന അശോകനും മുന്നോട്ടുഞ്ഞു. ഉണ്ണിമാതാവിന്റെ മുടി തഴുകിയതായിരിക്കണം ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “മുത്തശ്ശൻ വെറുതെ പേടിപ്പിക്കുമല്ലേ അമ്മുക്കുട്ടി, ഒരു എറുമ്പി നെപ്പോലും കൊല്ലില്ല.”

കേണൽ മുത്തശ്ശന്റെ മുഖം ചുവന്നു തുടിച്ചു. കപ്പടാമിശയുടെ അറ്റം വിറകൊള്ളുന്നതു ഉണ്ണിമാതാ വിതുമ്പിക്കൊണ്ട് ഓട്ടക്കണ്ണിട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടു. അവൾക്കു പേടിയായി: “അമ്മുമ്മ പോ അമ്മുമ്മേ. മുത്തശ്ശൻ രാക്ഷസനും കൊല്ലും, പോ അമ്മുമ്മേ.” അവൾ അലറിക്കരഞ്ഞു. അശോകൻ വന്ന് അമ്മുമ്മയെ തോളിൽ ഒന്നു തൊട്ടു.

“ശങ്കരൻനായരേ!” മുത്തശ്ശൻ അലറി.

അമ്മുമ്മ പറഞ്ഞു: “മക്കളു പേടിക്കണ്ട. അമ്മുമ്മ പോവാം. കരയല്ലേ, കരയല്ലേ.”

വടി കൂത്തി മെല്ലെമെല്ലെ അശോകന്റെ കൈയും പിടിച്ചു അമ്മുമ്മ ഇറങ്ങിപ്പോയി.

പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അകത്തേക്കോടിയ ഉണ്ണിമാതാ യെ ശങ്കരൻനായർ വാരിയെടുത്തു.

അന്നുച്ചയ്ക്ക് ഉണ്ണാൻ ശങ്കുമാവാൻ തോളിലിട്ട് കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ഉണ്ണിമാതാ കരഞ്ഞുകലങ്ങിയ കണ്ണുകളുയർത്തി മുത്തശ്ശന്റെ തോക്ക് ചുവരിൽ തന്നെ ഇല്ലേ എന്നു നോക്കി.

അത് അവിടെത്തന്നെ ഒരു നീശ്ശബ്ദമിടുന്നപോലെ ഇരുന്നിരുന്നു.

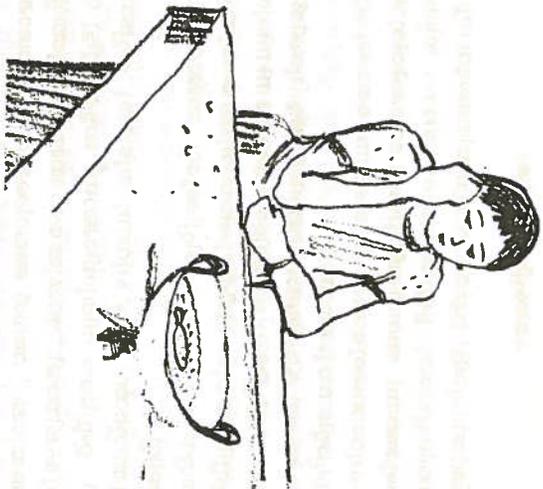
“ബോർഡിങ്ങിൽ തോക്കുണ്ടോവോ, ശങ്കുമാവാ?” ഉണ്ണിമാതാ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല അമ്മുക്കുട്ടി, ഇവിടെത്തൊക്കെ സൂലായിരിക്കും. മോർക്ക് ചെലപ്പോ അവിടെ.” നെഞ്ചുപൊട്ടുന്ന നൊമ്പരത്തോടെ, വൈരാഗ്യത്തോടെ ശങ്കുമാവാൻ പറഞ്ഞു.

“ശങ്കുമാവാൻ ആരോടാ ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്?” ഉണ്ണിമാതാ ജീജ്ഞാസയോടെ ചോദിച്ചു.

“ദൈവത്തിനോടെന്ന, അല്ലാതെ ആരോടാ നമ്മളൊക്കെ ദേഷ്യപ്പെടാ?”

ഉണ്ണിമാതാ യെ അടക്കിയെടുത്ത് ഇറക്കി നിർത്തി ശങ്കുമാവാൻ പറഞ്ഞു. ശരിയാണെന്ന് ഉണ്ണിമാതാ യെക്കും തോന്നി. ചെറിയ കൂട്ടികൾ ആരോടാണ് ദേഷ്യപ്പെടുക? അതൊക്കെ വലിയവർക്കുള്ള അവകാശമാണല്ലോ, മുതിർന്നവരുടെ ശിതകളാണല്ലോ.

നാണിയമ്മ നിന്നു മീൻ പൊരികുകയായിരുന്നു.

“പൊയി മേശപ്പുറത്തു കയറി ഇരുന്നോളു, എല്ലാം റെഡിയായിട്ടുണ്ട്.”
നാണിയമ്മ പറഞ്ഞു.

“മേശപ്പുറത്തല്ല, ഇരികൂ—” ഉണ്ണീമ്മായയ്ക്കു ചിരി വന്നു; “കസേരയിലാണ് നാണിയമ്മേ.”

“കസേരയെങ്കി കസേര. മേശപ്പുറത്തിരുന്നാലും ഒരു കൂഴപ്പോം വരില്ല. ബിട്ടിഷ്യകാരൊക്കെ അങ്ങനൂല്ലേ.”

“എണ്ണയിൽ കിടന്നു മൊരിയുന്ന മീനിനെ നോക്കി ഉണ്ണീമ്മായ അന്വേഷിച്ചു: “നാണിയമ്മ അത്തിപ്പട്ടരെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?”

“അത്തിപ്പട്ടർ ചത്തേപ്പീന്നെ

ചക്കത്തുണ്ട. തിന്നിട്ടില്ലാ.” നാണിയമ്മ ഉറക്കെ തെളിഞ്ഞു പാടി.

“ശ് ശ്... ബാ അമ്മുക്കുട്ടി, മുത്തശ്ശൻ കഴിക്കാൻ വന്നു, വേഗം വരൂ.”
ഉറുമ്മുറുയിൽ മുത്തശ്ശൻ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉണ്ണീമ്മായ ധൂതിയിൽ എതിരെ കയറിയിരുന്നു.

പൊറും കറികളും വിളമ്പിയ ശേഷമാണ് നാണിയമ്മ മീൻ പൊരിച്ചത് കൊടുത്തയച്ചത്. കണ്ടപ്പോൾതന്നെ ഉണ്ണീമ്മായ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു: “എനിക്കു മീൻ വേണ്ട.”

ഉറുമ്മുറുത്തി കേണൽ അവളെ രുകക്ഷമായിനോക്കി “അയ്യോ, അമ്മുക്കുട്ടി, മീൻ കൂട്ടിക്കൊളു—ഒരു കഷണം മതി. പനിച്ചതല്ലേ?”

“എന്നോ ഒന്നു പനിച്ചതിന് ഒരാഴ്ച പട്ടിണികിടക്കണ്ട കാര്യമൊന്നും ഇല്ല.”
കേണൽ പറഞ്ഞു: “മീൻ കൊടുക്കൂ ശങ്കരൻനായരേ.”

മയിൽപ്പീലിസ്കർശം

“ഇനിക്കുവേണ്ടാ, ഇനിക്കും മീനാക്ഷിയെ ഓർമ്മവരും.” ഉണ്ണീമ്മായ അലറി. ആ പേര് ഉച്ചരിച്ചുമാത്രയിൽ കേണലിന്റെ ഭാവം പകർന്നു. ഊണു കഴിപ്പി രുന്ന സ്പേർ ഒരു തട്ടു വച്ചുകൊടുത്തത് കൈകൂടത്തു എഴുന്നേറ്റു.

“ശങ്കരൻനായരേ, എന്താതിന്റെ അർഥം, എ?” കേണൽ അടഹസിച്ചു. കേണൽ തട്ടിനീക്കിയ സ്പേർ ഴാസ്മേശയിലൂടെ ഉടനീളം സഞ്ചരിച്ചു. നിലത്തേക്കു വീഴുന്നത് കൗതുകത്തോടെ നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു ഉണ്ണീ മായ. അവളും അവളുടെ സ്പേർനിന് ഒരു തട്ടുകൊടുത്തു നോക്കി. നീങ്ങിനിരങ്ങി പ്പോയി അതു കറി പകർന്ന പാത്രത്തിനെ ഉന്തി എല്ലാകൂടി നിലത്തുവീണു ചിതറി.

കേണൽ മുത്തശ്ശൻ ക്ഷോഭംകൊണ്ട് ആ കുപ്പിസ്പേർകൾപോലെ ഇപ്പോൾ തകരുമെന്ന് ഉണ്ണീമ്മായയ്ക്കു തോന്നി. അവൾ നൊടിയിടയിൽ മേശയ്ക്കടിയിലൂടെ നൂണുകടന്ന് മുകളിലേക്കോടി. ഓടുന്നതിനിടയ്ക്ക് നാണിയമ്മ മുകൽ വിരലും വച്ച് നിൽക്കുന്നത് അവൾ കാണുകയുണ്ടായി.

മുറിയിലെ മേശവലിപ്പിൽ ശങ്കുമാവാവനിയാതെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു വച്ച അപഹരന്റെയും അമ്മയുടെയും പൊട്ടോ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് അവൾ പുറത്തെടുത്തു. അതിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കട്ടിലിനടിയിൽ കിടന്നു. എപ്പോഴോ അവൾ മയങ്ങി.

മയക്കത്തിൽ അവൾ പൊള്ളുന്ന പനിയിലേക്കു വഴുതി വീണു.

ജനലിഗിയറിൽ ഒരു കൂർവ്വവി മാത്രം ഉറക്കമില്ലാത്തതുവന്നിരുന്നു.

രാവിലെ വീണ്ടും പനി അധികമായി ശങ്കുമാവാവുന്നു. അശോകനും വീണ്ടും പോയി. കടത്തുകാരൻ രാവുണ്ണിനായർ അവരെ വേഗം തുടങ്ങി അക്കരെ എത്തിച്ചു. അത്തവണ അവർ ഡോക്ടറെയും കൊണ്ടാണ് വന്നത്.

ഡോക്ടർ ഉണ്ണിമാതയെ പരിശോധിച്ചു. പനി അപ്പോഴും അധികമാവുകയായിരുന്നു. ഡോക്ടർ പലതവണ വിളിച്ചിട്ടും ഉണ്ണിമാത കണ്ണുതുറന്നില്ല. ഒരിക്കൽ വരളിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അവർ, 'മീനാക്ഷി' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു.

"ആരാണ് മീനാക്ഷി?" ഉണ്ണിമാതയുടെ ഇരുകൈകൾ കോടുത്തുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു.

ശങ്കുമാവൻ കേണലിനെ നോക്കി. കേണലിന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായി.

"അത് ബടത്തേ പിച്ചുടെ പേരല്ലേ!"

നാണിയമ്മ അതിശയം കുറ്റി.

"ആരാ ഈ മീനാക്ഷി? ഈ കുട്ടിടെ അമ്മ എവിടെ?" ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു. "മീനാക്ഷി അവളുടെ അമ്മടെ പേരാണ്. അവർ മരിച്ചുപോയി." പറഞ്ഞത് അമ്മുമാരാണ്. വാതിൽക്കൽ അവർ നിൽക്കുന്നത് ആരും കണ്ടില്ല. കേണലിന്റെ മുഖം ആളിക്കത്തുന്നതുപോലെ ചുവന്നു. ഡോക്ടർ ഉണ്ണിമാതയെ ഒന്നുകൂടി നോക്കി മരുണെഴുതി പോകാനെഴുന്നേറ്റു.

"പേടിക്കാനൊന്നുമില്ല. എന്നാലും പനി കൂടാതെ സൂക്ഷിക്കണം. പനികൂടുന്നതായി തോന്നുമ്പോഴൊക്കെ ഐസ് വച്ചു നെറ്റി തണുപ്പിക്കണം."

ഡോക്ടറോടൊപ്പം ശങ്കുമാവൻ താഴേക്കുപോയി. നാണിയമ്മയും താഴേക്കുപോയി.

അമ്മുമാരും സാവധാനം മുറിയിലേക്കു വന്നു. കേണൽ ഉണ്ണിമാതയെ ശ്രദ്ധിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

"മീനാക്ഷി" അവ്യക്തമായി ഉണ്ണിമാത വിണ്ടും പറഞ്ഞു.

"ഇങ്ങനെ കെടക്കുന്നവഴി കൂട്ടിടെ ചുണ്ടിൽ നിങ്ങളുടെ പേരല്ലേറ്റോ വരുന്നത് കേണൽസാരം" അമ്മുമാരും പറഞ്ഞു.

നാണിയമ്മ ബാർലിലെള്ളവയും ശങ്കുമാവൻ മറ്റൊരുയിലേക്കു കടന്നു. കേണൽ രൂക്ഷമായി അമ്മുമാരെയെ നോക്കി.

"നോക്കി പേടിപ്പിക്കണ്ട." അമ്മുമാരും പറഞ്ഞു. "പേടിപ്പിച്ച് പേടിപ്പിച്ചാണ് ഈ കുട്ടി ഈ കിടപ്പുകിടക്കുന്നത്."

അശോകൻ അമ്മുമാരെയെ തടയാൻ നോക്കി. കേണൽ അമ്മുമാരെയെ തടയാൻ നോക്കി അങ്ങനെ നിന്നു. എന്തു വേണമെങ്കിലും സംഭവിക്കുകയുമെന്ന് ശങ്കുമാവൻ യോന്നി.

"മീനാക്ഷി" ഉണ്ണിമാത അബോധാവസ്ഥയിൽ വിളിച്ചു.

"പത്തു മാസം അതിന്റെ അമ്മടെ വയറ്റിൽ അതു കടന്നിട്ടുള്ളൂ. ബാക്കിയുള്ള കാലമത്രയും നിങ്ങളുടെ കൂടെയായിരുന്നു. എന്തിനും ആ മനസ്സിൽ നിങ്ങളുടെ മുഖം തെളിയാത്തതെന്താണ് ആ ലോചിക?" അമ്മുമാരും പറഞ്ഞു.

"തോക്കെടുത്തു വെടിവെച്ചിട്ടാൻ മാത്രം പഠിച്ചുപോരാ. സന്ദേശിക്കാനറിയാം. അതെങ്ങനെ, സന്ദേശിക്കാൻ പഠിച്ചുപോയാൽ പിന്നെ തോക്കെടുത്തു വെടി വയ്ക്കാൻ പഠിക്കില്ലല്ലോ."

കേണലിന് ഉത്തരമുണ്ടായിരുന്നു.

"പുറത്തുനിന്നുവന്നു. ചിട്ടയ്ക്കും ഒക്കെ അപ്പോഴാണ് അമ്മുമാരും കൂട്ടികളും പിതാവും കവിയും പാട്ടും കഥയും ഒക്കെ എത്ര വെടിവെച്ചിട്ടാലും മരിക്കാൻ കൂട്ടിക്കൊത്ത ചിലത് ഈ ഭൂമിയിലുണ്ട്." അമ്മുമാരും കിതച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. നിർത്തി. "തോക്കെടുത്തു വെടിവെക്കണമെന്നും ഗംഭീരമായിട്ടല്ലേ. അമ്മുമാരും കേണൽ സാറിനെ വെടിവെച്ചിട്ടുണ്ട്." നാണിയമ്മ അശോകന്റെ ചൊടിയിൽ പറഞ്ഞു.

ശങ്കുമാവൻ നാണിയമ്മയെ രൂക്ഷമായി ഒന്നു നോക്കി. അമ്മുമാരും മറുപടിക്കുകയും കൊണ്ടുവന്നു. അവർ ആരും കൊണ്ടുവന്നു. മെല്ലെ മെല്ലെ പ്രയാസപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ശങ്കുമാവനും നാണിയമ്മയും അനുഗമിച്ചു.

കേണൽ മുറിയിൽ തന്നിച്ചായി. സാവധാനം ഉണ്ണിമാതയുടെ അരികിൽ പോയി ഇരുന്നു. തോട്ടുനോക്കിയപ്പോൾ വിയർക്കുന്നതായി കണ്ട്, പൂതപ്പുമുറ്റി ഉണ്ണിമാതയുടെ നെഞ്ചിൽ അപ്പോഴും അവളുടെ അപ്പംകൈയുടെയും അമ്മയുടെയും ഹോട്ടോ ചേർത്തു പിടിച്ചിരുന്നു. കേണൽ ജിജ്ഞാസയോടെ മെല്ലെ അതെടുത്തു മാറ്റി നോക്കി.

ഹോട്ടോയിലിരുന്നു ചിരിക്കുന്ന മകൻ. മരുമകളുടെ ക്യാലിനമായ മദഹാസം.

കേണലിന്റെ നെഞ്ചു നുറുങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി.

ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഉണ്ണിമാതയുടെ മധുവൻകുട്ടിയുടെ അതേ ഛായയായെന്നു കേണൽ കണ്ടു. അതേ ചുരുൾമുടി, നിറം, ഇടതൂർന്ന കണ്ണിപ്പിരികൾ. ഹോട്ടോയ്ക്കുള്ളിലിരുന്ന് എന്നത്തെയുംപോലെ 'അപ്പം' എന്ന് മധുവൻകുട്ടി വിളിക്കുന്നത് പോലെ.

കേണലിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു ധാരധാരയായി ഒഴുകുവാൻ തുടങ്ങി. തടഞ്ഞുവെച്ചിരുന്നതെല്ലാംകൂടി അണതകർത്തു കുത്തിയൊലിച്ച് വരുന്നത് പോലെ.

ഉണ്ണിമാതയുടെ മയക്കം തെളിഞ്ഞു. അവർ കേണലിനെ നോക്കി വിളർത്ത ഒരു മദഹാസം സമ്മാനിച്ചു. എന്നിട്ടു ചോദിച്ചു. ക്ഷണിച്ചു സാരത്തിൽ:

"എന്തിനാ മുത്തശ്ശൻ കരയുന്നത്? ഉണ്ണിമാത ബാർലിലിങ്ങിൽ പോണതിനാണോ?"

കേണൽ ഉണ്ണിമാതയെ വാരിയെടുത്തു ചുമലിലിടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "മാൾ എവിടെയും പോണ്ട. മുത്തശ്ശന്റെ കൂടെ നിന്നാ മതി, എവിടെയും പോണ്ട." തോളിൽ തലപായ്ച്ച് മുത്തശ്ശന്റെ ചുമലിൽ തട്ടി സമാധാനപ്പെട്ടു ഉണ്ണിമാത പറഞ്ഞു. "മുത്തശ്ശൻ കരയല്ലേ, ഉണ്ണിമാത പോണില്ലേ." അവർ വിണ്ടും മയക്കത്തിലേക്കു വീണു.

തെല്ലിട്ടനരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പനി കൂടി. കേണൽ ഉണ്ണോതെ, ഉറങ്ങാതെ അവർക്കു കാവലിരുന്നു.

ആ വീട്ടിൽ മുകുത പരന്നു.

കാറ്റും പക്ഷികളും ആൽമരംപോലും നീശ്ശുബ്ദമായതുപോലെ.

അന്നു പകൽ മുഴുവൻ ഉണ്ണിമായയുടെ പനി ഏറിയും കുറഞ്ഞുമിരുന്നു. ശങ്കുമാവൻ ഒന്നും കഴിക്കാതെ അമ്പലത്തിലിരുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ സന്ധ്യയോടെ ഉണ്ണിമായയുടെ പനി കുറഞ്ഞു. അശോ കൻ ഓടിപ്പോയി ശങ്കുമാവനെ വിളിച്ചിട്ടു വന്നു. അതിനൊരു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു. ശങ്കുമാവനെയാണ് ഉണ്ണിമായ ഏറ്റവും ആദ്യം അന്വേഷിച്ചത്. പിന്നീട് കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ചയെ. കറമ്പിശ്ശുവനെ കാണാൻ പനി മാറി മിടിക്കുന്തോറായാലേ കൊണ്ടുപോകാൻ പറ്റൂ എന്ന് ശങ്കുമാവൻ പറഞ്ഞു.

രാത്രി ഉണ്ണിമായ ഉറങ്ങുന്നതുവരെ ശങ്കുമാവൻ കൂടെയിരുന്നു. ഉറങ്ങി കഴിഞ്ഞ് ഏറെനേരവും ശങ്കുമാവൻ ഉറങ്ങാതെ കൂട്ടിരുന്നു. ഇടയക്ക് കേണൽ മുത്തശ്ശൻ വന്ന് നോക്കിപ്പോയി. പനി കുറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പോയി കിടന്നു കൊള്ളാൻ ശങ്കുമാവനെ കേണൽ മുത്തശ്ശൻ നിർബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും ശങ്കുമാവൻ പോയില്ല. അങ്ങനെ ഇരുന്നിരുന്ന് ശങ്കുമാവനും ഒന്നു മയങ്ങിപ്പോയി.

ശങ്കുമാവൻ മയങ്ങിപ്പോയെങ്കിലും രുഗ്നിയാട നീശ്ശുബ്ദതയിൽ പെട്ടെന്നൊരു നിമിഷം സർവ്വ പരാമങ്ങളും ഉണർന്ന് വീർപ്പടക്കി നിലയുറപ്പിച്ചു. അത് ശങ്കുമാവനറിഞ്ഞില്ല. ആൽമരത്തിലെ പൊത്തിൽ ഒരു കുരുവി തൻറെ കുഞ്ഞിനെ വിളിച്ചുണർത്തി. കോഴിക്കൂട്ടിൽ കോഴി ഉണർന്നു മെല്ലെ ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ച ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ കയറിവന്ന് ഉണ്ണിമായയുടെ മുറിയിൽവന്നു നിൽപ്പായി. കറമ്പിശ്ശു ഉറക്കെ ഒന്നമറി. അതിൻറെ പുള്ളിപ്പുക്കുട്ടിയുടെ കാതിലെത്തോ പറഞ്ഞു. വാലാട്ടിപ്പക്ഷി ചിലച്ചതിനു വണ്ണാത്തിക്കിളി തോരാതെ വഴക്കു പറഞ്ഞു. കാറ്റു മെല്ലെ വീശുകയും നിലാവുദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു പരിവേഷത്തോടെ മയിൽപ്പീലി ഒന്നലിലൂടെ കടന്നു വന്ന് ഉണ്ണിമായയെ ഉഴിഞ്ഞു. സമസ്തലോകവും മോഹനനിദയിൽ ആണ്ടുപോവുകയും ഉണ്ണിമായ ഉണരുകയും ചെയ്തു.

“പോരൂ...” അവളുടെ ചെവിയിലാരോ മന്ത്രിച്ചു. അവൾ സാവധാനം എഴുന്നേറ്റ് മയിൽപ്പീലിയെ പിന്തുടർന്നു. കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ച മെല്ലെ ‘മുറവു?’ എന്ന് ഒന്നു ചോദിച്ചു. പിന്നെ മുറ്റുവരെ പിന്തുടർന്നു. കോഴിക്കൂട്ടിനടുത്തുകൂടെ പോയപ്പോൾ തള്ളുകോഴി പൊടുന്നനേ നീശ്ശുബ്ദയായി. അമ്പലമുറ്റമെത്തിയപ്പോൾ ദിവ്യമായൊരു വേണുഗാനം പ്രപഞ്ചമാകെ നിറഞ്ഞു. ഉണ്ണിമായയക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി.

“കൃഷ്ണാ, ഞാൻ പൂവാണു്.” ഉണ്ണിമായ യാത്ര പറഞ്ഞു. ആലിലകൾ കൈവീശി യാത്രാമംഗളം നേർന്നു.

“പോരൂ.” അവളോട് ആരോ മന്ത്രിച്ചു. മയിൽപ്പീലി, നൃത്തത്തിൻറെ ലാഘവമുള്ള ചലനങ്ങളോടെ മുന്നിൽ വഴികാണിച്ചു.

നടന്നുനടന്ന് ഉണ്ണിമായ പൂക്കരയിലെത്തി. നിലാവ് കൂളിച്ച പൂഴ അപ്പോൾ ഒഴുക്ക് കുറഞ്ഞ് നിൽപ്പലയായി കിടക്കുകയായിരുന്നു.

രാവിലെ കാണുന്ന പൂഴയല്ല രുഗ്നി കാണുന്ന പൂഴ. ഒരിക്കൽ കാണുന്ന പൂഴയല്ല മറ്റൊരിക്കൽ കാണുന്ന പൂഴ—ഉണ്ണിമായ ഓർത്തു.

പൂഴവക്കത്ത് അവൾ എന്തോ കാത്തുനിന്നു. രാവുണ്ണിനായരുടെ തോണി ഓരം ചേർത്തു കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. മയിൽപ്പീലി ചെന്ന ഒന്നുഴിഞ്ഞപ്പോൾ കെട്ടിഴിഞ്ഞു തോണി പൂഴയലിടുടെ, തന്നെ തെന്നി നീങ്ങി.

മയിൽപ്പീലിസ് പർശം

ഉണ്ണിമായ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവളുടെ ചിരി നദിയിൽ വീണുചിതറി. അങ്ങനെ നീൽക്കുമ്പോൾ പൊടുന്നനെ മയിൽപ്പീലി അപത്യക്ഷമായി. അക്ഷമയോടെ നോക്കിനീൽക്കുമ്പോൾ സംഗീതവും നിലച്ചു.

സർവ്വത്ര നിശ്ചലത. നിശ്ശബ്ദത. അപ്പോൾ നിശ്ചലമായ പുഴയിൽ ദൂരെ ഒരു അലയിളകിവരുന്നതും ഉണ്ണിമായ കണ്ടു. അലയിൽ ഒരു മയിൽപ്പീലി. ആദ്യത്തെ അലയ്ക്കു പിന്നാലെ ഒരു നൂറ് അലകളിൽ ഒരു നൂറു മയിൽപ്പീലികൾ. അവ റോയിരം. അലകളും മയിൽപ്പീലികളുമായി വർധിച്ചു.

മയിൽപ്പീലി പുഴയാണെന്നു തോന്നി ഉണ്ണിമായയ്ക്ക്. അവയിൽ കൂടെ മയിൽപ്പീലികൾ ചേർന്ന് ഒരു ചങ്ങാടമായി. ഉണ്ണിമായ നീൽക്കുന്നിടത്തേക്ക് അദ്യശ്യനായ ഒരാൾ തുഴഞ്ഞാലെണപോലെ വന്നടുത്തു.

“പോരു.” ആരോ വിളിച്ചു.
അതാരാണെന്ന് ഉണ്ണിമായ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

അവൾ ചങ്ങാടത്തിലേക്ക് കുഞ്ഞിക്കാലെടുത്തുവെച്ചു.
ഒഴുക്കിൽ ചങ്ങാടം നീങ്ങവേ, ദൂരെ മലവെള്ളം കുത്തിയൊലിച്ചു. കലങ്ങി മറിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു.

മലവെള്ളപ്പൊച്ചിയിൽ പുഴ കവിഞ്ഞ് വലിയൊരു അലയിൽ തിരത്തെ എല്ലാ ചെറുതും വലുതുമായ ചെടികളും ചങ്ങാടവും അപത്യക്ഷമായി.
ആരോ കഴുകി വൃത്തിയാക്കിയതുപോലെ പുഴയുടെ തീരങ്ങൾ ശൂന്യമായി.
ഒരു അടയാളംപോലും ബാക്കിയില്ലാതെ ശൂന്യമായി.